

சாங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
முனைவர் (பிஎச்.டி..) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

தீருமதி டா. கிருஷ்ணவேணி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

ஆய்வு நெறியாளர்

முனைவர் (தீருமதி) ந. கலைவாணி
எம்.ஏ. (தமிழ்), எம்.ஃபில்., எம்.ஏ. (மொழியியல்), எம்.ஏ. (ஆங்கிலம்), பிஎட்., பிஎச்.டி.,
மலையாளம் (சான்றிதழ்),
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004.

தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004.

மே - 2019

முனைவர் (திருமதி) **ந. கலைவாணி**

எம்.ஏ.(தமிழ்), எம்.ஃபில்., எம்.ஏ.(மொழியியல்),

எம்.ஏ.(ஆங்கிலம்) பிஎட்., பிஎச்.டி., மலையாளம்.(சான்றிதழ்)

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்

தமிழ்த்துறை

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 004.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பிலான இவ்ஆய்வேடு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (பிஎச்.டி..) பட்டம் பெறுவதற்காக எனது மேற்பார்வையின்கீழ் இராணிமேரி கல்லூரித் தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர் **திருமதி மா. கிருஷ்ணவேணி** எம்.ஏ., எம்.பில்., அவர்களால் ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவ்ஆய்வேடு இதற்குமுன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கோ ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்பதற்கும் இவ்ஆய்வு அவருடைய சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்பதற்கும் நான் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை - 600 004.

நாள்: .05. 2019

(ந. கலைவாணி)

மேற்பார்வையாளர்.

தீருமதி மா. கிருஷ்ணவேணி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழுநேரம்)

தமிழ்த்துறை

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 004.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக உருவாக்கப்பெற்ற இவ்ஆய்வேடு எனது சொந்த மயற்சியின் உருவாக்கம் என்றும், இதற்கு முன் வேறெந்த ஆய்வுப்பட்டத்திற்கோ ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம்: சென்னை - 600 004.

கிருஷ்ணவேணி)

நாள்:

(மா.

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்ய எனக்கு வாய்ப்பளித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி என்றென்றும் உரியது.

இராணிமேரி கல்லூரித் தமிழ்த்துறை வாயிலாக இவ்ஆய்வினை மேற்கொள்ள எனக்கு அனுமதியளித்த கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் பேராசிரியர் (திருமதி) லாயிஸ் பாக்கியநாதன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., அவர்களுக்கும் கல்லூரியின் இந்நாள் முதல்வர் முனைவர் (திருமதி) சா. சாந்தி, எம்.எஸ்ஸி., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கும் என் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்துத் தலைப்பினைத் தேர்ந்தெடுத்து அளித்தமையோடு மட்டுமின்றி இவ்ஆய்விற்கான தரவு நூல்களை எனக்குக் கொடுத்து உதவியும், இவ்ஆய்வேடு சிறப்புற அமையவும், முழு உருவினைப்பெறவும் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஆய்வேட்டை மீண்டும் மீண்டும் ஊன்றிப் பார்த்து செம்மைப்படுத்தி ஆய்வின் போக்கை விவாதித்து ஐயங்களைத் தெளவுபடுத்தி ஆய்வுத்தளத்தை விரிவுபடுத்திய எனது நெறியாளரும் தமிழ்த்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் முனைவர் (திருமதி) ந. கலைவாணி, எம்.ஏ., (தமிழ்), எம்.ஃபில்., எம்.ஏ., (மொழியியல்), பிஎட்., எம்.ஏ., (ஆங்கிலம்) பிஎச்.டி., மலையாளம்., (சான்றிதழ்) அவர்களுக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன்.

ஆய்வுப்பணி தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இந்நாள் வரை ஆய்வினைக் குறித்து அவ்வப்போது ஊக்கப்படுத்திய அன்புக்குரிய

தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி கூறுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

மேலும், என் ஆய்வுப் பாதையில் இறுதிவரை உறுதுணையாக இருந்து என்னுடன் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் என் இனிய தோழியருக்கும் நன்றி என்றும் உரியது.

என்னுடைய சிறுவயது முதல் என்னுடனிருந்து இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கு கொண்டு, வாழ்வின் எல்லாத் தருணங்களிலும் அறிவுரை கூறி, நம்பிக்கையூட்டி ஆய்வின் நீண்ட காலத்தினைப் புரிந்துகொண்டு, ஊக்கப்படுத்திய என் பெற்றோர் மாணிக்கம், பவுனம்மாள் அவர்களுக்கும், நான் துவன்ற போதெல்லாம் என்னைத் தூக்கி நிறுத்தி அவ்வப்போது அன்போடு அறிவுரை வழங்கி, அரவணைத்து என் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டு, முழுமையான சுதந்திரத்தை எனக்களித்து என் முன்னேற்றத்திற்கு ஊன்றுகோலாய் நின்ற என் கணவர் திரு.மா. நரேஷ்குமார் அவர்களுக்கும், என்னுடைய வாழ்வின் ஒவ்வொரு படியிலும் என்னை ஊக்கப்படுத்தி வருகின்ற என் உடன்பிறப்புகள் மற்றும் எனக்கு மறு அப்பா - அம்மாவாக விளங்குகின்ற மாமனார் - மாமியார் அனைவருக்கும் என் நன்றி என்றென்றும் உரியது.

இவ்ஆய்வேட்டினை மேற்கொள்ளும்போது பல நாட்கள் என்னை பிரிந்து பலவிதங்களிலும் உதவியாக இருந்த என்னுடைய அன்பு மகன் ந.வே. ருபேஷ்கண்ணன் அவர்களுக்கும் என் அன்பார்ந்த நன்றி என்றும் உரியது.

இவ்ஆய்வேட்டினை இறுதி வடிவமைப்பு செய்து கொடுத்த சகோதரி முனைவர் கீ. சுமத்ரா அவர்களுக்கும் கட்டமைப்பு செய்து கொடுத்த திரு.ரே. பாபு டூடே கிராமிக்ஸ் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்திக் கொள்கின்றேன்.

மா. கிருஷ்ணவேணி

ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	—	அகநானூறு
இல.கொ.	—	இலக்கணக் கொத்து
இல.விள.	—	இலக்கண விளக்கம்
இளம்.	—	இளம்பூரணர்
ஐங்.	—	ஐங்குறுநூறு
கலி.	—	கலித்தொகை
குறிஞ்.	—	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	—	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	—	சிறுபாணாற்றுப்படை
சுவாமி.	—	சுவாமிநாதம்
சேனா.	—	சேனாவரையர்
சொல்.	—	சொல்லதிகாரம்
தமி.	—	தமிழ்நூல்
தமி.இல.வர	—	தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
தமி.மொழி.வர	—	தமிழ் மொழி வரலாறு
தமி.வினை.வர.	—	தமிழில் வினையெச்சங்கள் (வரலாற்றாய்வு)
திருமுரு.	—	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	—	தொல்காப்பியம்
தொன்.	—	தொன்னூல்
நற்.	—	நற்றிணை
நன்.	—	நன்னூல்
நன்.சங்கர.	—	நன்னூல் சங்கரநமச்சிவாயர்
நெடுநல்.	—	நெடுநல்வாடை

நேமி.	— நேமிநாதம்
ப.	— பக்கம்
பட்டின.	— பட்டினப்பாலை
பதிற்.	— பதிற்றுப்பத்து
பரி.	— பரிபாடல்
பழந்.தொட.	— பழந்தமிழ்த் தொடரியல்
பா.	— பாடல்
பிரயோக.	— பிரயோகவிவேகம்
புறம்.	— புறநானூறு
பெரும்பாண்.	— பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	— பொருநராற்றுப்படை
மதுரை.	— மதுரைக் காஞ்சி
மலைபடு.	— மலைபடுகடாம்
முத்து.	— முத்துவீரியம்
முல்லை.	— முல்லைப்பாட்டு
மெய்.	— மெய்பாட்டியல்
விள.	— விளக்கம்
வினை.	— வினையியல்
வீர.	— வீரசோழியம்

சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	01 – 16
இயல் - ஒன்று	தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்	17 – 107
இயல் - இரண்டு	சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் - பின் இணைவுகள்)	108 – 168
இயல் - மூன்று	சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் - முன் இணைவுகள்)	169 – 200
இயல் - நான்கு	சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (பத்துப்பாட்டு நூல்களில் - பின்னிணைவுகள், முன்னிணைவுகள்)	201 - 252
	முடிவுரை	253 – 260
	துணைநூற்பட்டியல்	261 – 273
	பின்னிணைப்புகள்	I – XVI

பொருளடக்கம்

I: தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்

I.1. தமிழின் பெருமைகள்

I.2. தமிழ் இலக்கணத்தின் சிறப்பு

I.3. தமிழ் இலக்கண நூல்கள்

- 1.3.1. தொல்காப்பியம்
- 1.3.2. வீரசோழியம்
- 1.3.3. நேமிநாதம்
- 1.3.4. நன்னூல்
- 1.3.5. பிரயோக விவேகம்
- 1.3.6. இலக்கண விளக்கம்
- 1.3.7. இலக்கணக் கொத்து
- 1.3.8. தொன்னூல் விளக்கம்
- 1.3.9. முத்துவீரியம்
- 1.3.10. சுவாமிநாதம்
- 1.3.11. தமிழ்நூல்

I.4. சொல்லதிகாரம் குறிப்பிடும் நால்வகைச் சொற்கள்

1.4.1. வினைச்சொல்

1.4.1.1. வினை வகைகள்

- 1.4.1.1.1. தெரிநிலை வினைகள்
- 1.4.1.1.2. குறிப்பு வினை
- 1.4.1.1.3. குறிப்பு வினையும் பெயரும் வேறுவேறு
- 1.4.1.1.4. காலத்தின் வகைகளும் காலம் காட்டும் முறைகளும்
- 1.4.1.1.5. கால இடைநிலைகள்
- 1.4.1.1.6. தனிவினைச்சொல், கூட்டுவினைச்சொல்
- 1.4.1.1.7. வினையடை
 - 1.4.1.1.7.1. தனிநிலை வினையடை
 - 1.4.1.1.7.2. கூட்டுநிலை வினையடை
- 1.4.1.1.8. செய்வினை - செயப்பாட்டு வினை
- 1.4.1.1.9. தன்னாக்க வினை - காரண ஆக்கவினை

1.4.2. முற்றுவினைகள்

- 1.4.2.1. வினைகொண்டு முடியும் முற்றுக்கள்
- 1.4.2.2. பெயர் கொண்டு முடிதல்
- 1.4.2.3. வெறு இயல்புடைய வினைமுற்று
- 1.4.2.4. முற்றுக்கள் முடிபு எய்தும் முறை
- 1.4.2.5. தன்மை பன்மை வினைமுற்று + பெயர்
- 1.4.2.6. செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று
- 1.4.2.7. தன்வினை பிறவினைப் பகுப்பு

1.4.2.8. காரணவினை அல்லது இயக்குவினை

1.4.2.9. வினைகமற்று பல இணைந்து வருதல்

1.4.2.9.1. சினைவினை, முதல்வினை கொண்டு முடிதல்

1.4.2.9.2. வினையுடன் இணையும் பெயர் (வினை + பெயர்)

1.4.2.9.3. படுத்து என்ற பிறவினை + பெயர்

1.4.2.9.4. வினைச்சொல் + இடைச்சொல்

1.4.2.9.5. உரிச்சொல் + வினை

1.4.2.9.6. வினையடியே ஏவல்

1.4.2.9.7. வினையடி + விருதி

1.4.2.9.8. வினையடியோடு 'ஐ', ஆய், இணைதல்

1.4.2.9.9. வினையடியோடு மோ, மே, மதி இணைதல்

1.4.2.9.10. வினையடியுடன் மின், உம் சேர்ந்து வருதல்

1.4.2.9.11. வினையடி அன், ஆன், அல், தல் என்னும் விருதிகள்

1.4.2.9.12. பெயரெச்சம் பின், முன், உடன் என்ற வினைப்பின்னொட்டு

1.4.3. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் மூவகை வினைகள்

1.4.4. திணை அடிப்படையில் மூவகை வினைகள்

1.4.4.1. உயர்திணைக்குரிய வினைகள்

1.4.4.1.1. உயர்திணை வினைமற்று

1.4.4.1.2. உயர்திணை தன்மை வினைமற்று விருதிகள்

1.4.4.1.3. உயர்திணை ஆண்பால் - பெண்பால் வினைமற்று
விருதிகள்

1.4.4.1.4. உயர்திணை பலர்பால் வினைமற்று விருதிகள்

1.4.4.1.5. மார் ஈற்று வினைச்சொல்

1.4.4.1.6. படர்க்கை வினைமற்றும் யார், ஒருவர் என்னும்
சொற்களும்

1.4.4.2. அஃறிணை வினை வகைகள்

1.4.4.2.1. அஃறிணை வினைமற்று

1.4.4.2.2. அஃறிணை ஒன்றன்பால் வினைமற்று விருதிகள்

1.4.4.2.3. அஃறிணை பலவிற்பால் வினைமற்று விருதிகள்

1.4.4.2.4. அஃறிணைப் பெயர் + வினைமற்று

1.4.4.2.5. அஃறிணைபெயர் + வினை

1.4.4.3. விரவு வினை

1.4.4.3.1. விரவு வினை வகைகள்

1.4.4.3.2. முவிடங்களிலும் வரும் விரவுவினை மற்றுக்கள்

1.4.4.3.3. முன்னிலை ஒருமை விரவு வினைமற்று

1.4.4.3.4. முன்னிலைப் பன்மை விரவு வினைமற்று

1.4.4.3.5. வியங்கோள் வினைமற்று

1.4.4.3.6. துணைவினைகள்

1.4.4.3.7. வினையாலணையும் பெயர்கள்

1.4.4.3.7.1. இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்

- 1.4.4.3.7.2. நிகழ்கால வினையாலணையும் பெயர்
- 1.4.4.3.7.3. எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர்
- 1.4.4.3.8. வினைத்தொகையின் இலக்கணம்
- 1.4.4.3.9. வினையெச்ச வாய்பாடுகள்
 - 1.4.4.3.9.1. வினையெச்ச ஈறுகள்
 - 1.4.4.3.9.2. வினையெச்சக் கோட்பாடு
 - 1.4.4.3.9.3. வினையெஞ்ச விளவிக்கு வினையும் குறிப்பும்
 - 1.4.4.3.9.4. வினைமுதல் வினைகொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள்
 - 1.4.4.3.9.5. வினையடியுடன் இணையும் வினையெச்ச விருதிகள்
 - 1.4.4.3.9.5.1. செய்து வாய்பாடு எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.5.2. செய்வென் எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.5.3. செயினென் எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.5.4. செய்யாவென் எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.5.5. செய்யூவென் எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.5.6. செய்வென் எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.5.7. செய்தெனவென் எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.6. வினையெச்சம் + இணைவுகள்
 - 1.4.4.3.9.7. வினையெச்சம் + வினைக்கூறுகள்
 - 1.4.4.3.9.8. வினையெச்சம் + துணைவினைகள்
 - 1.4.4.3.9.9. வினையெச்சம் + வினை
 - 1.4.4.3.9.10. வினையெச்சம் + வினைமுற்று
 - 1.4.4.3.9.11. வினையெச்சம் + கூட்டுவினை
 - 1.4.4.3.9.12. கூட்டு வினையெச்சம் + வினைமுற்று
 - 1.4.4.3.9.13. பெயரெச்சம் + வினைசார் ஒட்டுக்கள்
 - 1.4.4.3.9.13.1. பெயரெச்சம் + ‘அளவில்’
 - 1.4.4.3.9.13.2. செய்தென் எச்சம் + ‘ஆக’
 - 1.4.4.3.9.13.3. ‘செய்வென் எச்சம் + ‘உகந்த’
 - 1.4.4.3.9.13.4. செய்ய வினையெச்சம் + ‘உடன்’
 - 1.4.4.3.9.13.5. இறந்தக்காலப் பெயரெச்சம் + ‘உடனே’
 - 1.4.4.3.9.13.6. பெயரெச்சம் + ‘தொட்டு’
 - 1.4.4.3.9.13.7. செய்ய வினையெச்சம் + ‘தோதாக’
 - 1.4.4.3.9.13.8. செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் + ‘தோறும்’
 - 1.4.4.3.9.13.9. பெயரெச்சம் + ‘படி’
 - 1.4.4.3.9.13.10. உடன்பாடு, எதிர்மறை வினைகள்
 - 1.4.4.3.9.14. பத்துவகை எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.14.1. பிரிநிலை எச்சம்
 - 1.4.4.3.9.14.2. ஒழியிசை எச்சம்

- 1.4.4.3.9.14.3. எதிர்மறை எச்சம்
- 1.4.4.3.9.14.4. உம்மை எச்சம்
- 1.4.4.3.9.14.5. எனவென் எச்சம்
- 1.4.4.3.9.14.6. என்று + வினைமுற்று
- 1.4.4.3.9.15. பிற இணைவுகள்
 - 1.4.4.3.9.15.1 வினைமுற்று + வினையெச்சம்
 - 1.4.4.3.9.15.2. பெயரெச்சம் + பெயர்
 - 1.4.4.3.9.15.3. குறிப்பு முற்று + வினையெச்சம்
 - 1.4.4.3.9.15.4. வினையெச்சம் + வினையெச்சங்கள்
 - 1.4.4.3.9.15.5. தன்வினை, பிறவினைகளைக் கொண்டு முடியும் எச்சங்கள்
 - 1.4.4.3.9.15.6. வினையெச்சங்கள் கொண்டு முடியும் கிளவிகள்
 - 1.4.4.3.9.15.7. தன்கருத்தா வினைகொண்டு முடிவன (7)

1.5. தொகுப்புரை

2: சங்க இலக்கியத்தில் வினைஇணைவுகள் [எட்டுத்தொகையில் -

பின்னிணைவுகள்]

- 2.1. முன்னுரை
- 2.2. வினைச்சொல்
- 2.3. தமிழ் இலக்கணங்களில் வினைக்கூறுகள்
 - 2.3.1. வினைமுற்று
 - 2.3.2. எச்சங்கள்
 - 2.3.2.1. பெயரெச்சம்
 - 2.3.2.2. வினையெச்சம்
- 2.4. இலக்கண இணைவுகள்
 - 2.4.1. பின்னிணைவுகள்
 - 2.4.2. துணைவினைகள்
- 2.5. வினைஇணைவுகளின் வகைகள்
 - 2.5.1. வினைமுற்று + நான்குவகைச் சொற்கள்
 - 2.5.2. வினையெச்சம் + நான்குவகைச் சொற்கள்
 - 2.5.3. பெயரெச்சம் + நான்கு வகைச் சொற்கள்
 - 2.5.4. தொழிற்பெயர் + நான்கு வகைச் சொற்கள்
 - 2.5.5. வினையாலணையும் பெயர் + நான்கு வகைச்சொற்கள்
 - 2.5.6. வியங்கோள் வினைமுற்று + நான்கு வகைச் சொற்கள்
- 2.6. வினைக்கூறுகளுடன் இணையும் இடைச்சொற்கள்
 - 2.6.1. இடைச்சொல் வகைகள்
 - 2.6.2. குறிப்பு வினை + மன், தில், கொல் என்ற இடைச்சொல்
 - 2.6.3. குறிப்பு வினை + உந்து, மன்ற என்ற இடைச்சொல்
 - 2.6.4. முற்றுவினை + போலும், உம் என்ற இடைச்சொல்

2.6.5. வினைமுற்று + ஆயின் என்ற இடைச்சொல்

2.6.6. வினைமுற்று + என, என்று என்னும் இடைச்சொல்

2.6.7. வினைக்கூறுகள் + ஓ, ஏ, என்ற இடைச்சொல்

2.7. வினைக்கூறுகள் + உரிச்சொல்

2.8. வினைக்கூறுகள் + விருதி

2.8.1. உயர்திணை தன்மை ஒருமை தெரிநிலை வினையடி + விருதிகள்

2.8.2. உயர்திணை தன்மை பன்மை தெரிநிலை வினையடி + விருதிகள்

2.8.3. உயர்திணை படர்க்கை ஒருமை தெரிநிலை வினையடி + விருதிகள்

2.8.4. உயர்திணை படர்க்கை பன்மை தெரிநிலை வினையடி + விருதி

2.8.5. வினை + முன்னிலை ஒருமை விருதி

2.8.6. வினைக்கூறுகள் + இர், ஈர் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை
விருதிகள்

2.8.7. வினையடி + அர், ஆர், ஓர், என்னும் பலர்பால் விருதிகள்

2.8.8. வினையடி + அது, த்து, உ. என்னும் ஒன்றன்பால் விருதிகள்

2.8.9. வினையடி + மார் விருதி

2.8.10. வினையடிகள் + து, று, டு என்னும் விருதி

2.8.11. வினையடி + 'அ', 'ஐ' என்னும் பலவிற்பால் விருதிகள்

2.8.12. அஃறிணை படர்க்கை பன்மை வினையடி + விருதி

2.8.13. வினைச்சொல் + தன்வினை, பிறவினை விருதிகள்

2.8.14. வினையடி + 'பி', 'வி' என்னும் காரணவினை விருதிகள்

2.8.15. வினையடியுடன் காலஇடைநிலைகள் இணைதல்

2.8.16. இறப்பல்லாக் கால விருதிகள் ஏற்கும் வினையடி

2.8.17. வினையடியுடன் இணையும் -க், -த், -ட், -ற் என்னும் கால இடநிலைகள்

2.8.18. ஏவல்வினை + 'ஆ' என்னும் எதிர்மறை விருதி

2.8.19. வினையடி + 'இசின்' ஈற்றுச் ஏவல் ஒருமை விருதி

2.8.20. ஏவல்வினை + மோ, மே என்னும் விருதி

2.8.21. பன்மை ஏவல்வினை + 'கொள்' விருதி

2.8.22. எதிர்கால இடைநிலைகள் + 'ஆய்' விருதி

2.8.23. வினையடி + 'ஐய' விருதி

2.8.24. வினையடி + 'அல்' விருதி

2.8.25. வினையடி + 'ஆத்' + 'ஈம்'

2.8.26. வினைமுற்று + 'அல்' என்னும் வினைவிருதிகள்

2.8.27. ஏவல்வினை + 'அம்' என்னும் வினைவிருதிகள்

2.8.28. வினையெச்சம் + 'ஓய்' என்னும் வினைவிருதிகள்

2.8.29. வினையெச்சம் + 'ஓன்' என்னும் வினைவிருதிகள்

2.8.30. வினையெச்சம் + 'ஓள்' என்னும் வினைவிருதிகள்

2.8.31. வினையெச்சம் + 'ஓர்' என்னும் வினைவிருதிகள்

2.8.32. வினைமுற்று + நிபந்தனை எச்சம் காட்டும் 'ஏல்' என்ற விருதி

2.8.33. வினைமுற்று + நிபந்தனை எச்சம் காட்டும் 'ஆயின்' என்ற விருதி

2.9. வினையடி + வினையெச்சம் விருதிகள்

- 2.9.1. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 2.9.2. செய்வென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 2.9.3. செய் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'பு' கர விருதி
- 2.9.4. செயின், செய்தால் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 2.9.5. செய்தால் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 2.9.6. செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 2.9.7. செய்யு வாய்வாட்டு வினையெச்சம்
- 2.9.8. செய்தெனவென் வாய்வாட்டு வினையெச்சம்
- 2.10. வினையெச்சம் ஏனையச் சொற்கள்
- 2.10.1. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'இல்' (இல்லை)
- 2.10.2. செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'அல்' (இல்லை)
- 2.10.3. செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஈம், ஈமே ஈற்று ஏவல் விருதி
- 2.10.4. செய்யாய் வினையெச்சம் + உடன்பாட்டு ஏவல் வினைமுற்று விருதிகள்
- 2.11. வினை நிகழும் தன்மையைக் குறிக்கும் துணைவினைகள்
- 2.11.1. தொழிற்பெயர் + வேண்டும் என்ற துணைவினை
- 2.11.2. தொழிற்பெயர் + 'படு' என்ற துணைவினை
- 2.11.3. தொழிற்பெயர் + கூடும் என்ற துணைவினை
- 2.11.4. தொழிற்பெயர் + கூடாது என்ற துணைவினை
- 2.11.5. தொழிற்பெயர் + அறி என்ற துணைவினை
- 2.12. தொழிற்பெயருடன் வினாப்பதிலிடு பெயர்கள் இணைதல்
- 2.12.1. தொழிற்பெயர் + யாவது என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர்
- 2.12.2. தொழிற்பெயர் + யாவணது என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர்
- 2.12.3. எதிர்மறை வினைமுற்று + யாவணம் என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர்
- 2.12.4. தான், தாம் என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினை
- 2.13. வினையெச்சம் + துணைவினைகள்
- 2.13.1. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'கொடு' என்ற துணைவினை
- 2.13.2. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'கொண்டு' என்ற துணைவினை
- 2.13.3. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'அருள்' என்ற துணைவினை
- 2.13.4. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'விடு' என்ற துணைவினை
- 2.13.5. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'கொள்' என்ற துணைவினை
- 2.13.6. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஈ' என்ற துணைவினை
- 2.13.7. செய்வென் எச்சம் + வேண்டும் என்ற துணைவினை
- 2.13.8. செய்வென் எச்சம் + வேண்டா என்ற துணைவினை
- 2.13.9. செய்வென் எச்சம் + செல் என்ற துணைவினை
- 2.13.10. செய்வென் வாய்ப்பாட்டு எச்சம் + 'பெறு' என்ற துணைவினை
- 2.14. காரணத்துணைவினைகள்
- 2.14.1. வினை + செய் என்ற காரணத்துணைவினை
- 2.14.2. வினையடி + 'பண்ணு' என்ற காரணத்துணைவினை
- 2.14.3. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'இரு' என்ற துணைவினை

2.14.4.செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஓழி' என்ற துணைவினை

2.14.5.வினை + 'ஆகும்' என்ற துணைவினை

2.15. வினைக்கூறுகள் + வினைப்பின்னொட்டுகள்

2.15.1. பெயரெச்சம் + 'பின்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.2. பெயரெச்சம் + 'பின்றை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.3. பெயரெச்சம் + 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.4.எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இணைந்து வருதல்.

2.15.5. பெயரெச்சம் + 'கால்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.6. பெயரெச்சம் + 'காலை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.7. பெயரெச்சம் + 'கடை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.8. பெயரெச்சம் + 'வழி' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.9. பெயரெச்சம் + 'வரை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.10. பெயரெச்சம் + 'இடத்து' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.11. பெயரெச்சம் + 'பொழுது' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.12. பெயரெச்சம் + 'தொறும்', 'தோறும்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.13. பெயரெச்சம் + 'ஞான்று' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.14. பெயரெச்சம் + 'ஞான்றை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.15. பெயரெச்சம் + 'ஊங்கு' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.16. பெயரெச்சம் + 'உழி' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.17. பெயரெச்சம் + 'கண்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.18. பெயரெச்சம் + 'கண்ணும்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.19. பெயரெச்சம் + 'ஆறு' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.20. பெயரெச்சம் + 'அளவை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.15.21. உடன் பாட்டு செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

2.15.22. எதிர்மறை செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

2.16. வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து வரும் தன்மை

2.16.1. செய் என்னும் வினையடி + 'வழி' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

2.16.2.செய்த என்னும் பெயரெச்சம் + 'கடை' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

2.16.3. செய்கின்ற என்னும் பெயரெச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு

2.16.4. செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் + கடை என்னும் வினைப்பின்னொட்ட

2.16.5.செய்யாத + வினைப்பின்னொட்டு

2.16.6.வினை + உடன் என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

2.16.7.செய்யா என்னும் வினையெச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு

2.16.8. வினையடி + வினைப்பின்னொட்டு

2.16.9.செய்து, செய்யு, செய்வு + வினைப்பின்னொட்டு

2.16.10.செய்து எனும் வாய்ப்பாடு + 'உழி' எனும் வினைப்பின்னொட்டு

2.16.11.செய்து, செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஆங்கு' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

2.16.12. தொழிற்பெயர் + வினைப்பின்னொட்டு

2.16.13.பெயர்ச்சொற்கள் + வினைப்பின்னொட்டு

2.17. பெயரெச்சம் + பெயர்

2.17.1. பெயரெச்ச வடிவங்கள் + பெயர்

2.17.2. பெயரெச்சம் + அன்ன

2.18. தொகுப்புரை

3. சங்க இலக்கிய வினைஇணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் முன்னிணைவுகள்)

3.1. முன்னுரை

3.2. வினை முன் இணைவுகள்

3.3. வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணையும் பல்வேறு சொற்களும், ஏனைய கிளவிகளும்

3.3.1. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினைக்கூறுகள்

3.3.1.1. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினைமுற்று

3.3.1.2. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினையெச்சம்

3.3.1.3. நான்கு வகைச்சொற்கள் + பெயரெச்சம்

3.3.1.4. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினையாலணையும் பெயர்

3.3.1.5. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வியங்கோள் வினைமுற்று

3.3.2. நான்குவகைச் சொற்களுடன் பல்வேறு வினைக்கூறுகள் இணைதல்

3.3.2.1. வினைச்சொல் + வினைச்சொல்

3.3.2.2. பெயர்ச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.3. பெயர் + வினைமுற்று

3.3.2.4. இடைச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.4.1. 'கொல்' என்ற + இடைச்சொல் வினைக்கூறுகள்

3.3.2.4.2. 'அந்தில்' என்ற + இடைச்சொல் வினைக்கூறுகள்

3.3.2.4.3. 'அம்ம' என்ற + இடைச்சொல் வினைக்கூறுகள்

3.3.2.4.4. 'என்று, என' என்ற இடைச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.5. உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.5.1. உறு, தவ, நனி என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.5.2. 'உவந்து' என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.5.3. 'பசப்பு' என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.5.4. 'கழி' என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.5.5. 'விதிர்ப்பு' என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.6. வினையடை + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.7. வினைக்கூறுகளுடன் தொழிற்பெயர் முன்னால் இணைதல்

3.3.2.7.1. தொழிற்பெயர் + செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

3.3.2.7.2. தொழிற்பெயர் + பெயரெச்சம்

3.3.2.7.3. தொழிற்பெயர் + வினைமுற்று

3.3.2.7.4. தொழில்பெயர் + அல்லது என்னும் வினைச்சொல்

3.3.2.7.5. தொழிற்பெயர் + இல் (இல்லை) என்னும் வினைச்சொல்

3.3.2.8. பதிலிடு பெயர்கள் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணைதல்

3.3.2.8.1. 'யார்' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று

3.3.2.8.2. 'யாங்கு' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைக்கூறுகள்

3.3.2.8.3. 'யாண்டு' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று

- 3.3.2.8.4. 'யாங்ஙனம்' என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினைமுற்று
- 3.3.2.8.5. 'எவன்; என்ற வினாப் பதிலிடுபெயர் + வினை
- 3.3.2.8.6. 'என்' என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினைமுற்று
- 3.3.2.8.7. 'தான்', 'தாம்' என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினை
- 3.3.2.9. செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.9.1. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + இல் (இல்லை)
- 3.3.2.9.2. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 3.3.2.9.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + அல்லது
- 3.3.2.9.4. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + என
- 3.3.2.9.5. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + முற்றுத்தொடர்
- 3.3.2.9.5.1. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + குறிப்புமுற்று
- 3.3.2.9.6. இன்றி என்னும் செய்து வினையெச்சம் + செய்து வினையெச்சம்
- 3.3.2.9.7. அன்றி என்னும் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + வினைச்சொல்
- 3.3.2.9.8. செய்யு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.10. செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.11. செய்தென் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.12. செய்யியர் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.13. செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.14. செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.15. செய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.16. செயற்கு என்னும் வினையெச்ச வாய்பாடு
- 3.3.2.17. செய்வென் எச்சம் வாய்பாடு
- 3.3.2.18. செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
- 3.3.2.19. செய்தாய் என்னும் வினையெச்சம் + வினைமுற்று
- 3.3.2.20. செய்யாது எனும் எதிர்மறை வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + வினைமுற்று
- 3.3.2.21. பெயர் + வினையெச்சம்
- 3.3.2.22. செயப்படு பொருள் + வினையெச்சம்
- 3.3.2.23. வினைமுற்று + வினையெச்சம்
- 3.3.2.24. வினையெச்சம் + வினைமுற்று
- 3.3.2.25. தெரி என்ற வினையடி + ஏனையச் சொற்கள்
- 3.3.2.26. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 3.3.2.27. எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 3.3.2.28. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + வினைமுற்று
- 3.3.2.29. செய வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + செய்து வாய்பாட்டு
- 3.4. தொகுப்புரை

4. சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள். (பத்துப்பாட்டில் - பின்னிணைவுகள், முன்னிணைவுகள்)

4.1. முன்னுரை

4.2. வினை இணைவுகளின் வகைகள்

4.2.1. தனிவினைச்சொற்கள்

4.2.1.1. தனிவினை + இணைவுகள்

4.2.1.2. தனிவினை + இடைநிலை, விசுதிகள்

4.2.1.3. தனிவினையுடன் 'வி', 'பி' என்ற விசுதிகள் இணைதல்

4.2.2. கூட்டுவினைச் சொற்கள்

4.2.2.1. பல்வேறுசொற்கள் + வினையாக்கவினை

- 4.2.2.1.1. பெயர் + வினையாக்க வினை
- 4.2.2.1.2. வினை + வினையாக்க வினை
- 4.2.2.1.3. குறிப்பு வினை + 'ஆகு', பண்ணு, படுத்து என்ற வினையாக்க
- 4.2.2.1.4. குறிப்பு வினையெச்சம் + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.5. செய்தென் எச்சம் + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.6. செய்வென் எச்சம் + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.7. இடைச்சொல் + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.8. உரிச்சொல் + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.9. உம்மைத்தொகை + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.10. வேற்றுமை உருபுகள் + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.11. போல என்ற உவமஉறுபு + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.12. 'ஐ'கார வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.13. 'ஆல்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.14. 'கு' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.15. 'இன்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.16. 'இல்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்
- 4.2.2.1.17. 'கண்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

4.2.2.2. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் + என, என்று என்னும் இடைச்சொற்கள்

- 4.2.2.2.1. இரட்டை ஒலிக்குறிப்பு வினைகள்
- 4.2.2.2.2. ஒலிக்குறிப்பு + 'இடு'

4.2.3. வினைக்கூறுகள் + ஓட்டுகள், விசுதிகள்

- 4.2.3.1. 'செய்' என்னும் ஏவல் வினையடி + 'ப்ப' எனும் விசுதி
- 4.2.3.2. செய் என்னும் ஏவல் வினை + 'மார்' எனும் விசுதி
- 4.2.3.3. வினைச் சொல் + 'என' என்ற இடைச்சொல்
- 4.2.3.4. வினைமுற்று + என்று
- 4.2.3.5. செய்ய்வென் எச்சம் + உம் இடைச்சொல்
- 4.2.3.6. வினைச்சொல் + 'உம்' இடைச்சொல்
- 4.2.3.7. பெயர் + 'பற்றி' என்ற வினை ஓட்டு
- 4.2.3.8. பெயர் + 'விட', உள் என்ற வினை ஓட்டு
- 4.2.3.9. வினை + 'பின்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.3.10. வினை + 'முன்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.3.11. வினை + 'உடன்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.3.12. வினை + 'எல்லாம்' என்ற சொல்
- 4.2.3.13. வினை + 'இன்றி' என்ற சொல்
- 4.2.3.14. வினை + 'ஊன்றி' என்ற வினை சொல்

4.2.4. வினையாக்க விசுதிகள்

- 4.2.4.1. 'இ' என்ற வினையாக்க விசுதி பெயருடனும், வினையுடனும் இணைதல்
- 4.2.4.2. 'இடு' என்ற வினையாக்க விசுதிகள் பெயருடனும், வினையுடனும் இணைதல்
- 4.2.4.3. வினையடியுடன் இணையும் 'இரு' என்னும் வினையாக்க விசுதி
- 4.2.4.4. பார், போ, கூடு, படு, பெறு என்ற ஏவல் வினை + விசுதி

4.2.5. வினைவழிக் கிளவிகள்

- 4.2.5.1. 'ஆ' என்ற வினைவழிக் கிளவிகள் + வினை

- 4.2.5.2. வினை + 'ஆ' என்ற வினைவழிக் கிளவிகள்
- 4.2.5.3. பெயர் + 'ஆகு' என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.5.4. வினைமுற்று + 'ஆக' என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.5.5. பெயர் + 'ஆகி' என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.5.6. எதிர்மறை வினைமுற்று + 'ஆயினும்' என்ற வினைவழிக் கிளவி
சான்று
- 4.2.5.7. வினை + 'ஆயின்' என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.5.8. 'ஆய்' என்ற வினைவழிக் கிளவி + பெயர்
- 4.2.5.9. வினை + 'ஆதலின்' என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.5.10. வினை + 'ஆங்கண்' என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.5.11. வினைச் சொல் + அனம், அன, அம் என்ற வினைவழிக் கிளவி
- 4.2.6. வினைமுற்று + வினையெச்சம்
- 4.2.7. வினைமுற்று + பெயரெச்சம்
- 4.2.8. வினைமுற்று + வினையாளனையும் பெயர்
- 4.2.9. பெயர்ச் சொற்களுடன் இணையும் வினையெச்சங்கள்
- 4.2.9.1. பெயர் + செய்தும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.2. பெயர் + செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.3. பெயர் + செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.4. பெயர் + செய்ய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.6. வினையாளனையும் பெயர் + செய்ய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.5. பெயர் + செய்யு + வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.7. தொழிற்பெயர் + செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.9.8. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + என
- 4.2.9.9. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஓத்து' என்ற சொல்
- 4.2.9.10. வினைச்சொல் + உம் இடைச்சொல்
- 4.2.10. வினையெச்சங்கள் + பல்வேறு வினைக்கூறுகள்
- 4.2.10.1. செய்து வினையெச்சம் + (இட்டு, கொண்டு, இரு, விடு) துணைவினைகள்
- 4.2.10.2. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'செய்ய' வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.10.3. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.10.4. செய்து வினையெச்சம் + எதிர்மறை செய்து வினையெச்சம்
- 4.2.10.5. செய்து வினையெச்சம் + செய வினையெச்சம்
- 4.2.10.6. செய்து வினையெச்சம் + செய்யும் வினையெச்சம்
- 4.2.10.7. கூட்டு செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.10.8. கூட்டு செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + ஆங்கு உடன், அன்ன
- 4.2.10.9. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 4.2.10.9.1. செய்து + இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்
- 4.2.10.9.2. செய்து + எதிர்காலப் பெயரெச்சம்
- 4.2.10.9.3. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + எதிர்மறை பெயரெச்சம்
- 4.2.10.9.4. எதிர்மறை செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 4.2.10.9.5. எதிர்மறை பெயரெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 4.2.10.9.6. செய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்
- 4.2.10.9.7. செய்யு வினையெச்சம் + செய்து வினையெச்சம்
- 4.2.10.9.8. செய்யு வினையெச்சம் + செய்து, செய்யா செய செய்யு + வினையெச்சம்

- 4.2.10.9.9. செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + அன் விசுதி
- 4.2.10.10. பெயரெச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு
- 4.2.10.10.1. பெயரெச்சம் + 'பின்', 'பின்னர்' என்ற வினைசார் ஓட்டு (பின்
- 4.2.10.10.2. பெயரெச்சம் + பின்றை' என்ற வினைசார் ஓட்டு (பின் வகை)
- 4.2.10.10.3. பெயரெச்சம் + 'முன்' என்ற வினைசார் ஓட்டு (முன் வகை)
- 4.2.10.10.4. பெயரெச்சம் + 'அளவை' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.5. பெயரெச்சம் + 'பொழுது' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.6. பெயரெச்சம் + 'கால்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.7. பெயரெச்சம் + 'காலை' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.8. பெயரெச்சம் + 'வழி' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.9. பெயரெச்சம் + 'படி' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.10. பெயரெச்சம் + 'ஆறு' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.11. பெயரெச்சம் + 'வண்ணம்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.12. பெயரெச்சம் + 'தொறும்' என்ற வினைசார் ஓட்டு (தொறும் வகை)
- 4.2.10.10.13. பெயரெச்சம் + 'பொழுது' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.14. பெயரெச்சம் + 'வரைவகை' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.15. பெயரெச்சம் + 'உடன்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.10.16. பெயரெச்சம் + 'கண்ணும்' என்ற வினைசார் ஓட்டு
- 4.2.10.11. வினையெச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு
- 4.2.10.11.1. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'பின்' என்ற
- 4.2.10.11.2. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு
- 4.2.10.11.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'உடன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு
- 4.2.10.12. பெயரெச்சம் + பல்வேறு சொற்கள்
- 4.2.10.12.1. 'செய்து' + 'ஆங்கு' என்ற சொல்
- 4.2.10.12.2. செய்து வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் + அன்ன என்ற சொல்
- 4.2.10.12.3. செய்து வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் + அன்று என்ற சொல்
- 4.2.10.12.4. செய்து வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் + அன்றே என்ற சொல்
- 4.2.10.12.5. எதிர்மறை பெயரெச்சம் + பெயரெச்சம்
- 4.3. தொகுப்புரை

முன்னுரை

தமிழின் தொன்மை

ஒரு சமுதாயத்துக்கு மொழி மிகவும் இன்றியமையாததாகும். மொழியின்றி ஒருவர் கருத்தை மற்றவருக்குத் தெரிவிக்க இயலாது. எத்தனையோ மொழிகள் உலகத்தில் தோன்றி மறைந்துள்ளன. அவ்வாறு தோன்றிய மொழிகளுள் சிறப்புடைய மொழி தமிழ்மொழி ஆகும்.

“கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே
வானொடு முன்தோன்றிய முத்தகுடி”¹

என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலை தமிழ் மொழியின் பழமையையும் தமிழரின் தொன்மையையும் ஒருங்கே சுட்டுகின்றது. எண்ணற்ற மொழிகளைக் கற்றறிந்த மகாகவி பாரதியாரும் தமிழைத் தாயாக உருவகம் செய்து இவள் எப்பொழுது தோன்றினாள் என்று கண்டறிவதற்கில்லை என்று பாடியுள்ளார்.

“தொன்று நிகழ்ந்தது அனைத்தும் உணர்ந்தீரும்
சூழ்கலை வாணர்களும் – இவள் என்று ரீறந்தவள்
என்றுணராத இயல்பினளாம் எங்கள் தாய்”²

என்பது மகாகவியின் பொன்னடிகள். இச்சிறப்பு மிகுந்த தமிழ் மொழியில் உள்ள இலக்கியங்களிலே மிகுந்த சிறப்புடையது சங்க இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகுதிநூல்களாகும். அவை,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஓத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியொடு அகம் புறம் என்று
இத்திறந்த எட்டுத் தொகை”³

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி – மருவீய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினம்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து”⁴

என்பனவாகும். தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், பிரயோகவிவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் முதலான தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் எடுத்துரைக்கும் வினைக்கூறுகள் குறித்தும் அவற்றுடன் முன்னும் பின்னும் இணைந்து வரும்

இணைவுகள் குறித்தும் இவ்இணைவுகளைச் சங்க இலக்கிய பாடல் அடிகள் மூலம் விளக்கியுரைப்பதாகவும் இவ்ஆய்வேடு அமைந்துள்ளது.

கருத்துச் செறிவும் கற்பனையும் மிகுந்த அழகிய இனிய சங்க இலக்கியத்தில் இலக்கணகூறுகள் பல பல்வேறு வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்துவரும் தன்மை (வினை இணைவு) குறித்த ஒரு விரிவான ஆய்வாக இவ்ஆய்வு விளங்குகின்றது.

தலைப்புத் தேர்வு

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் வினைஇணைவுகளை, இலக்கணத்தில் காணப்படுகின்ற இலக்கணக் கூறுகளுள் பல புதிய இலக்கணக் கூறுகளாக கொள்ளவியலும். மொழிவளர்ச்சிக்கேற்பப் புதிது புதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்ற இத்தகைய இலக்கணக் கூறுகளை நாம் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாது. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இத்தகைய இலக்கணக் கூறுகளைக் கண்டறிந்து கூறுவது ஒவ்வொருமொழி ஆய்வாளருக்கும் உள்ள கடமை என்பதால் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினை இணைவுகளைக் கண்டறிந்து கூறுவது பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளின் சேர்க்கையை இலக்கண முறைப்படி உணர்த்துவது இன்றியமையாக் கூறாகிறது.

எண்ணற்ற வினையியல் பற்றிய ஆய்வுகள் வெளிவந்தபோதும், அவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட இலக்கண ஆய்வான வினைஇணைவுச் சொற்கள் குறித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே இத்தலைப்புத் தேர்வுக்கான காரணமாக அமைந்தது. சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைஇணைவுகளை ஆய்வு செய்து அவற்றை ஆய்வு உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்துவதால் தமிழ்மொழி மேலும் வளர்ச்சியும், வளமும் பெறும் என்ற எண்ணத்திலும் சங்க இலக்கிய வினை இணைவுகள் என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பொருள்

சங்க இலக்கியத்தில் இதுவரை பல்வேறு தலைப்புகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், சங்க இலக்கிய வினை இணைவுகள் என்னும் தலைப்பிலான ஆய்வு எதுவும் இதுவரை வெளிவரவில்லை. எனவே சங்க இலக்கிய வினை இணைவுகளை ஆராய்ந்து, தமிழ்மொழியின்கண் அமைந்துள்ள இலக்கணக் கூறுகளையும், இலக்கணக் கட்டமைப்பு முறையினையும் பல்வேறு சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் மூலம் எடுத்துரைப்பது இன்றியமையாத பணி என்பதால் இத்தலைப்பு ஆய்வுப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வினை தொடர்பாக வரும் இலக்கணக் கூறுகளையும் அவ்வினைக்கு முன்னும், பின்னும் வரும்

சொற்கள் அவ்வினையுடன் எவ்வாறு இணைந்து பொருள்பயக்குகின்றன என்பது குறித்து ஆராய்வதே இவ் ஆய்வின் பொருளாய் விளங்குகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியத்தின்கண் காணப்படும் வினை இணைவுகள் குறித்து இதுகாறும் ஆராயப்படவில்லை. எனவே ஒரு புதுமையான ஆய்வு நோக்கின் அடிப்படையில் அவ் இலக்கியத்தில் காணலாகும் பல்வேறு வினைஇணைவுகளைக் குறித்து ஆய்வதே ஆய்வு நோக்கமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆய்வு எல்லை

தமிழிலக்கியங்கள் அனைத்திலுமே வினை இணைவுகள் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும், ஆய்வேட்டிற்கான கால எல்லை கருதி சங்க இலக்கியத் தொகுதியிலுள்ள பாடல்கள் மட்டுமேதரவுகளாய் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு அவற்றின்கண் காணப்படும் வினை இணைவுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. எனவேதமிழ் இலக்கியங்களுள், சங்க இலக்கியங்களில் மட்டும் காணலாகும் வினை இணைவுகள் மட்டுமே இவ் ஆய்வுக்கு ஆய்வு எல்லையாக அமைந்து சிறக்கின்றன.

ஆய்வு முன்னோடி

சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் என்னும் இத்தலைப்பினை அடியொற்றி இதுவரை வேறு எந்த ஆய்வும் வெளிவரவில்லை. இவ்வகையில் இது ஒரு முன்னோடி ஆய்வாகவே (Pilot Survey) விளங்குகின்றது.

ஆய்வு மொழிநடை

அனைவரும் எளிதாகப் புரிந்து கொண்டு கருத்துக்களை அறிந்துகொள்ளும் வகையில், ஆய்வேடு செய்வதற்கான எளிமையான முறைகள் யாவும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆற்றொழுக்கு போன்று தெளிவான எளிமையான நடையில் இவ்ஆய்வேட்டின் மொழிநடை அமைந்துள்ளது.

கருதுகோள்

மரபு இலக்கணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வினை, வினைமுற்று, வினையெச்சம், வினை அடுக்கி வருதல், வினையுடன் மற்றோரு வினை இணைதல், பெயரெச்சத்துடன் வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து வினையெச்சப் பொருள் கொண்டு முடிதல் போன்ற பல இலக்கணக் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல்களில் வினை இணைவுகள் எங்கெல்லாம் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதைக் கண்டறிந்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள வினைக்கூறுகளும் அவற்றுடன் முன்னோ, பின்னோ சொற்கள் இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு பொருள் கொடுக்கின்ற தன்மையையும் குறித்து விளக்கி ஆராய்வது இத்தனித்துவமான இலக்கணக் கூறுகளை அறிவதன் மூலம் தமிழ்மொழியின் அறிவியல் தன்மை வாய்ந்த இலக்கணக் கட்டமைப்பை உணர்த்தும் போக்கானது இவ்ஆய்வினது கருதுகோளாகக் கொள்ளப்பட்டு இவ்ஆய்வேடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் அனுசூழ்வு

இவ்ஆய்வில் வினை வகைகளாகிய வினைச்சொல், வினைமுற்று, வினையெச்சம், கூட்டுவினை, கூட்டுவினையெச்சம், பெயரெச்சம் முதலான இலக்கணக் கூறுகளுடன் ஓட்டுக்கள், இடைநிலைகள், விசுத்திகள், பின்னொட்டுகள், வினைசார் கிளவிகள், வினைவழிக் கிளவிகள், வினையாக்க வினைகள் போன்ற பல்வேறு சொற்கள் இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று செயல்படும் தன்மைகள் ஆராயப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கணக் கூறுகளுள் வினைகுறித்த விரிவானதொரு ஆய்வு என்பதால் இது விளக்கமுறைத் திறனாய்வாக (Descriptive Analysis) விளங்குகின்றது.

ஆய்வுப் பயன்

- இவ் ஆய்வு சங்க இலக்கிய வினை இணைவுகள் குறித்த ஆய்வு என்பதால் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டின்கண் இடம்பெற்றுள்ள சங்கப் பாடல்களில் காணலாகும் வினைக் கூறுகளும், வினைஇணைவுகளும் இவ்ஆய்வேட்டில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும், பல்வேறு தமிழிலக்கண ஆய்வுகளுக்கும் பிறமொழி இலக்கண ஆய்வுகளுக்கும் இவ்ஆய்வு அடிப்படையாய் அமைந்து பெரும் பயனை நல்கும்.
- இவ்ஆய்வின் மூலமாக இலக்கியத்திலிருந்து இலக்கணம் எவ்வாறு உருவாகின்றது என்பது தெள்ளத் தெளிவாகின்றது. இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் அமைவதில்லை என்பதனை தமிழிலக்கண இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள ஏதுவாகவும் இவ்ஆய்வு விளங்குகின்றது.
- இவ் ஆய்வானது வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லாத இலக்கணச் சிறப்பு தமிழ்மொழிக்கு உண்டு என்பதை வேற்று மொழியினரும் அறிந்து கொள்வதற்கு பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.
- இங்ஙனம் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வினை இணைவுகள் கண்டறியப்பட்டு விரிவாய் ஆராயப்பட்டுள்ள திறம், எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்குத்

தமிழிலக்கணத்தின் மாண்பினையும் அமைப்பு முறையினையும் அறிந்து கொண்டு ஆய்வு செய்வதற்கு முன்னோடியாய் அமைந்துள்ளது இவ் ஆய்வு.

- சங்க இலக்கியம் மட்டுமின்றி சங்க மருவிய கால இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், முதலான நூல்களிலும் வினை இணைவுகளைக் கண்டறிய இம்முயற்சி தமிழ்மொழியின் சொற்களஞ்சியப் பெருக்கத்திற்கும், இலக்கண அகராதிப் பெருக்கத்திற்கும் வலுவூட்டுவதாக அமையும்.

ஆய்வுக்கானத் தரவுகள்

சங்ககால மக்களின் எண்ணங்களையும் பண்பாட்டு முறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்கப் புலவர்கள் பாடல்கள் இயற்றினர். அப்பாடல்களே சங்க இலக்கியத் தொகுதியாய் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தொகுதியாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியனவற்றுள் அடங்கிய பதினெட்டு நூல்களும் முதன்மை ஆதாரமாய் அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக இலக்கண நோக்கில் இன்று வரை வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள் ஆகியன துணைமைத் தரவுகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கோவை, ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அகராதிகள், போன்றன சார்பு ஆதாரங்களாய் விளங்குகின்றன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பிலான இவ்ஆய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை, நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

முன்னுரை

இயல் 1: தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்

இயல் 2: சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் - ரீன் இணைவுகள்)

இயல் 3: சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் - முன் இணைவுகள்)

இயல் 4: சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (பத்துப்பாட்டில் - ரீன்னிணைவுகள், முன்னிணைவுகள்)

முடிவுரை

முன்னுரை

முன்னுரையில் “சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் இத்தலைப்பைப் பற்றிய கருத்துக்களின் அறிமுகம், இத்தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கான காரணங்களும், ஆய்வுப் பொருள், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு முன்னோடி போன்ற தலைப்பிலான ஆய்வுக்குரிய விளக்கங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள், சார்பு ஆதாரங்கள் ஆகியன அளிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வுப்பொருள், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப்பகுப்பு ஆகியன முறையே வழங்கப்பட்டுள்ளன.

மரபு இலக்கணங்கள் குறித்தும், அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள வினைச் சொற்களின் பல்வேறு வகைகள் குறித்தும் சான்றுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் “சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் இத்தலைப்பின்கீழ் அமையும் நான்கு இயல்கள் பற்றிய கருத்துகள் சுருக்கமாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறாக ஆய்வேட்டின் உட்பகுதியிலுள்ள கருத்துகள் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் முன்னுரையில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு எல்லையைக் கருதி சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள அனைத்து வினை இணைவுச் சொற்களையும் இவ்வாய்வேட்டில் கொடுக்கப்படவில்லை. சான்றாதாரத்திற்காக சில சொற்கள் மட்டும் இவ்வாய்வேட்டினுள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - ஒன்று: தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்

“தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்” என்னும் முதல் இயலில் வினையின் விளக்கம் அதன் வகைப்பாடு, ஆகியன குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து, முத்துவீரியம் போன்ற தமிழ் மரபு இலக்கணங்கள் கூறும் வினைக்குரிய இலக்கணம் விளக்கப்பட்டு, வினைச்சொல் காலம் காட்டும் என்பதும் அக்காலம் இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர் காலம் என்னும் மூன்று பாகுபாடுகளை உடையது என்பதும் இவற்றை வினைச் சொற்கள் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதோடு குறிப்பாகவும் வழக்கில் பொருந்தி வரும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் இவ்இயல் எடுத்துரைக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் உயர்திணைக்குரிய வினை - அதன் உட்பிரிவுகள், அஃறிணைக்குரிய வினை - அதன் உட்பிரிவுகள், விரவு வினை - அதன் உட்பிரிவுகள் என்று வகைப்படுத்தி விளக்கியுள்ளார். தெரிநிலைவினைகள், குறிப்பு வினைகள், ஆண்பால் - பெண்பால் வினைமுற்று விகுதிகள், பலர்பால் வினைமுற்று விகுதிகள், மார்

ஈற்று வினைச்சொல், படர்க்கை வினைமுற்று, தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை வினைமுற்றுக்கள், வியங்கோள் வினை செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு காரணவினை, அல்லது இயக்குவினை போன்ற வினைவகைகள் பற்றியும் இவ்இயலின்கண் கூறப்படுகின்றன.

துணைவினைகள் செயல்படும் முறை, செய்வினை - செயப்பாட்டு வினை, தன்னாக்க வினை - காரணவாக்கவினை, வினையாலனணயும் பெயர்கள், தனிவினை, கூட்டுவினை, முற்று வினைகள், வினைகள் பல இணைந்து வருதல் சினைவினை முதல்வினை கொண்டு இணைதல், வினையுடன் பெயர் இணைதல், உரிச்சொல், இடைச்சொல் போன்றனவும் வினைக்கூறுகள் ஒன்றுடன் இணைந்து செயல்படும் தன்மை ஆகியனவும் விளக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

வினையெச்சம் + துணைவினைகள், வினையெச்சம் + வினையெச்சம், வினையெச்சம் + கூட்டு வினை, கூட்டுவினையெச்சம் + வினைமுற்று, பெயரெச்சம் + தொட்டு, தோதாக, தோறும், படி, பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து என்ற வினைசார் ஓட்டுக்கள் இணைந்து வரும் நிலைபற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஒழியிசை எச்சம், எதிர்மறை எச்சம், உம்மை எச்சம், எனவென் எச்சம் ஆகிய எச்ச விருதிகளும் வினையுடனும் பிற இலக்கணக் கூறுகளுடனும் இணைவது பற்றியும் இவ்இயலில் விளக்கப்படுகின்றன.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எச்சங்கள் இணைந்து வருவதைக் கூட்டுநிலை வினையெச்சம் எனலாம். தீர்ந்து கிளர்ந்து (மதுரை.9) என்ற பாடல் தொடரில் இரு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இணைந்துள்ளன. இத்தன்மையைக் கூட்டுநிலை வினையெச்சம் எனலாம்.

எச்சம் பெயரைக்கொண்டு முடிவது பெயரெச்சம் எனப்படும். இப்பெயரெச்சம் வினைச்சொல்லைக் கொண்டும் முடியும். சான்றாக வந்தபின் போனான் இவற்றில் 'பின்' என்ற வினைப்பின்னொட்டுக்கள் வந்த என்ற பெயரெச்சத்துடன் இணையும் போது அது போனான் என்ற வினைச்சொல்லைக் கொண்டு முடிவதைக் காணமுடிகின்றது.

மேலும், வினைச்சொல்லுடன் ஓட்டுக்கள் இணைதல், வினையுடன் துணைவினைகள் இணைதல், பெயரெச்சத்துடன் வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைதல் போன்ற பல வகைகளை மரபு இலக்கண நூல்களின் மூலம் கண்டறிந்து கூறுவதாய் இவ்வியல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - இரண்டு: சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள்

[எட்டுத்தொகை நூல்களில் - பின் இணைவுகள்]

இரண்டாம் இயலில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வினைக் கூறுகளும் அவற்றுடன் பின்னிணைவாக வந்து இணையும் பல்வேறு சொற்கள், விருதிகள், ஓட்டுக்கள் போன்ற தன்மைகளும் குறித்த விவரங்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

வினைக் கூறுகளுடன் பிற இலக்கணக் கூறுகள் இணையும் போது பொருள் பயக்கும் நிலையில் இணைய வேண்டும். எனவே வினைகள் இணையும் முறை பற்றியும், வினை இணைவுகளின் வகைகள் பற்றியும், வாக்கிய வகைப்பாடுகளில் வினைகள் இணைந்து வருதல் பற்றியும், 9 வகை வினையெச்சங்களுடன் வினைச் சொற்களோ அல்லது பிற சொற்களோ இணைந்து வரும் முறை குறித்தும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழ் இலக்கணங்களில் வினைக்கூறுகள், வினைமுற்று, எச்சம், பெயரெச்சம் – வினையெச்சம் என்ற அதன் வகையும், இலக்கண இணைவுகள் பின்னிணைவுகள் முன்னிணைவுகள் என்ற அதன் வகை ஆகியன ஆராயப்படுகின்றன.

வினைக்கூறுகள் + நான்கு வகைச் சொற்கள்

வினைக்கூறுகள் என்று அழைக்கப்படுவது வினைச்சொல், வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும்பெயர், வியங்கோள்வினைமுற்று அகியனவாகும். பெயர், வினை, இடை, உரி என்பன நான்குவகைச் சொற்களாகும். வினைமுற்றுடன் நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைதல், வினையெச்சத்துடன் நான்குவகைச் சொற்கள் இணைதல், பெயரெச்சத்துடன் நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைதல், தொழிற்பெயருடன் நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைதல், வினையாலணையும் பெயருடன் நான்குவகைச் சொற்கள் இணைதல், வியங்கோள் வினைமுற்றுடன் நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைதல், வியங்கோள் வினைமுற்றுடன் நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைதல் போன்றனவற்றை இவ்இயல் விளக்கியுரைப்பதாய் இவ்இயல் அமைந்துள்ளது.

ஒன்பது வகையான வினையெச்சத்துடன் இணையும் ஓட்டுக்கள், விருதிகள், துணைவினகள். முக்கால பெயரெச்சத்துடன் இணையும் ஓட்டுக்கள் விருதிகள். போன்றனவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

சான்று

அழித்து உண்ட

[பதிற். 45 : 8]

அழித்து, பெயர்ந்து என்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களை அடுத்து உண்ட, ஒளித்த என்ற பெயரெச்சங்கள் இணைந்துள்ளமையைச் சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. வினையெச்சத்தை அடுத்து ஒரு வினைமுற்றோ அல்லது மற்றொரு வினையெச்சமோ வருதல் மரபு. ஆனால் சில இடங்களில் வினையெச்சத்தை அடுத்து ஒரு பெயரெச்சமும் இணையும் என்பது எட்டுத்தொகை நூல்களின் வழி காணமுடிகின்றது. எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் வினைச் சொற்கள், வினையடிச் சொற்கள் ஆகியவற்றுடன் ஓட்டுக்கள், இடைநிலைகள், விருதிகள், துணைவினைகள், வினைப்பின்னொட்டுகள் முதலானவை இணைந்து அவை பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளாக தோற்றம் பெறுவதைப் பற்றி இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றது.

வினையடி + விருதிகள்

வினையடியுடன் -ந்த, -த்து என்ற வினையெச்ச விருதிகள் இணையும்போது தன்வினை, பிறவினைச் சொற்கள் உருவாகுவதையும், பி, வி என்ற விருதி இணையும் போது காரணவினைச் சொற்கள் உருவாகுவதையும், மூன்று காலத்ததைக் காட்டும் இடைநிலைகள் இணைந்து எச்சம், அல்லது வினைமுற்று உருவாகுவதையும் காணலாம். க், த், ட், ற் என்ற கால இடைநிலைகள் செய் வாய்பாட்டு வினையடியுடன் இணைந்து ஒரு வினைச் சொல்லாக உருவாகின்றது. மேலும், -அன், -ஆன், -அள், -ஆள் என்னும் பால்காட்டும் விருதிகளும் வினையடியுடன் இணைகின்றன.

வினையெச்சம்

‘செய்’ எனப்படும் வாய்பாட்டு வினையடியுடன் பல்வேறு விருதிகள் இணையும்போது ஒன்பது வகையான வினையெச்சங்கள் உருவாகின்றன. ‘செய்’ வாய்பாட்டு வினையடியுடன் -உ, -இ, -ய என்ற விருதிகள் இணைந்து செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சமும், அகர விருதி இணைந்து ‘செய’ வாய்பாட்டு வினையெச்சமும், -இன் விருதி இணைந்து செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமும் பல்வேறு விருதிகளுக்கு ஏற்ப வினையெச்சங்களும் உருவாகியுள்ளன.

துணைவினைகள்

பழந்தமிழிலும் துணைவினைகள் பல வழக்கத்தில் இருந்தன. காலப்போக்கில முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட துணைவினைகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன. இத்துணை

துணைவினைகள் அனைத்தும் வினையுடன் இணைந்து செயல்படும் என்பதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களின் மூலம் அறியலாம்.

வினைப்பின்னொட்டுகள்

பின், முன், கால், காலை, கடை, வழி, இடத்து, பொழுது, தொறும், ஆறு, உழி, கண்ணும், ஊங்கு, ஆங்கு, ஞான்று, அளவை, வரை என்பன வினைப்பின்னொட்டுகள் இவ்வினைப் பின்னொட்டுக்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. பின்னின் மாற்று வடிவங்களாகப் பின்றை பின்னர் என்பனவும் முன்னின் மாற்று வடிவங்களாய் முன்பு, முன்னர் என்பனவும் மாறி வந்துள்ளன. இப்பின்னொட்டுகள் அனைத்தும் இடத்திற்கு ஏற்ப பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருள் கொண்டு ஒரு சொல்லாய் நிற்கும் தன்மையையும் இவ்இயலில் காணலாம்.

இயல் - மூன்று: சங்க இலக்கியத்தில் வினை இனைவுகள்

[எட்டுத்தொகை நூல்களில் - முன் இனைவுகள்]

எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாகும் பாடல்களில் உள்ள வினைக்கூறுகளைக் கண்டுணர்ந்து அவ்வினைக்கூறுகளுக்கு முன்பாக வந்து இணையும் முன்னொட்டுக்கள், ஏனையச் சொற்கள் பற்றியும் இம்முன்றாவது இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணையும் பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகள்.

- ❖ நான்கு வகைச் சொற்கள் (பெயர், வினை, இடை, உரி) + வினைக்கூறுகள்
- ❖ பதிலிடுபெயர்கள் + வினைக்கூறுகள்
- ❖ பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகள் + வினையெச்சங்கள்
- ❖ முக்கால பெயரெச்சத்துடன் முன்னால் இணையும் பல்வேறு சொற்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டு ஆராயப்படுகின்றன.

தொழிற்பெயர்கள் + வினைக்கூறுகள்

வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று, வினைத்தொகை போன்ற வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் வினைக்கூறுகளின் ஒன்றானத் தொழிற்பெயர் முன்னால் இணைந்து வரும் நிலை குறித்து ஆராயப்படுகின்றது.

சான்று

ஒழிதல் கேட்டு

[நற்.43:12]

மலைத்தல் போகி

[புறம்.10:10]

பதிலிடு பெயர்கள் + வினைக்கூறுகள்

வினையாக்கத்திற்கு துணையாக அமையும் சொற்கள் வினையாக்க வினைகள் எனப்படுகின்றன. யாண்டு, யாங்ஙனம், யாங்கு என்ற வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்து ஒரு வினையாக்கத்திற்குத் துணைநிற்கின்றன.

- ❖ 'யார்' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ யாங்கு என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ 'யாண்டு' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ 'யாங்ஙனம்' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ 'யாவது' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ 'யாவணம்' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ 'எவன்' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ 'என்,' என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று
- ❖ தான் தாம் என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று

முதலானவை வினைமுற்றுக்களுடன் முன்னால் இணையும் வினாப் பதிலிடு பெயர்களின் பகுப்புகளாகக் கொண்டு ஆராயப்படுகின்றன.

சான்று

யாண்டு உளனோ [புறம்.86:2]

யாங்ஙனம் மொழிகோ [அகம்.90:8]

உளனோ (உள்ளானோ) என்ற வினைமுற்றிற்கு முன்னால் யாங்கு என்ற வினாப் பதிலிடு பெயர் இணைந்துள்ளது. மொழிகோ (சொல்லுவேன்) என்ற வினைமுற்றிற்கு முன்னால் யாங்ஙனம் என்ற வினாப் பதிலிடு பெயர் இணைந்துள்ளது. இவ்வாறு வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் வினையாக்க வினாக்கள் இணைந்துள்ளமையைக் காணலாம். மேலும், பல்வேறு கிளவிகள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்து வினைஇணைவாகச் செயல்படும் விதம் குறித்து இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றது.

செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

வினைக்கூறுகளுள் ஒன்றான ஒன்பது வகை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் வினைச்சொல், வினையெச்சம், பெயரெச்சம் போன்ற சொற்கள் இணையும் திறம் குறித்து ஆராயப்படுகின்றன.

சான்று

உழப்பது அன்றி

[குறுந்.289:4]

குயின்று உண்ட

[அகம்.315:10]

செய்து இரங்கா

[புறம்.10:11]

இயல் 4: சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் [பத்துப்பாட்டு நூல்களில் - பின்னிணைவுகள், முன்னிணைவுகள்]

சிறப்பு மிகுந்த பத்துப்பாட்டு நூல்களில் வினைக்கூறுகளாகிய வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று, வினையாலணையும் பெயர், வினைத்தொகை போன்றன நான்கு வகைச் சொற்களாகிய பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகியவற்றுடன் இணைந்து பொருள் தந்தமை குறித்து பத்துப்பாட்டு நூல்களின் உள்ள பாடல் அடிகளின் வழி விரிவாய் ஆராயப்படுகின்றன.

மேலும், ஓட்டுக்கள், விசுதிகள், பல்வேறு சொற்கள், எச்சங்கள் போன்றவைகள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னும், பின்னும் இணைந்து வினைஇணைவாக அமைந்திருப்பதை இவ்இயலில் தக்கச் சான்றுடன் விளக்கி உரைக்கப்படுகின்றன. வினைச்சொற்களை தனிவினைச்சொல், கூட்டு வினைச்சொல் என்று பிரித்து கூட்டுவினை உருவாகும் தன்மை குறித்து விளக்கப்படுகின்றன.

ஒரு வேர்ச்சொல்லுடன் இடைநிலையும் விசுதியும் இணைந்து வினைமுற்றை உருவாக்கும். சான்றாக கொடு + த் + த் + ஆள் = கொடுத்தாள் (மலைபடு.90) 'கொடு' என்ற ஒரு வேர்ச்சொல்லுடன் 'த்' என்னும் இடைநிலையும் 'ஆள்' என்னும் விசுதியும் இணைந்து வினைமுற்றை உருவாக்கியுள்ளன. இதுபோன்ற வினைமுற்றுகள் உருவாக்கங்கள் பல இவ்இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

பெயர் + வினையெச்சம்

வினையெச்சங்களுடன் பல்வேறு பெயர்கள் முன்னால் இணைந்து ஒரு வினைத்தொடராக அமைந்திருப்பதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சான்று

அகில் + சுமந்து = அகில் சுமந்து [திருமுரு.297]

விருந்து + உண்டு = விருந்துஉண்டு [பட்டின.262]

குயில் + குடைந்து = குயில் குடைந்து [சிறுபாண்.4]

தெய்வம் + நோக்கி = தெய்வம் நோக்கி [நெடுநல்.77]

வினைக்கூறுகளுடன் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னே வந்து இணைந்துள்ள நிலையைப் பத்துப்பாட்டுத் தொகுதியில் உள்ள இலக்கியங்கள் பலவற்றில் காணமுடிகின்றது.

வினையெச்சம் + வினைவழிக் கிளவிகள்

தனித்து இயங்கும் ஆற்றலின்றி வினையுடன் இணைந்து வினை ஆக்கத்திற்கு துணை நிற்கும் கிளவிகள் வினைவழிக் கிளவிகள் எனப்படும். அவை ஆ, ஆகு, ஆக, ஆகி, ஆயினும், ஆவது முதலான சொற்கள் வினைவழிக் கிளவிகள் ஆகும். இவ்வினைவழிக்கிளவிகள் வினையுட இணைந்து வினையாக்கம் செய்வதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

சான்று

வருவது + ஆக	=	வருவதாக	[மலைபடு.354]
அறியேம் + ஆகி	=	அறியேமாகி	[குறிஞ்.166]
வல்லார் + ஆயினும்	=	வல்லாராயினும்	[மலைபடு.78]

வினையெச்சம் + துணைவினைகள்

பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்கள் பலவற்றில் வினையெச்சத்துடன் இரு, இட்டு, கொண்டு, விடு, படு முதலான துணைவினைகள் பின்னிணைவாக இணைந்துள்ளமையைக் காண முடிகின்றன.

சான்றாக,

செய்து + இரு	=	செய்திரு	[நெடுநல்.121]
செய்து + இட்டு	=	செய்திட்டு	[மதுரை.562]
தெரிந்து + கொண்டு	=	தெரிந்து கொண்டு	[அகம்.48:12]
கூறி + விடு	=	கூறிவிடு	[மலைபடு.568]

செய்து, தெரிந்து, கூறி என்ற வினையெச்சங்களுடன் இரு, இட்டு, கொண்டு, விடு போன்ற துணைவினைகள் இணைந்து பல வினைகள் தொடர்வதற்குத் துணை நிற்கின்றன.

வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

வினையெச்சம் ஒரு வினைமுற்றைக் கொண்டுதான் முடியும். ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் பெயரெச்சங்களைப் பின் இணைவாகக் கொண்டு பாடலடிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்று

தொட்டு உண்ட	[திருமுரு.53]
உண்டு சிரித்த	[சிறுபாண்.198]

வினையடியுடன் தொழிற்பெயர் விசுதியாகிய 'அல்' இணைந்து தொழிற்பெயரை உருவாக்கும். இவற்றையும் வினை இணைவாகக் கொள்ளலாம். சான்றாகக் கழி, தடு, பிரி,

பெய், அழி, இடு, வை, உறு, ஒலி முதலான வினையுடன் 'அல்' விசுதி பின்னால் வந்து இணையும்போது கழித்தல், தடுத்தல், பிரித்தல், செய்தல், அழித்தல், இடுதல், வைத்தல் போன்ற தொழிற்பெயர்கள் உருவாகின்றன. மேலும் பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகள் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னிணைவாகவும், பின்னிணைவாகவும் இணைந்து வினை இணைவை உருவாக்கி நிற்கும் நிலை குறித்து இவ்இயலில் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றது.

முடிவுரை

முடிவுரையில் அனைத்து இயல்களிலும் கூறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் அனைத்தும் தொகுத்து உரைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இவையன்றி பிற்காலத்தில் சங்க இலக்கிய வினைஇணைவுகள் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆய்வுத் தலைப்புகளும் மேலாய்வுக் களன்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எதிர்காலச் சமூகத்தினருக்கு இவை பெரும்பயன் நல்குவதாய் அமையும்.

துணைநூற்பட்டியல்

இந்த ஆய்வேட்டின் முடிவுரையைத் தொடர்ந்து துணைநூற்பட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளது. முதன்மை, துணைமை, சார்பு ஆதாரங்கள் இதனுள் அடங்கும். ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மை நூல்கள் முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள், ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஆகியன துணைநூற் பட்டியலில் அகரவரிசைப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பு

இவ் ஆய்வேட்டிற்கு வலிமை சேர்க்கும் வகையில் இரண்டு பின்னிணைப்புகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பு - 1: சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள சில வினை இணைவுத் தொடர்களும் அவற்றின் பொருள்களும்

பின்னிணைப்பு - 2: இவ்ஆய்வேடு தொடர்பாக வெளிடப்பட்டுள்ள பன்னாட்டு மற்றும் தேசிய கருக் கருத்தரங்கு கட்டுரைகள்

இயல் - 1

தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்

1.1. தமிழின் பெருமைகள்

தமிழ் பண்பட்ட மொழி வரலாற்றுச் சிறப்புடைய மொழி. அளந்து கூற இயலாத காலப் பழமை உடையது. தன்னைப் பேசுவோரை, தன்னில் புலமையுடையோரை வாழ்வில் உயர்த்தும் ஆற்றல் சான்றது. தமிழின் இனிமையால் மயங்காத வேற்றுநாட்டவரே இலர். கிறித்துவ சமயத்தை நம் நாட்டில் பரப்ப வந்த வீரமாமுனிவர், ஜியுபோப் போன்ற அறிஞரையெல்லாம் தன் இனிமையால் தன் வசப்படுத்திய மொழி தமிழ்மொழி. இவைபோன்ற எண்ணற்ற பெருமைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு தென்றலாய் இன்பம் தருவது தமிழ்மொழி. தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு 'இனிமை' என்பது பொருள்.

“இனிமையும் நீர்மையும் தமிழெனலாகும்”⁵

என்று பிங்கல நிகண்டும்.

“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் – அந்தத் தமிழ் அன்பத்

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”⁶

என்று பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரும்,

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் – இமையோர்

வீருந்தமிழ்த் என்றாலும் வேண்டேன்”⁷ (தமிழ்விடுதலை. 151)

என்று தமிழ்விடு தூது நூலின் ஆசிரியர் கூறியதைக் காணலாம். தமிழ் தோன்றிய காலத்திலே தமிழுடன் தோன்றிய மொழிகள் வடமொழி, இலத்தீன், எயிரேயம் போன்ற உலக மொழிகள் அனைத்தும் இன்று வழக்கற்று நிற்க, தமிழ் மட்டும் இன்றும் இளமை குன்றாத எழில் கன்னியாக நின்று இலங்குவதைக் காணமுடிகின்றன.

1.2. தமிழ் இலக்கணத்தின் சிறப்பு

இலக்கு என்றால் ‘குறிக்கோள்’ என்றும், ‘அணம்’ என்றால் அழகு என்றும் பொருள்படும். அழகிய குறிக்கோள் இலக்கணம் எனப்படும். மொழியைச் செம்மையாகப் பாதுகாப்பதே அழகிய குறிக்கோளாகும். மொழி என்னும் பயிருக்கு இடப்பட்ட வேலியே இலக்கணம் ஆகும். அந்த இலக்கண வேலி இல்லையெனில் மொழி சிதைந்து, உருமாறி நாளடைவில் அழிந்து விடும். எனவே, தமிழ் மொழி அழியாமல் பாதுகாக்க, தமிழர் அனைவரும் இலக்கணத்துடன் எழுதவோ ஆய்வு செய்யவோ வேண்டும். மேலும்,

இலக்கணத்தைப் புலன், பனுவல், குறி, இயல்பு, பண்பு, மரபு, நூல், முறை எனப் பல பெயராலும் வழங்குவர்.

இலக்கணம் என்ற சொல்லினை முதன்முதலில் வழங்கியவர் தொல்காப்பியனாரே ஆவர். மொழியினை ஒழுங்குப்படுத்த எண்ணும் முதறிவாளர் கண்ட முறையே இலக்கண நூல்களின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாகும். தொல்காப்பியர் முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணி இலக்கணம் வகுத்தவர் எனத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றது. பாணினி முனிவர், வேதம் முதலிய வடமொழி நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்து அவற்றின் சாரத்தைப் பிழிந்து பாணினியாக வடித்துக் கொடுத்தார். எனவே, இலக்கிய நூல்கள் பல எழுந்த பின்பே அவற்றின் பண்புகளைப் புகழும் இலக்கண நூல்களும் தோன்றியிருத்தல் கூடும்.

“இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே
யிலக்கண மின்றி யிலக்கிய மின்றே
என்வின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே
என்வின்னுள் எண்ணெய் எடுப்பது யோல
இலக்கியத் தின்றுமும் எடுபடும் இலக்கணம்”⁸

என்னும் அடிகளின் மூலம் மேற்கூறிய கருத்துப் புலனாகும்.

1.3. தமிழ் இலக்கண நூல்கள்

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், பிரயோகவிவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, தொன்னூல்விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்ற தமிழ் இலக்கண நூல்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்இலக்கண நூல்கள் கூறும் வினைச்சொற்களையும் காணலாம்.

1.3.1. தொல்காப்பியம்

‘தமிழ் முதல் நூல்’ என்று போற்றப்படும் தொல்காப்பியம் மிக வரன்முறையான திட்டமிட்ட ஆய்வுரை நூலாகத் திகழ்கிறது. தமிழில் இலக்கியம், இலக்கணம், மக்கள் வாழ்வியற் பண்பாட்டு நாகாரிகத் தொடர்ச்சிகட்கு நிலைக்களனாய் இந்நூல்; இன்றளவும் நின்று நிலவுகின்றது. இத்தகைய காலத்தை வென்று ஒளிபரப்பும் பெருநூலைத் தந்தவர் தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியர் படைத்த இலக்கியக் கொள்கைகள் அரிஸ்டாட்டிலும், பரதமுனிவரும் படைத்தளித்த கோட்பாடுகளுக்கு நிகரானவை. எல்லா காலத்திலும் நூல் என்றால் அஃது தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூல் ஒன்றையே சுட்டியது.

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. இந்நூலின் மொத்த நூற்பாக்கள் இளம்பூரணர் உரைப்படி 1595 ஆகும். இந்நூலுக்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார்,

கல்லாடர், பேராசிரியர், சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோரும் பிற்காலத்தவரும் எழுதிய உரைகள் பல உண்டு.

‘எழுத்ததிகாரம்’ என்ற பெரும்பிரிவில் 483 நூற்பாக்களும் 9 இயல்களும் உள்ளன. சொல்லிடை வரும்போது அவ்வெழுத்தின் நிலை, எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பு நிலை, சொற்களில் எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து நிற்கும் நிலைகள், சொற்கள் புணரும்போது ஏற்படும் எழுத்து மாற்றங்கள் ஆகியன கூறப்படுகின்றன. எழுத்துக்களின் வகையும் தொகையும் மொழி முதல், இடை, கடை எழுத்துக்கள், எழுத்துக்களின் பிறப்பு ஆகியவற்றை விளக்குகின்றன.

‘சொல்லதிகாரம்’ பற்றிய பெரும்பிரிவில் 453 நூற்பாக்களும் 9 இயல்களும் உள்ளன. சொற்கள் தொடர்ந்து தொடர்களாக அமையும் முறை, தமிழுக்குச் சிறப்பாக அமையும் அல்வழி வேற்றுமைத் தொடரிலக்கணம், தனிச்சொற்களின் இலக்கணம் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன.

‘பொருளதிகாரத்தில்’ 665 நூற்பாக்களும் 9 இயல்களும் உள்ளன. இலக்கணம் இலக்கிய ஆக்கம் பற்றியது. மக்கள் வாழ்வு எங்ஙனம் இலக்கியமாகப் படைக்கப்படுகிறது என்பதே இதனுள் விளக்கப்படுகின்றது. இது தமிழில் மட்டுமே காணப்படும் தனிச்சிறப்புடைய பகுதியாகும்.

தமிழ்மொழியில் வழங்கும் நால்வகைச் சொற்களுள்ளே பெயர், வினை இரண்டும் முற்பட்டவை என்றும், இடை, உரி இரண்டும் அவற்றின்வழித் தோன்றியவை என்றும் கூறுவர் தொல்காப்பியனார். பெயர்; வினை, இடை, உரி பற்றி அவ்வாசிரியர் அறிந்து கூறிய இலக்கணங்கள் பெரும்பான்மை பழமையானவையும் அக்கால இயல்புக்கு ஏற்றவையாகவும் விளங்குகின்றது.

தொல்காப்பியர் வினைச்சொற்களைத் தொழிற்சொல்லாகச் சுட்டுமிடங்கள் பலவுள். பெயரும் வினையுமே மொழியின் தலைமை வாய்ந்தவை. இவற்றில் வினைச்சொற்களே ஒரு மொழியின் உயிராய் இயக்கமாய் அடிப்படையாக விளங்குகின்றன.

வினைச்சொற்கள் அங்ஙனம் கடன் வாங்கப்படுவதோ கலப்புறுவதோ மிக மிக அரிது. தொல்காப்பியர் உயர்திணை வினைச்சொல், அஃறிணை வினைச்சொல், விரவுவினைச்சொல், வினையெச்சம், பெயரெச்சம், சில சிறப்புவிதிகள், காலம் மயங்கும் வினைச்சொற்கள் எனப் பாகுபாடு செய்துகொண்டு நிரலே கூறிச்செல்கின்றார்.

ஒரு பொருளின் தொழிலாகிய புடைபெயர்ச்சிக்கும் குணக்குறிப்பாகிய நிலைக்கும் முதலாவது எதுவோ, அது வினை எனப்படும். புடைபெயர்ச்சிக்கும் குணக் குறிப்புக்கும்

காரணமாக அமைந்துநிற்கும் வினையானது அவ்விரண்டின் உண்மையைப் புலப்படுத்தும் காலக் குறிப்பைப் பெற்றே உருப்பெறுகின்றது. தொழில் வினை, குறிப்பு வினை என இரண்டாக கூறப்படும். தொழில்வினையும், குணநிலையும் பெற்றுள்ளமையான் உண்டு என உணரப்படுவதாகிய காலத்தைப் பெற்றுவரும் வினைச்சொற்களை தொழிற்வினைச்சொற்கள், குறிப்புவினைச்சொற்கள் என குறியிட்டு வழங்குவர். இதனை தொல்காப்பியர் வழி

**“குறியினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்” (தொல்.சொல். 201)**

என்று தொழில் வினையே வினை என்ற பெயரால் வழங்கினார். வினைக்கு விதி கூறும்போது தொல்காப்பியம் வேற்றுமை கொள்ளாது காலமொடு தோன்றும் என எதிர்மறை நிலையிலும் உடன்பாட்டிலும் கூறுகின்றது.

1.3.2. வீரசோழியம்

புத்தமித்திரனார் இயற்றிய இந்நூலே தொல்காப்பியத்துக்குப் பின் சொல்லிலக்கணம் உரைக்கும் நூலாகும். இந்நூலாசிரியர் கி.பி. 11 - ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்பர் ஆசிரியர். இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணத்தையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூல் ஐந்து அதிகாரங்களையும் பதினொரு படலங்களையும் 183 நூற்பாக்களையும் கொண்டிருக்கின்றது.

**“தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் உள்ள தொடர்நனை எடுத்துக்காட்டி வடமொழி
இலக்கணம் நழிமுக்கும் பொருந்தும் என்று கூறி, வடமொழிக் குறியீடுகளையே வீரசோழியம்
அமைத்து விட்டது என்கின்றார்”⁹**
எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை. வீரசோழியத்தின் சொல்லதிகார நூற்பாக்கள் மொத்தம் 57.

1.3.3. நேமிநாதம்

குணவீர பண்டிதர் என்பவர் இந்நூலாசிரியர். இவர் காலம் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது 13-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகும். எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம் மட்டுமே நுவலும் இந்நூல் 95 நூற்பாக்களை உடையது. இந்நூலின் சொல்லதிகாரத்தில் 71 நூற்பாக்கள் உள்ளன. தொல்காப்பியப் பேரிலக்கணத்தை அடுத்து மிக தெளிவான முறையில் தோன்றியது. இந்நூலாசிரியர் வினைச்சொல்லின் பொது இலக்கணம், படர்க்கை வினைமுற்று, முன்னிலை வினைமுற்று, வினையெச்சம் முதலான வினை வகைகளைக் கூறுகின்றார். அ, கு, இய, வான், பான், பாக்கு எனும் விசுதிகள் செயவென் வினையெச்ச விசுதிகளாக விளக்கப்படுகின்றன.

“முற்றெச்ச மென்றிண்டாய் முவகைத்தாய் முன்றிடத்து

நிற்கும் வினைச்சொற்கள் நேர்ந்து”

(நேமி. 63)

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும் மூன்றிடத்தும் நடக்கும் வினைச்சொல் என்று வினைக்கு விளக்கம் தருகின்றார்.

1.3.4. நன்னூல்

தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி எழுந்த நூல்களுள் குறிப்பிடத் தகுந்த இடத்தைப் பெற்றிருப்பது நன்னூல். இந்நூல் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்றது. அக்காலம் முதலாகத் தனித்ததோர் இடத்தைப் பெற்றுச் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றது. ஐந்திலக்கண நூலாகச் செய்யப்பட்ட நன்னூலின் பொருள், யாப்பு, அணி என்பன பின்னர் அழிந்து பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. உரையாசிரியர் மயிலைநாதர் காலத்திற்குப் பின்னரே பாயிரவியல் நன்னூலின் உறுப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. தற்போது இந்நூல் எழுத்து, சொல் என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

இந்நூல் 406 நூற்பாக்களைக் கொண்டது. இதில் செல்லதிகார நூற்பாக்கள் 204. பெயர், வினைகளின் பதமுடிபுகளைப் பதவியலுள் காட்டி, வந்த நன்னூலார், பெயர்முடிபுக்குப் பின் வினைமுடிபு கூறத்தொடங்கி முதலில் பகுதிகளையும் பின் விசுதிகளையும் அவ்விரண்டிற்கும் நடுவில் வரும் இடைநிலை முதலியவற்றையும் விரித்து விளக்குகின்றார்.

நன்னூலார் பெயர்ச்சொற்கள், வினைச்சொற்களின் இயல்புகளை அறிந்து அவற்றைப் பகுபதம் பகாப்பதம் என இருபகுதிகளாக்கி, அவற்றுள் பகுபதத்தைப் பகுதி விசுதி இடைநிலை சரியை சந்தி விகாரம் என்ற ஆறு பிரிவுகளாக விரித்துக்காட்டுகின்றார். சொல்வர் அவர். இப்பகுப்பு முறை முன்னோரான ஆசிரியர்களால் கூறப்படாது போயினும், வடநூல் விதிகளைப் பெரிதும் தழுவியது என்பார். பதவியல் என்ற பெயரையும், சாரியை நீங்க, பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சந்தி, விகாரம் என்ற ஐந்து பிரிவுகளையும் புதியனவாக அமைத்து இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டவர் நன்னூலாரே.

“செய்ப்பொரு கருவி, நிலம் பெயல் காலம்

செய்ப்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே”

(நன். 320)

செய்ப்பவன், கருவி, நிலம், செய்பொருள் என்று இவைகளைச் சேர்த்துக் கூறுகிறார் நன்னூல் ஆசிரியர்.

1.3.5. பிரயோக விவகம்

கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்ற இந்நூல் வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இடையிலான இலக்கண

உறவுகளை எடுத்தியம்புகின்றது. 51 நூற்பாக்களை உடைய இந்நூல் சொல்லிலக்கணம் மட்டுமே உரைக்கின்றது. இந்நூல் காரகப்படலம், சமாசப் படலம், தத்திதப்படலம், திங்ஙப்படலம் எனும் நான்கு படலங்களைக் கொண்டது. இந்நூலாசிரியரே இந்நூலுக்கு உரையெழுதியுள்ளார்.

1.3.6. இலக்கண விளக்கம்

ஐந்திலக்கணம் உரைக்கும் இந்நூல் வைத்தியநாததேசிகர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் நன்னூலிலிருந்து மிகுதியான நூற்பாக்களை அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளது. இந்நூலாசிரியரின் காலம் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டு என்பார் இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்களையும், 941 நூற்பாக்களையும் கொண்டிருக்கின்றது. இந்நூலின் சொல்லதிகார நூற்பாக்கள் 214.

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நீனையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றிப்
பொருட்புடை பெயர்ச்சி புலப்படுப் பதுவே” (இல.வின. 227)

என்று உரையாசிரியர் கருத்தை ஏற்று பொருட்புடை பெயர்ச்சி புலப்படுப்பதுவே என்பதை இணைத்துக் கொள்கின்றார் இலக்கண விளக்க ஆசிரியர்.

1.3.7. இலக்கணக் கொத்து

இலக்கண அறிஞர் பலரின் கருத்துகளைத் தொகுத்துரைத்ததால் இந்நூல் இலக்கணக்கொத்து எனப் பெயர்பெற்றது. இந்நூலாசிரியர் சுவாமிநாததேசிகர். இவர் காலம் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டாகும். வேற்றுயியல், வினையியல், ஒழிபியல், எனும் மூன்று இயல்களையும் 131 நூற்பாக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது இந்நூல். சொல்லிலக்கணத்தைப் பற்றி மட்டுமே பேசுவதால் இந்நூலின் சொல்லிலக்கண நூற்பாக்கள் 131 ஆகும். இவ்விலக்கண நூல் வினையெச்ச வாய்பாடுகளை உரைக்க வில்லை என்பதும், ஏனைய இலக்கணங்கள் உரைக்கின்ற வினையெச்ச இலக்கணங்களைத் தொகுத்துரைக்கின்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கணக் கொத்து தன்வினை தொடர்வினை என பிரித்து நான்கு சொற்கள் அடிப்படையிலும் வினைக்கு விளக்கம் தருகின்றது.

1.3.8. தொன்னூல் விளக்கம்

சதுரகராதியினைப் படைத்த வீரமாமுனிவரே இத்தொன்னூல் விளக்க நூலாசிரியராவார். இவர் காலம் கி.பி. 1680 - 1747 ஆகும். சொல்லிலக்கணம் உரைத்தலில் இவர் வீரசோழிய நூலாரைப் பின்பற்றியுள்ளார். 370 நூற்பாக்களைக் கொண்டிருக்கும் இந்நூல்

ஐந்திலக்கணத்தினைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இந்நூலின் சொல்லதிகாரம் 102 நூற்பாக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

1.3.9. முத்துவீரியம்

ஐந்திலக்கணம் உரைக்கும் இந்நூலின் ஆசிரியர் முத்துவீர உபாத்தியாயர் என்பவராவார். காலம் கி.பி. 18 - ஆம் நூற்றாண்டு. கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை பல நூற்பாக்களைத் தொல்காப்பியத்திலிருந்து எடுத்தாளும் இந்நூல் 1286 நூற்பாக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்நூலின் சொல்லதிகாரம் பெயரியல், வினையியல், ஒழிபியல் எனும் மூன்று இயல்களையும் 310 நூற்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது.

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங்காலைக் காலமொடு தோன்றும்” (முத்து. 394)

என்று முத்துவீரியமும் குறிப்பிடுகின்றது.

1.3.10. சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதக்கவிராயர் என்பார் இந்நூலாசிரியர் ஆவார். இவரது காலம் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டாகும். எழுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப்பாவால் இயன்ற 213 செய்யுட்களால் இலக்கணம் உரைப்பது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பு. இந்நூல் பெயர் மரபு, வினைமரபு, எச்சம்மரபு எனும் மூன்று பிரிவுகளில் 37 செய்யுட்களால் சொல்லிலக்கணம் உரைக்கின்றது.

1.3.11. தமிழ்நூல்

இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து வருகின்ற த. சரவணத்தமிழன் என்பாரால் இயற்றப்பெற்ற இந்நூல் எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களை 433 நூற்பாக்களில் இயம்புகின்றது. இந்நூலின் சொல்லிலக்கண நூற்பாக்கள் 100 ஆகும். மேற்கூறிய அனைத்து இலக்கண நூல்களும் தொழிலைக் குறிக்கும் சொல் தொழிற் சொல் எனக் கூறுகின்றன. வினையைத்தான் தொழில் என்றும் தொழில்தான் வினை என்றும் இலக்கண நூல்கள் கூறுவதை காணலாம். ஏனென்றால் நட, வா, போ, சொல் முதலான சொற்கள் தொழிலைக் குறிக்கின்றன.

இடைநிலைகள், காலவெச்சம் காட்டும் ஓட்டுகள், நிபந்தனை எச்சம் காட்டும் ஓட்டுகள், காரண வினை ஓட்டுகள், உ, அ, இன் என்ற விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைந்து செயவென் எச்சமாகவும் ஏவல் வினையாகவும் உருவாகும். மேலே கூறிய அனைத்து இலக்கண நூல்களும் வினையடியுடன் விசுதிகள் இணைந்து பல்வேறு வினையெச்சங்கள் உருவாகுவதை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

1.4. சொல்லதிகாரம் குறிப்பிடும் நால்வகைச் சொற்கள்

தமிழ் மொழியின் சொல், தொடர் ஆகியவற்றை விளக்கி நிற்பது சொல்லதிகாரமே ஆகும். சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார் ஆகிய பழைய உரையாசிரியர்களும் பிற்காலத்தவர் பல புதிய உரைகளும் உள்ளன.

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தை ஒன்பது இயல்களாகப் பகுத்துள்ளார். கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல் என்பன அவை. சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள ஒன்பது இயல்களில் வினையியல் என்பதும் ஒன்றாகும். வினையியல், வினையின் இலக்கணம் கூறிக் கால வேறுபாட்டினைச் சுட்டித் தொடங்குகின்றது. மேலும், விருதிகள் அடிப்படையில் விளக்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. வினையடிச்சொல்லோடு பல்வேறு விருதிகள் இணையும்போது அவை பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளாக மாறுகின்றன. எனவே, இச்சொல்லதிகாரத்தில் பெயர்ச்சொற்களில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகளைவிட வினைச்சொற்களில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகள் மிகுதியாக உள்ளன. அதனால்தான் முதன் முதலில் வினைச்சொல்லின் இலக்கணக்கூறுகள் ஆராயப்பட்டிருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியர்,

“சொல்லெனப்படுப பெயரே வினைபென்

றாயிரண்டென்ப அறிந்தீசீனாரே”

(தொல்.சொல்.158)

என்றும் அவற்றுடன் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் இணைந்து வரும் என்பதை,

“இடைச்சொற்களவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்

அவற்றுவழி மருங்கின் தோன்றும் என்ப”

(தொல்.சொல்.159)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழில் மட்டுமின்றிப் பிற உலக மொழிகளிலும் பெயர்ச் சொற்களும் வினைச்சொற்களும் தனித்து இயங்குகின்றன.

1.4.1. வினைச்சொல்

ஒரு மொழியின் உயிர் நாடியாக விளங்குவது வினைச்சொல்லே ஆகும். ஏனெனில் பிற மொழித் தாக்கத்தால் மிகுதியும் மாறுதல் அடையாதது வினைச்சொல். மொழிக்கு இன்றியமையாத உறுப்பாக விளங்குவதும், ஒரு பொருளின் இயக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதும் வினையாகும்.

வினைச்சொற்கள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் காலத்தைக் காட்டுவனவாகும். இவ்வினைச் சொற்களின் இயல்பினை எடுத்துரைப்பது வினையியல் ஆகும். பொருள்களின் புடைபெயர்ச்சியை உணர்த்துவனவாய் வேற்றுமைகளை ஏற்காது,

செய்பவன் கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் என்ற ஆறனையும் ஏற்பதாய் வரும் சொற்கள் வினைச்சொற்கள் எனப்படும்.

“வினை எனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினைபுங் காலை காலமொடு தோன்றும்” (தொல்.சொல்.198)

என்பார் தொல்காப்பியர். அதாவது வினைச் சொல் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காது காலத்தைக் காட்டும்.

இவ்வினையே மேலை நாட்டு இலக்கணவியலாளர் “பிளாட்டோ” “எது செயலை எடுத்துரைக்கின்றதோ அதுவே வினை” என்று கூறுகின்றார். திராக்ஸ் “வினையென்பது சொல் வகைகளுள் ஒரு பிரிவு ஆகும். அது வேற்றுமை உருபோடு வராமல் எண் இடம் காலம் ஆகியவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு செயலையோ செய்கின்ற விதத்தையோ குறிப்பிடுவதாகும்” என்று வினையை வரையறுக்கின்றார்.

வினைமுற்றை வினை என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஏனெனில் வினைஎன்பது வினையாலணையும் பெயர் தொழில் பெயர் என்ற நிலையில் வரும்போது வேற்றுமை ஏற்று வருகின்றது. எனவே வினை என்று வினைமுற்றைச் சொல்லுவது பொருந்துவதாக இல்லை. வினை என்று வினையடியை (பகுதியை) மட்டும் சொல்லுவதே பொருந்தும் ஏனென்றால் இடை உரி வினையுடன் இணைந்து வருவதனால் வினை என்று சொல்லுவதைக் காட்டிலும் அதன் முழு இலக்கணக் கூற்றைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

“இடையெனப் படுப பெயரொடும் வினையொடும்

நடைபெற்றியலுந் தமக்கீயல்ரீலவே” (தொல். 734)

என்றார் தொல்காப்பியர். இவற்றை நோக்கும்போது கால உருபாகிய இடைச்சொல் வினையைச் சார்ந்து வரும் என்பது ஐயமில்லை. இவற்றை வெறும் வினை என்று கூறாமல் வினை இடைச்சொல் என்றுதான் கூறவேண்டும். இதில் இடைச்சொல்லாகிய காலத்தை நீக்கி பார்க்கும்போதுதான் பகுதி வினைச் சொல் ஆகின்றன. வினை என்று கூறும்போது பகுதியை மட்டுமே குறிக்கின்றது. முழுமையான இலக்கணக்கூறு என்னவோ அதனைப் புலப்படுத்த வேண்டும்.

பகுதியை மட்டுமே வினை என்று கூறுவது மிகவும் பொருந்தும். அதனைப் பிரிக்கும்போது அதன்பகுதி மட்டும்தான் வினையைக் குறிக்கின்றது. வினை என்று வினையடியை (பகுதி) கூறுவதே மிகவும் பொருந்தும். இக்கருத்தை மனதில் கொண்டு எத்தகைய இலக்கணக் கூறுகளை ஏற்ற வினைமுற்றாக இருந்தாலும் மேற்கூறிய கருத்தைக் கொண்டு (வினையாலணையும் பெயர்; வினைமுற்று, வினைத்தொகை ஆகிய) முழு

இலக்கணக் கூற்றையும் வினை என்று கூறக் கூடாது அதன் (பகுதி) அடிச்சொல்லை மட்டுமே வினை என்று கொள்ள வேண்டும்.

சான்றாக ‘நடந்தான்’ இச்சொல்லினை வினை என்று கூறக்கூடாது. ‘நடந்தான்’ என்பதை படர்க்கை ஒருமை ஆண்பால் இறந்தகால தெரிநிலை வினைமுற்று என்று கூறவேண்டும். ‘நடந்தான்’ என்பதை வினை எனக் கூறும்போது ‘நட’ என்ற பகுதியை மட்டுமே குறித்துவிட்டு ஏனைய உருபாகிய படர்க்கை, ஒருமை, பால், காலம், விசுதி இவைகள் விடுபட்டு விடும். இவற்றையும் சேர்த்துதான் கூறவேண்டும். அவ்வாறு சேர்ந்து கூற நினைக்கும்போது வினை என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஆதலால் வினை மட்டும் கூறாமல் அதனுடைய முழு இலக்கணக்குறிப்பு எதுவோ அதனைத் தான் கூறவேண்டும்.

“அவைதாம்

புனாரிய னிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்

வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்

வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவும்

அசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவும்

மிசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவுந்

தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவுமென்று

மொழியில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்

றப்பண் மினவே நூவலுங் காலை” (தொல்.சொல். 250)

என்ற நூற்பா நிலையிலும் “வினைச்சொல்லை முடிக்குமிடத்துக் காலப் பொருளவாய் (காலத்தை உணர்த்தும் உருபாய்) வருநவும்” எனப்பொருள் கொள்வதற்கு இடம் தருகின்றது. எனவே, இங்கும் வினை என்பது பகுதியையே குறிப்பதாக உள்ளது இவை தவிர “ஈண்டு வினையென்றது எவற்றையெனின்; வினைச்சொற்கும் வினைப்பெயர்க்கும் முதனிலையாய் (பகுதியாய்) உண், தின், செல், கொல் என வினை மட்டும் உணர்த்தி நிற்பனவற்றை வினை என்று கூறுகின்றார் சேனாவரையர்.

“வினையின் தொகுதி காலத் தியலும்”

(தொல்.சொல். 215)

என்னும் இவ் அடியானது வினை என்பதற்கு பகுதியையே குறிப்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக மொழியியல்; அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் அமைகின்றன. ‘வினை’ என்பதன் பொருள் ‘தொழில்’ எனப்படும் வேற்றுமை கொண்டால்க் அது வினையை குறிக்காது, பெயரையே குறிக்கும்.

“பொருபுடை பெயர்ச்சி புலப்படுப் பதுவே”

(தொல்.சொல். 227)

என்று இலக்கண விளக்க ஆசிரியரும் வினைச்சொல்லானது ஒரு செயலைக் காட்டும்போது அந்தச் செயலுக்கு உரிய கருத்தையும் ஏற்கின்றன. அதனால்தான்

காலத்தைக் காட்டும்போது வெளிப்படையாகக் காலம் தெரிந்தால் தெரிநிலை வினை எனவும் வெளிப்படையாக இல்லாமல் குறிப்பால் உணரக்கூடியதாக இருந்தால் அதனைக் குறிப்பு வினை என்று கூறுகின்றார்.

பொதுவாக மொழிகளில் காணப்படும் வாக்கியங்களை எடுத்து நோக்கினால் வினைச்சொல்லைக் கொண்டே வாக்கியம் அமைகின்றது எனலாம். அதனால்தான் வினைச்சொல் முக்கியமான சொல்வகையாகக் கருதப்படுகின்றது. தமிழில் மட்டுமின்றி உலக மொழிகள் பெரும்பான்மையான மொழிகளில் வினைச்சொல் இன்றியமையா இடம் பெறுகின்றது. வாக்கியங்கள் வினைச்சொல்லை அடித்தளமாகக் கொண்டு உருவாகின்றன. வாக்கியத்தின் பிறகுதிகளை வினைச்சொல்லே நிர்ணயம் செய்கின்றது என்றும் கூறலாம்.

சான்று

அங்கு சென்ற பெண் எந்தங்கை
வளவன் அங்கு வந்து உண்டான்
அம்மா வந்ததால் நான்கொடுத்தேன்
நானும் என் அக்காவும் சாப்பிட்டோம்

இவ்வாக்கியங்கள் அனைத்திலும் வினைகள் வந்து நிற்பதைக் காணலாம். வினைச்சொல் மொழிக்கு மொழி சற்று வேறுபடுகின்றன. ஆங்கிலமொழியில் கால இடைநிலை இறுதியில் வரும். தமிழில் இடைநிலைகளாக வரும். தமிழ்மொழியில் விருதிகள் உள்ளன. சீனமொழியில் ஓட்டுகள் எதுவுமின்றி வினைப்பகுதி மட்டும் வரும். ஆனால் தமிழ்மொழியில் பல்வேறுப்பட்ட இலக்கணக் கூறுகளை எல்லாம் தன்னகத்தே கொண்டதாக வினைச்சொல் விளங்குகின்றது.

அவை, வினையடை, வினைத்தொகை, வினைமுற்று, உயர்திணைவினை, தன்மை ஒருமை வினைகள், செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினைகள், மார் ஈற்று வினைகள், அஃறிணைவினைகள், விரவுவினைகள், வியங்கோள் வினைகள் வினையெச்சம், இன்னும் பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளைக் கொண்டதாக வினைச்சொல் விளங்குகின்றது. மேற்கூறிய பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகளைப் பெற்று வந்தாலும் அதன் அடிச்சொல்லாகிய பகுதி வினைத்தன்மை உடையதாகத்தான் விளங்கும். இத்தகைய பல்வேறு தன்மைகளை உடையதாக வினைகள் விளங்குகின்றன.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க வினைச்சொற்களுடன் பெயரோ வினையோ பிறவோ வந்து இணைவதை வினை இணைவாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளை ஏற்று வரும் வினையைத் தொல்காப்பியர் வினைச்சொல் வினைச்சொற்கிளவி, தொழில், தொழிற்சொல், காலக்கிளவி எனப் பல சொற்களால் குறிப்பிட்டு செய்கிறார்.

இக்குறியீடுகள் எல்லாம் தொழிலும் காலமுமே வினைச் செயல்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக விளங்கும் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

பெயர்ச் சொற்களும் கூட வினையடியாகவே பிறக்கின்றன என்பதோர் கோட்பாடு நூலாசிரியரிடையே காணலாம். அதனால்தான் “நினையுங்காலை” என்று கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். இந்த அடிப்படையில் நோக்கும் போது, பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளைக் கொண்ட சொல்லின் செயலைக் குறிப்பதாக அமையும் பகுதியே வினை எனப்படும்.

இவ்வினையையே முதன்மையாகக் கொண்டு வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், கூட்டுவினை, கூட்டுவினையெச்சம், தொடர்வினை, வினையாலணையும் பெயர் வியங்கோள்வினை முதலான வினைக்கூறுகள் உருவாகின்றன. எனவே, செயலைக் குறிக்கின்ற பகுதியையே வினையாகக் கொண்டு வினையுடன் இணையும் பல்வேறு சொற்களையும் விசுத்திகளையும் காணலாம்.

வினை, வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று, வினைத்தொகை முதலான இலக்கணக் கூறுகளை வினைக்கூறுகள் என்றழைக்கலாம். இவ்வினைக்கூறுகள் அனைத்திலும் பகுதி வினைத்தன்மை கொண்டதால் இவை வினைக்கூறுகளாகும்.

சான்று

சொல்	–	ஏவல்வினை
உண்கின்றான்	–	வினைமுற்று
வந்து	–	வினையெச்சம்
சென்ற	–	பெயரெச்சம்,
கொடுத்தல்	–	தொழிற்பெயர்
நின்றோன்	–	வினையாலணையும் பெயர்
வாழ்க	–	வியங்கோள் வினைமுற்று
அலைகடல்	–	வினைத்தொகை

போன்ற வினைக் கூறுகளில் சொல், உண், வா, செல், கொடு, நில், வாழ், அலை முதலான பகுதிகள் அனைத்தும் வினைத்தன்மைக் கொண்டவை என்பதால் இவற்றை வினைக்கூறுகள் என்றழைக்கலாம். இவ்வினைக் கூறுகளுடன் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்ற நால்வகைச் சொற்களும் முக்கால இடைநிலைகளும் பால் காட்டும் விசுத்தியும் பிற ஓட்டுக்களும் ஏனைய சொற்களும் முன்னும் பின்னும் இணைந்து ஒரு பொருள் கொண்டு வினை வடிவம் கொள்வதை வினைஇணைவு எனலாம்.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தன” எனப் பெயர், வினை, இடை, உரி எனப் பொருள் தரும் அனைத்துச் சொற்கலையும் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றது அவற்றுள் வினை குறித்து விரிவாக ஆராய்வது பலவித இலக்கண வினாக்களுக்கு விடையாக அமையும்.

**“வினை எனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினைபுங் காலை காலமொடு தோன்றும்” (தொல்.சொல். 198)**

என்பார் தொல்காப்பியர். அதாவது வினைச் சொல் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காது காலத்தைக் காட்டும் என்கின்றார். மேலும், தொல்காப்பியர் வினையை 1) உயர்திணை வினை, 2) அஃறிணை வினை, 3) விரவு வினை என்று மூவகையாகப் பாகுபடுத்துகின்றார் வினைப் பாகுபாட்டில் முற்று, எச்சம் என்னும் பாகுபாடும் அடங்குகின்றது திணை அடிப்படையிலேயே தெரிநிலை வினைகளையும், குறிப்பு வினைகளையும் பாகுபாடு செய்கின்றார்.

முற்றுக்களிலிருந்து எச்சங்கள் பிறக்கின்றன என்பது இலக்கணக்கொள்கை. எச்சங்கள் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் ஆகியனவாகும். இவ்எச்சங்களும் வினைக் கூறுகளுள் அடங்கும். எனவே இவ்வினைக்கூறுகளுடன் வினைமுற்றோ, பின்னொட்டுகளோ, பெயர், இடை, உரியோ, ஏனைய சொற்களோ இணைந்து பொருள் முடிவுபெறும்.

வினைக்கூறுகளுடன் பல வினையெச்சங்கள் அடுக்கியும் வருகின்றன வினையெச்சங்கள் மேலே கூறிய பல வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வந்து நிற்பதுடன் மேலும் பல வினையெச்சங்களுடனும் இணைந்து வருகின்றன. இதனை வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருதல் என்பார். தொல்காப்பியரும் வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும் தன்மையை கீழே நூற்பாவில் விளக்குகின்றார்.

**“பன்முறை யானும் வினையெச்ச கீளவீ
சொன்முறை முடியாது அடுக்குந வாரீனும்
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே” (தொல்.சொல். 22)**

என்ற நூற்பாவில் வினையெச்சங்கள் பல இணைந்து வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்று

உழுது, உண்டு, தின்று, ஓடி, பாடி முதலான செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வந்து வந்தான்; என்ற வினைமுற்றுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, காலம் பொருந்தி வருவன வினையெச்ச வினைப் பின் ஒட்டுக்கள் அல்லது வினையெச்ச ஈறுகள் ஆகும். இவற்றை தொல்காப்பியர் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“பின்முன் கால்கடை வழியிடத் தென்னும்

அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய

என்ன கிளவியும் அவற்றியல் மினவே” (தொல்.சொல். 229)

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடம் என்னும் உருபுகள் வினைப்பின்னொட்டுகள் எனப்படுகின்றன. இவை இறுதியை உடையனவாய் வருவனவும், அவைபோன்று காலத்தைக் கருதி வருவன பிறவும் வினை எச்சங்களாகும். என்ன கிளவியும் என்றதனால் இன்றி, அன்றி, அல்லது, அல்லால் என வரும் குறிப்பு வினையெச்சமும் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

சான்று

பின்	- சொன்னபின் மெய் கூறுபவர் யார்?	[இறந்தகாலம்]
	செய்கின்றபின் தடை உண்டோ?	[நிகழ்காலம்]
முன்	- சோறுண்ணும்முன் பசி நீங்கியது	[இறந்தகாலம்]
கால்	- வணங்கி நாம் விடுத்தக்கால்	[இறந்தகாலம்]
கடை	- துவ்வாமை வந்தக்கடை	[இறந்தகாலம்]
வழி	- உரைத்தவழி, உரைக்கும்வழி	[இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு]
இடம்	- உரைத்தஇடத்து உரைக்கும்இடத்து	[இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு]

இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட பின் முதலான சொற்கள் காலத்தொடு பொருந்திய வினைச்சொல் ஈறுகளாய்ப் பிளவுபடாமல் இணைந்து வர வேண்டும். அத்தன்மையில்; நிற்கும்போது மட்டுமே வினையெச்ச வாய்பாடாகக் கருதப்படும். அவ்வாறின்றி வேறுவேறாய் இசைக்கும் போது பெயரெச்சத் தொடர்களாகும்.

சான்று

கூதிர் போய் பின் வந்தான் [பின் - காலப்பெயர்]

நின்ற இடத்து நின்றான் [இடத்து - இடப்பெயர்]

இத்தொடர்களில் போய், நின்ற என்னும் சொற்கள் பின், இடம் என்னும் பெயர்களைக் கொண்டு முடிந்ததால் அவை பெயரெச்சம் ஆயின. ஆனால் ஈறுகள் இணைந்து வரும் போது,

சான்று

செய்தபின்

- பின்

செய்யுமுன்	- முன்
பேசியவிடத்து	- இடத்து
கூடாமுன்	- முன்
ஒழிந்தக்கால்	- கால்
இல்லாக்கடை	- கடை
அல்வாழி	- வாழி

என்று வினையெச்ச வடிவம் கொள்கின்றன. தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணப்படி சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள பாடல்களிலும் காணலாம். சான்றாகக் “கண்டபின் - கண்டபின் மறந்தனை (குறுந். 306:6)” கண்ட என்ற பெயரெச்சத்துடன் ‘பின்’ என்ற ஓட்டு இணைந்து மறந்தனை என்ற வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும் நிலையைக் காண முடிகின்றது. மற்றொரு சான்றாக, வந்து வந்து (பகல் வந்து இரவு வந்து) என்பது அதன் பொருள் (குறுந்.298:1) எண்ணும் தொடரில் (வினையெச்சம் * வினையெச்சம்) வந்து என்ற செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் வந்து என்ற மற்றொரு செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளது.

‘அம்ம’ வாழி — கேட்பாயாக வாழ்க தோழி’ (குறுந். 296:1) என்னும் சான்றில் (இடைச்சொல் * வியங்கோள்) வினைமுற்று ‘அம்ம’ என்ற இடைச்சொல் ‘வாழ்க’ என்ற வியங்கோள் வினைமுற்றுடன் இணைந்துள்ளது. நனி பசந்தனள் (அகம். 48:3) என்னும் பாடல் தொடரில் (உரிச்சொல் * வினைமுற்று) பசந்தனள் என்ற வினைமுற்றுடன் நனி என்ற உரிச்சொல் முன்னால் இணைந்துள்ளது. பெருந்துறை நோக்கி (அகம். 270:7) என்னும் பாடல் தொடரில் பெருந்துறை என்ற பெயர்ச்சொல்லுடன் நோக்கி என்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளது.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வினைகள் ஒன்று சேர்ந்து நின்று ஒரு வினைச்சொல் போலவே செயல்படுமானால் அதனை கூட்டுவினை என்று குறிப்பிடலாம். கண்டுபிடி, மேற்கொள், கீழ்ப்படி என்பது கூட்டுவினைகள். இந்த கூட்டு வினைகள் வினைச்சொல்லுடனோ, வினையெச்சங்களுடனோ இணையும். அவ்வாறு இணைவதால் வினைஇணைவு என்ற இலக்கணக் கூற்றைப் பெறுகின்றன.

சான்று

வந்து கண்டுபிடி
கேட்டுக் கீழ்ப்படி
கேட்டுக் கொண்டுசெய்
வந்து பார்த்துச் சென்றான்
கேட்டுக்கொண்டு வந்தான்
வந்து பார்த்திருந்தான்

கேட்டுக்கொண்டு செய்தான்

என்றெல்லாம் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளன. கூட்டு வினையெச்சங்களும் வினையுடன் இணைகின்றது. வந்துகொண்டு, செய்துவந்த முதலானவை கூட்டு வினையெச்சம். இவை மட்டுமின்றி பெயரெச்சத்தின் பின், முன், போது, படி, உடன், படியால் முதலான ஓட்டுக்கள் இணைவதால் கூட்டு வினையெச்சம் உருவாகின்றது. இந்தக் கூட்டு வினையெச்சங்கள் வினைமுற்றுடன் இணைவதால் வினைஇணைவு உருவாகின்றது.

சான்று

வந்தபின் சென்றான்
வந்தபோது சொன்னான்
சொன்னபடி செய்தான்
கேட்டுக்கொண்டபடியால் கொடுத்தால்
வரும்முன் செய்தான்

மேலும், செய்த, செய்யும், செய்கின்ற முதலான எச்சங்கள் பெயர் எச்சம் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாக இருந்தாலும் தொல்காப்பியர் (தொல்.சொல். 217,229) இரண்டு நூற்பாக்களில் செய்யும், செய்த, என்பதை வினை வடிவங்களாகக் குறிப்பிடுகின்றார். காரணம் பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியதனால் அதன் பகுதி வினையாகும் என்கின்றார். எனவே, இவற்றை வினையாகக் கொண்டு பெயரெச்சத்துடன் இணைவதைக் காணமுடிகின்றன.

1.4.1.1. வினை வகைகள்

கால இடைநிலை பெற்ற தெரிநிலைவினை, குறிப்பாகக் காலத்தைக் காட்டும் குறிப்பு வினை என்று வினை இரண்டு வகைப்படும்.

1.4.1.1.1 தெரிநிலை வினைகள்

ஒரு வினைச்சொல் தெளிவாக (வெளிப்படையாகக்) காலம் காட்டினால் அதனைத் தெரிநிலை வினை எனலாம். வினையடி + கால இடைநிலை + பாலிடவிசுத்தி என்ற மூன்று களங்களிலும் கிளவிகளைப் பெற்று வரும் சொல் தெரிநிலை வினை என்று கொள்ளப்படும். சான்றாக வந்தான், வருகிறான், வருவான், செய்தான், செய்கிறான், செய்வான் முதலான சொற்களில் வா, செய் என்ற வினையடிகளில் நிகழ்ச்சிகளைக் காண்கிறோம். இந்த வினையடிகளின் பின் கால இடைநிலைகளும் பாலிட விசுத்தியும் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். இக்கிளவிகளைத் தெரிநிலை வினைச்சொற்கள் எனக்

குறிப்பிடுகின்றோம். தெரிநிலை வினைக்குப் பவணந்தி முனிவர் கூறும் பொது இலக்கணம்,

“செய்பவன் கருவி நிலம்செயல் காலம்
செய்ப்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே” (நன். 320)

ஒரு தெரிநிலை வினையானது செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் என்ற ஆறு பொருளையும் உணர்த்தி நிற்கும். இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட ஆறும் உயர்வு சிறப்பு உம்மையாகக் கொண்டு 7. இன்னதற்கு 8. இது பயன் என்னும் இரண்டையும் சேர்த்து எட்டாகவும் கொள்ளலாம். செய்பவன் என்பது ஒரு தொழிலைச் செய்யும் கருத்தாவைக் குறிக்கும்.

கருத்தா : 1. ஏவுதற் கருத்தா 2. இயற்றுதற் கருத்தா என இருவகைப்படுத்துவர்.

கருவி : 1. முதற்காரணம் 2. துணைக்காரணம் என இருவகைப்படும்.

சான்று

‘வனைந்தான்’ என்ற செயப்படுபொருள் குன்றா வினைமுற்று கீழ்க்காணும் வகையில் ஆறு பொருளையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

1. செய்பவன்	- குயவன் [இயற்றுதற் கருத்தா]
2. கருவி	- மண், தண்டசக்கரம்
3. நிலம்	- இல்லம் [வனையும் இடம்]
4. செயல்	- வனைதல் [பாணை செய்தல்]
5. காலம்	- காலை [இறந்த காலம்]
6. செயப்படுபொருள்	- குடம்
7. இன்னதற்கு	- பிறருக்கு வனைதல்
8. இது பயன்	- அறங்கருதி அல்லது நீர் முகக்க

தெரிநிலை வினைமுற்று எழுவாய், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் ஆகிய ஆறின் பொருளை வெளிப்படுத்தப் பயனிலையாக அமையும். “தமிழ் வினையடிகள் செயப்படுபொருள் குன்றாவினை (Transitive verb), செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை (Intransitive verb), காரண வினை (Causative verb) என்ற வகையில் பாகுபாடு செய்யப்பெற்றன”¹¹. “கிராவும் (Graul) என்னும் அறிஞர் வினையடிகளைக் கால இடைநிலைகளை ஏற்கும் அடிப்படையில் மெல்வினை (Weak verbs), இடைவினை (Middle verb), வல்வினை (Strong verb)”¹² என்று மூன்று வகையில் பாகுபாடு செய்கின்றார்.

1.4.1.1.2. குறிப்பு வினை

தொல்காப்பியர் பாசுபாட்டில் காணப்பெறும் தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை என்பவை வழிவழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்றாலும் அண்மைக் காலத்தில் குறிப்பு வினை என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகவே கருதப் பெறுகின்றது. குறிப்பு வினையின் அடிச்சொற்கள் தெரிநிலை வினையில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவை ஆகும். தொல்காப்பியர் எட்டு வகையான நிலையில் குறிப்பு வினையின் அடிச்சொல் அமையலாம் என்கின்றார்.

“அதுச்சொல் வேற்றுமை உடைமை யானும்

கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினானும்

ஒய்மீனானும் பண்மீ னானுமென்று

அப்பாற் காலம் குறிப்பொடு தோன்றும்” (தொல்.சொல். 213)

ஆறாம் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளிடத்தும் ஏழாம் வேற்றுமை நிலைப்பொருளிடத்தும் ஒப்புப் பொருளிடத்தும் பண்புப் பொருளிடத்தும், அப்பொருட் பகுதி பற்றிவரும் சொல்லிடத்துக் காலம் குறிப்பினாலே தோன்றும். சான்றாக கச்சினன், கழலினன் எனவும். இல்லத்தன், புறத்தன் எனவும் புலிபோல்வான், பொன்னன்னன் எனவும், கரியன், செய்யன் எனவும் வரும்.

“அன்மையின் இன்மையின் உண்மையின் வன்மையின்

அன்ன மீறவும் குறிப்பொடு கொள்ளும்

என்ன கிளவியும் குறிப்பே காலம்” (தொல்.சொல். 214)

என்னும் நூற்பாவின் வாயிலாக அன்மை, இன்மை, உண்மை, வன்மை என்னும் பொருளுணர்த்தி வருவனவும், அவை போன்ற பிறவும், குறிப்புப் பொருளுடன் சேரும் எல்லாச் சொல்லும், காலத்தைத் குறிப்பினால் அறியப்படுவனவாம் என்பது அறியப்படுகின்றது. சான்றாக அல்லன் அல்லள் அல்லர் எனவும், இலன் அலள் அர் எனவும், உளன் உள்ள உள்ளர் எனவும், வல்லன் வல்லள் வல்லர் எனவும் வரும்.

“பொருள்முதல் ஆறிலும் தோற்றிமுன் ஆறனுள்

வினைமுதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக்குறிப்பே” (நன். 321)

என்ற நூற்பா குறிப்பு வினையின் தன்மையினை உணர்த்துகின்றது. பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் ஆறன் அடிப்படையில் தோன்றி முன் சொல்லப்பட்ட செய்பவன், கருவி, போன்ற ஆறனுள் செய்பவனை மட்டும் விளக்குவதே குறிப்பு வினைச்சொல்லின் இலக்கணம் ஆகும்.

1. பொன்னன், குழையன்	– பொருள்
2. அகத்தினன், புறத்தினன்	– இடம்
3. ஆதிரையான், ஓணத்தான்	– காலம்

4. காலன், செங்கண்ணன்	- சினை
5. காரியன், நல்லன்	- குணம்
6. நடையன், சொல்லன்	- தொழில்

குறிப்பு வினை உயர்திணை, அஃறிணையில் மேற்குறிப்பிட்ட வகையில் பொருளை உணர்த்திப் பயனிலையாக வரும். காலத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் என்பது அவ்வளவு பொருத்தமாக இல்லை.

“மு. வரதராசன் போன்றோர் குறிப்பு வினை என்பது பெயர்ச்சொல்லே எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். பெயர்ச்சொல்லிற்கும் குறிப்புவினைக்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு. சான்றாக அவர் புலவர் என்னும் தொடரில் ‘அர்’ விருதி இரண்டு சொற்களிலும் இயைபுடையதாக இருந்தாலும் புலவர் என்பதைக் குறிப்பு வினையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது”¹³ ஏனெனில்,

யான் புலவர்
நீ புலவர்
அவன் புலவர்

எனப் பிற பாலோடும் வருவதால் புலவர் பெயர்ப்பயனிலையே ஆகும். தொல்காப்பியர் எழுவாயாக வரும் பெயருக்கும் பயனிலையாக வரும் வினைக்கும் இயைபு இருக்க வேண்டும் என்பதை,

“வினையின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
பெயரின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மர மினவே”

(தொல்.சொல். 1)

என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், தெரிநிலை உயர்திணை, அஃறிணைக்குத் தொகுத்துக் கூறப்பட்ட வினைமுற்று விசுதிகளே குறிப்பு உயர்திணை, அஃறிணை முற்றுக்களுக்கும் வரும் என்பதனை,

“பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அன்ன மரரின் குறிப்பொடு உருஉம்
காலக் கிளவி உயர்திணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபாடு இலவே” (தொல்.சொல். 215)

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் விளக்குகின்றார். பன்மையையும் ஒருமையையும் அறியுமாறு வந்து, குறிப்பாகக் காலத்தைக் காட்டுவன குறிப்பு வினைமுற்றுக்களாகும். அவை உயர்திணையில் தெரிநிலை வினைமுற்றிற்கென முற்கூறிய ஈறுகளை வேறுபாடின்றித் தமக்குரியதாகப் பெற்று அவ்வப் பாலும் இடமும் உணர்த்தும்.

தெரிநிலை வினைமுற்று எழுவாய், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் ஆகிய ஆறின் பொருளை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயனிலையாக அமையும். ஆனால் குறிப்பு வினை, வினை முதலாக வரும் எழுவாயோடு மட்டுமே தொடர்பு உடையது. அதாவது எழுவாயின் பண்பு, தன்மை போன்றவற்றை மட்டும் வெளிப்படுத்தும். தொடர்நிலையில் எழுவாயும் பயனிலையும் திணை - பால் - இடம் - எண் இயைபு பெறும் என்பதைக் குறிப்பதோடு இன்னொன்றையும் குறிப்பிடுகின்றார். எழுவாயும் பயனிலையும் திணை - பால் - இடம் - எண் இயைபு பெறும்போது விசுதி பெயரில் வரலாம், (அவன் வந்தான்) பொருள் அடிப்படையிலும் உணர்த்தலாம் (நம்பி வந்தான்). ஆனால் வினைமுற்றில் விசுதி இன்றியமையாதது ஆகும் என்பது கீழ்வரும் நூற்பாவின் மூலம் விளங்குகின்றது.

“இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய
ஈற்றுநின்று இசைக்கும் பதினோர் எழுத்தும்
தோற்றம் தாமே வினையொடு வருமே” (தொல்.சொல். 10)

1.4.1.1.3. குறிப்பு வினையும் பெயரும் வேறுவேறு

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இந்தக் கோட்பாடும் எழுவாய், குறிப்பு வினைமுற்றுக்கும் பொருத்தமாக அமைவதை உணரலாம். இவ்வடிப்படையிலேயே கா. மீனாட்சிசுந்தரம் குறிப்பு வினையைப் பெயரிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு வினைமுற்று என்பது பெயர் போன்றதன்று. குறிப்பு வினைமுற்று ஈறுகளைக் கொண்டு திணை, பால், எண், இடம் தெளிவாகக் காட்டும். இடத்திற்கேற்பக் குறிப்பு வினைமுற்று ஈறுகள் மாறும். குறிப்பு வினைமுற்றுக்களைப் பிரித்தால் பகுதியானது ஒரு பொருளையோ பண்பையோ காட்டும். பெயர்கட்கு அந்நியதியில்லை. பிரித்தால் பல சொற்கள் பொருள் கெட்டுவிடும்.

எனவே, குறிப்பு வினை என்பது தெரிநிலை வினையைப் போன்ற அமைப்புடையது. பெயரினின்றும் மாறுபட்டது. மேலும் தெரிநிலை வினையில் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் இருப்பதைப் போன்று குறிப்பு வினையிலும் குறிப்பு வினையெச்சம், குறிப்புப் பெயரெச்சம் காணப்பெறுகின்றன. எனவே குறிப்பு வினையையும் வினைப் பகுப்பில் ஒரு பிரிவாகக் கொள்ளலாம்.

உரையாசிரியர்கள் குறிப்பு வினைமுற்று என்று குறிப்பதைவிடக் குறிப்பு முற்று என்றே குறிப்பிடுகின்றார்கள். இவ்வாறு கூறுவதில் ஓர் ஆழ்ந்த பொருள் இருக்கவேண்டும். வினை என்றால் தொழிலை உணர்த்த வேண்டும். குறிப்புமுற்று, பண்பு

முதலிய பொருளை உணர்த்துவதால் இவ்வாறு குறிப்புமுற்று என்று கூறி இருத்தல் வேண்டும் என்று உணர முடிகின்றது. குறிப்புவினைப் பாகுபாடும் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்று. நல்லன், எளியன், குழையன் முதலான கிளவிகளில் வினையடியும் பாலிட விசுதியும் அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

இக்கிளவிகள் பயனிலையாக வரும்போது அவற்றை நாம் குறிப்புவினை என்று கொள்ளுகிறோம். எளிது, அரிது, சிறிது, பெரிது, முதலான கிளவிகள் யாவும் பயனிலைகளாக வருவன. இந்தக் கிளவிகள் யாவும் குறிப்பு வினைகளாகவே கொள்ளத்தக்கன. குறிப்பு வினை உயர்திணை, அஃறிணையில் மேற்குறிப்பிட்ட வகையில் பொருளை உணர்த்திப் பயனிலையாக வரும். பவணந்தி முனிவர் பாகுபாட்டில் அவை எல்லாம் அமைந்து இருந்தாலும் அவர் வினையை முற்று, எச்சம் என இருவகையாகப் பாகுபாடு செய்கின்றார்.

“அவைதாம்

முற்றும் பெயர்வினை எச்சமும் ஆகீ

ஒன்றற்கு உரீயவும் பொதுவும் ஆகும்”

1.4.1.1.4. காலத்தின் வகைகளும் காலம் காட்டும் முறைகளும்

வினைச்சொல் காலம் காட்டும் இடைநிலையோடு சேரும்போது அக்காலம் மூன்று வகைப்படும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார்.

“காலம் தாமே மூன்று என மொழிப

இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா

அம்முக் காலமும்”

(தொல்.சொல்.வினை. 3)

என இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என முக்காலத்தையும் உணர்த்துகின்றது இந்நூற்பா.

- இறப்பு - ஒரு செயலின் கழிவாகும்.
- நிகழ்வு - தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெறாமல் நடந்து கொண்டிருத்தல்.
- எதிர்வு - தொழில் பிறவாமை

இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் மூன்று பாகுபாடுகளை உடையது. குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் முறைபடக் காலத்தை உணர்த்துவனவாக வருவது வினைச்சொற்கள். அவை தோன்றும் முறையில் சொற்கள் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதோடு குறிப்பாகவும் வழக்கில் பொருந்தி வரும் என்பதைக் கீழ் வரும் நூற்பா புலப்படுத்துகின்றது.

“அம்முக் காலமும் குறிப்பொடும் கொள்ளும்

மெய்நீலை உடைய தோன்ற லாறே”

(தொல்.சொல். 200)

சான்று

உண்டான்	- இறந்தகாலம்	[ட் - இடைநிலை]
உண்ணாநின்றான்	- நிகழ்காலம்	[ஆநின்று- இடைநிலை]
உண்பான்	- எதிர்காலம்	[ப் - இடைநிலை]

குறிப்பு வினைச்சொல் காலத்தொடு தோன்றுகின்றபோது சொல்லுவோனின் குறிப்பைத் தழுவினே பொருள் உணரப்படும். கரியன் என்னும் சொல் முன்பு கரியன், இப்பொழுது கரியன் என இறந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் காட்டி வரும். எதிர்காலத்தில் கருமையாவதை நாளை கரியனாம் என ஆக்கமொடு வரும். இங்ஙனம் வினைக்குறிப்புச் சொல் நேற்று, இன்று, நாளை எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் காலம் காட்டும்.

“இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்று

சொல்லப்படும் முன்று காலமும் குறிப்பு

வினையொடு பொருந்தும் மெய்நிலை உடைய

வினைமொழி மறக்கும் விழுமிய நெறியே”

(முத்து. வீர.596)

என முத்துவீரியமும் கால வகைகளைக் கூறுகின்றது.

1.4.1.1.5. கால இடைநிலைகள்

சோழர் காலத்தில் தோன்றிய 13 - ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நன்னூல் -த், -ட், -ற், -இன் ஆகியவற்றை இறந்த கால இடைநிலையாகவும்; -கிறு, -கின்று, -ஆநின்று ஆகியவற்றை நிகழ்கால இடைநிலையாகவும் -ப், -வ் ஆகியவற்றை எதிர்கால இடைநிலையாகவும் கருதப்படுகின்றன.

நிகழ்கால இடை நிலைகளாக மேற்கண்ட மூன்றை வீரசோழியம்தான் முதன் முதலில் குறிப்பிட்டது. -கின்று பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் ஆகியவற்றில் வரும் என்றும் கிறு மற்ற விடத்தில் வரும் என்றும் (வீரசோ. நூற்பா 74.77) வீரசோழியனார் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் கால இடைநிலை பற்றிய சிந்தனை மாறுபட்டிருந்தது.

“தொல்காப்பியர் பல கால இடைநிலைகளை வினைமுற்று விகுதிகளோடு இணைத்துப் பகுப்பதில் இருந்தே அறிந்து கொள்ளலாம்”¹⁴

என்கிறார் சுபாஷ் சந்திரபோஷ்.

தமிழில் காணப்பெறும் -த், -(ட், -ற் -த் -த்); இறந்தகால இடைநிலையாகவும் இறப்பல்லாக் கால இடைநிலையாகவும் செயல்படுகின்றது. இது பல்பொருள் குறித்த ஒரு வடிவமாகும். இது இறந்த காலத்தையம் இறப்பல்லாக் காலத்தையும் உணர்த்தும்போது வினையடிகளோடு ஓர் ஒழுங்கான வரையறையோடே வருகின்றது. இறந்த காலத்தை உணர்த்தும்போது த், -ட், -ற் -த் -த்) இறந்தகால இடைநிலை. குறிப்பிட்ட வினைமுற்று விகுதிகளைப் பெற்று - த் - ட், - ற் -த்- த் இறப்பல்லாக் காலத்தை உணர்த்துகின்றது. **“தொல்காப்பியர் காலஇடைநிலைகளைப் பகுத்துக் கூறாததால் ஒரே வடிவக்கால இடைநிலை இருவகைக் காலங்களையும் உணர்த்தும்போது இளம்பூரணர் போன்ற உரையாசிரியர்களே இடர்ப்படும் நிலையைக் காணலாம் என்கின்றார்.”¹⁵**

சான்றாக முன்னிலை ஒருமை விசுவதியாகிய - இ கால இடைநிலையை ஏற்கும்போது -த் - ட், -ற் -த் -த் என்னும் இறப்பல்லாக் கால இடைநிலையைப் பெற்றே வரும். சேனாவரையர் -த் -ட், -ற் -த் -த்- என்பதனை இறப்பல்லாக் கால இடைநிலையாகக் கருதவில்லையாயினும் ஓரளவு உணர்ந்து உரை எழுதுகின்றார்.

“இகரம் தடற ஊர்ந்து எதிர்காலம் பற்றி வரும்” (தொல்.சொல்.சேனா.223)

சான்றுகளாக உரைத்தி, உண்டி, தின்றி போன்றவற்றைத் தருகின்றார். ஆனால் இளம்பூரணர், **“உண்டி, தின்றி என இறந்த காலத்திற்கே பொருத்தமுடையதாய் இகரம் வரும்”**¹⁶₈

1.4.1.1.6. தனிவினைச்சொல், கூட்டுவினைச்சொல்

வினைச்சொற்களைத் தனிவினை கூட்டுவினை என்றும் இரண்டாகப் பிரிப்பர். ஒரு வினைச்சொல்லில் ஒரு அடிச்சொல்லும் ஒரு விசுவதியும் அமைந்திருப்பது தனிவினை என்றும், ஒரு வினையடியும் துணைவினையும் ஒன்றாக இணைந்து நின்று ஒரு வினைச்சொல் போலவே செயல்படுமானால் அதை கூட்டுவினை என்றும் குறிப்பிடலாம்.

சான்று

தனிவினை	மயங்கு போடு மறுகு
கூட்டுவினை	கண்டுபிடி மேற்கொள் செய்துகாட்டு

1.4.1.1.7. வினையடை

ஒரு சொல் வினைக்கு அடையாக வரும்போது அதனை நாம் வினையடை என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இந்த வினையடையை தனிநிலை வினையடை, கூட்டு வினையடை என்று இரண்டு வகையாக பகுக்கலாம்.

1.4.1.1.7.1. தனிநிலை வினையடை

சான்று

மெல்லப் பேசு
உரக்கப் பேசு
உரத்துப் பேசு

மேற்காட்டிய தொடர்களில் மெல்ல, உரக்க, உரத்து முதலான எச்சங்கள் வினைக்கு அடைகளாக வந்தன. இவற்றை நாம் தனிநிலைவினையடைகள் என்று குறிப்பிடுகிறோம். இந்த வினையடைகளில் ஒரு அடிச்சொல்லும் ஒரு விசுவையும் அமைந்திருக்கின்றன.

1.4.1.1.7.2. கூட்டுநிலை வினையடை

கூட்டு வினையடையில் ஒரு பெயரும் ஒரு விசுவையும் அமைந்திருக்கும்.

சான்று

அழகாகப் பேசினான்

மெதுவாக நடந்தான்

அழகாக, மெதுவாக முதலான சொற்கள் அவற்றின் பின்வந்த வினைகளுக்கு அடைகளாக அமைந்துள்ளன. அழகாக என்பதும் மெதுவாக என்பதும் பெயர் + ஆக என்ற அமைப்பில் அமைந்திருக்கின்றன. இத்தகைய வினையடைகளைக் கூட்டு வினையடைகள் என்று குறிப்பிடலாம்.. இந்த வினையடைகள் வினைமுற்றுடன் இணைந்து வருவதை உணர முடிகின்றது.

1.4.1.1.8. செய்வினை + செயப்பாட்டு வினை

செய்வினை, செயப்பாட்டுவினை என்பது பொதுவாக இலக்கணச் சிறப்புடையது ஆகும். எல்லோருக்கும் விளங்கிய ஒன்று. செய்வினைத்தொடர், செயப்பாட்டு வினைத்தொடர்களைத் தெளிவாக சான்றுகளுடன் பின்வருமாறு காணலாம்.

சான்று

இராமன் இராவணனைக் கொன்றான் என்பது செய்வினை

இராவணன் இராமனால் கொல்லப்பட்டான் என்பது செயப்பாட்டுவினை

இராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தான் என்பது செய்வினை

சீதை இராவணனால் சிறையெடுக்கப்பட்டாள் என்பது செயப்பாட்டுவினை

மேற்காட்டிய தொடர்களில் செயப்பாட்டுவினையில் 'படு' என்ற துணைவினை பயின்று வரக் காண்கின்றோம். ஒரு செய்வினைத் தொடரைச் செயப்பாட்டுத் தொடராக மாற்றும்போது என்னென்ன மாற்றங்கள் நிகழுகின்றன என்பது இங்கே உணர்ந்து கொள்ளத்தக்கது.

இராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்தான் என்ற செய்வினைத்தொடரில் இராவணன் என்பது எழுவாய். சீதையை என்பது செயப்படுபொருள், சிறையெடுத்தான் என்பது வினை. இதை நாம் செயப்பாட்டு வினைத் தொடராக மாற்றும்போது செயப்படுபொருளாக இருந்த ஒன்று எழுவாயாக மாறுகிறது. இறுதியில் உள்ள

வினைமுற்று செயவென் எச்சம் + படு + காலஇடைநிலை + எழுவாய் பயனிலை இயைபு விசுதி என்ற நிலையில் மாற்றம் பெறக் காண்கிறோம்.

சீதையை என்ற செயப்படுபொருள் சீதை என்று மாறிற்று. இராவணன் என்ற எழுவாய் இராவணனால் என்று மாறிற்று. சிறையெடுத்தான் என்ற வினைமுற்று சிறையெடுக்க + படு + இறந்தகாலம் + ஆள் என்று மாறிற்று. இறுதியில், சீதை இராவணனால் சிறையெடுக்கப்பட்டாள் என்ற தொடராக மாற்ற முடியும். இங்கே செயப்பாட்டு வினைத்தொடரை உருவாக்குவதற்குப் 'படு' என்ற துணைவினை பயன்பட்டிருக்கிறது. செயவென் எச்சமும், 'படு' என்ற துணைவினையும் இணைந்து செயப்பாட்டு வினைத்தொடரை உருவாக்கப் பயன்படுகின்றன.

1.4.1.1.9. தன்னாக்க வினை + காரண ஆக்கவினை

அவர் உங்களால் இங்கு வந்தார் என்ற தொடரும், நீங்கள் அவரை இங்கே வரவைத்தீர்கள் என்ற தொடரும் தம்முள் தொடர்புடைய தொடர்கள். 'அவர் உங்களால் படித்தார்' என்பதும், நீங்கள் அவரைப் படிக்க வைத்தீர்கள் என்பதும் நெருங்கிய உறவுடைய தொடர்கள். இவற்றில் ஒரு தொடரைத் தந்தால் இன்னொரு தொடரை உருவாக்க இயலும். அவர் உங்களால் பாடினார் என்ற தொடர் காரணவாக்கத் தொடராக மாறும்போது நீங்கள் அவரைப் பாடவைத்தீர்கள் என்று மாறுகின்றது. அவர் உங்களால் பாடினார் என்ற தொடர் தன்னாக்கத் தொடர், நீங்கள் அவரைப் பாடவைத்தீர்கள் என்பது காரணவாக்கத் தொடர் என்பனவாகும்.

காரணவாக்கத் தொடரை உருவாக்கும்போது நிகழும் மாற்றங்கள் பல. அவர் உங்களால் பாடினார் என்ற தொடரில் அவர் என்பது எழுவாய். உங்களால் என்பது ஆல் உருபு ஏற்ற பெயர். பாடினார் என்பது வினைமுற்று. இதுவே காரணவாக்கத் தொடராக மாறும்போது உங்களால் என்பது நீங்கள் என்று மாறுகின்றது. அவர் என்பது - ஐ உருபு ஏற்று அவரை என்று மாறுகின்றது. பாடினார் என்பது பாட + வை + கால இடைநிலை + எழுவாய் பயனிலை இயைபு விசுதி என்று மாறுகின்றது. இறுதியில், நீங்கள் அவரைப் பாடவைத்தீர்கள் என்ற தொடர் நமக்குக் கிடைக்கிறது. காரணவாக்கத் தொடரை உருவாகின்றது. செயவென் எச்சமும், 'வை' என்ற துணைவினையும் இணைந்து உதவுகின்றன.

1.4.2. முற்றுவினைகள்

முன்பே நாம் குறிப்பிட்டது போல முற்றுவின்னையில் மூன்று களங்கள் உண்டு. முதற்களம் வினையடி, இரண்டாவது களம் கால இடைநிலை, மூன்றாவது களம் பாலிட் விசுதி. இவையன்றியும் கால இடைநிலைக்கும் பாலிட் விசுதிக்கும் இடையே சாரியைக் கிளவிகள் தோன்றுவதும் உண்டு.

சான்று

சொற்கள்	பகுதி	சந்தி (விகாரம்)	இடைநிலை	சாரியை	விசுதி
செய்தான்	செய்		த்		ஆன்
செய்தனன்	செய்		த்	அன்	அன்
வந்தான்	வா	த்(ந்)	த்		ஆன்
வந்தனன்	வா	த்(ந்)	த்	அன்	அன்

‘செய்தான்’ என்பதில் செய், + த், + ஆன் ஆகிய மூன்று கிளவிகள் அமைந்துள்ளன. ‘செய்தனன்’ என்பதில் ‘அன்’ என்ற சாரியை சேர்ந்துள்ளது. ‘வந்தான்’ என்பதில் வா, + ந்த், + ஆன் முதலான கிளவிகள் அமைந்துள்ளன. வந்தனன் என்பதில் ‘அன்’ என்ற சாரியை சேர்ந்துள்ளது.

இவைபோலப் பொருள் முடிவுபெற்ற ஏவல், வியங்கோள் போன்றனவும் முற்று வினைகளாகவே கொள்ளத்தக்கனவாகும். முற்று வினைகள் இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் என்னும் மூன்று காலங்களைப் பெற்று வருகின்றன.

சான்று

ஓடினான்	- இறந்த கால வினைமுற்று
செய்கின்றான்	- நிகழ்கால வினைமுற்று
படிப்பான்	- எதிர்கால வினைமுற்று

1.4.2.1. வினைகொண்டு முடியும் முற்றுக்கள்

தெரிநிலை, குறிப்பு ஆகிய இருவகை வினைமுற்றுக்களும் பெயரைக் கொண்டு முடிவதே பொதுவிதி ஆகும். இருப்பினும் சில முற்றுக்கள் வினையைக் கொண்டு முடியும். இவ்வாறு அமையும் முற்றுக்கள் வினை கொண்டு முடியும் முற்றுக்கள் ஆகும்.

“செய்குஎன் ஒருமையும் செய்கும்என் பன்மையும்

வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றே” (நன். 333)

‘செய்கு’ என்பது தன்மை ஒருமை வினைமுற்றாகும். ‘செய்கும்’ என்பது தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றாகும். இவ்வினையும் பெயர் கொண்டு முடிதலே அன்றி சொல்லப்பட்ட முற்று என்னும் தன்மையிலிருந்து மாறுபடாது.

சான்று

உண்கு வந்தேன்

உண்கும் வந்தோம்

உண்கு, உண்கும் என்பன வினையைக் கொண்டு முடிந்தன.

1.4.2.2. பெயர் கொண்டு முடிதல்

சான்று

காண்கு யான்

காண்கும் யாம்

காண்கு, காண்கும் என்பன யான், யாம் என்னும் பெயரைக் கொண்டு முடிந்துள்ளன.

1.4.2.3. வேறு இயல்புடைய வினைமுற்றுகள்

தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூவிடம் பற்றித் தெரிநிலையாகவும் குறிப்பாகவும் காலம் காட்டுவது முற்றுச் சொல்லாகும். அவ்வாறு வரும் அறுவகைச் சொற்களில் அடங்காது வேறாக வரும் வினைச்சொற்களும் உள்ளன. அவையும் முற்கூறப்பட்ட முற்றின் இயல்பைப் பெற்று நிற்கும் தன்மையைக் கீழ்வரும் நூற்பாவில் காணலாம்.

“எவ்வயின் வினையும் அவ்வியல் நிலையும்” (தொல்.சொல். 428)

யார், எவன், இல்லை, வேறு முதலிய நான்கு சொற்களும் இருதிணை, ஐம்பால், மூன்று இடங்களுக்கும் உரியன. இச்சொற்கள் தொழில், காலம், பால் ஆகியவற்றை உணர்த்தவில்லை. ஆயினும் மூன்று இடத்திற்கும் பொதுவாகி நின்றன. அதனால் இவை முற்றின் இயல்பைப் பெற்றன.

1.4.2.4. முற்றுக்கள் முடிபு எய்தும் முறை

“அவைதாம்

தத்தம் கீளவி அடுக்குந வரீனும்

எத்திறத் தானும் பெயர்முடி ரீனவே” (தொல்.சொல். 429)

என்னும் நூற்பாவானது மேற்கூறப்பட்ட தெரிநிலை, குறிப்பு என்னும் முற்று வினைச்சொற்கள் பல அடுக்கியும் வரும். ஆயினும் அவை இறுதிக்கண் ஒரு பெயரைக் கொண்டே முடியும் என்பதனையும் புலப்படுத்துகின்றது.

நல்லன் அறிவுடையன் செவ்வியன் சான்றோர் மகன். இத்தொடாரில் நல்லன் முதலான குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் அடுக்கி மகன் என்னும் பெயரைக் கொண்டு முடிந்தன.

அடுக்குந வரீனும் என்னும் உம்மையால் வினைமுற்றுக்கள் அடுக்காமல் வருதலே பெரும்பான்மையாகும்

சான்று

வந்தான் வழுதி

கரியன் மால்

எத்திறத்தானும் எனக் கூறியதால் அம்முற்றுச்சொல்லுக்கு முன்னும் பெயர் வரும், பின்னும் பெயர் வரும்.

சான்று

வளவன் உண்டான்

உண்டான் வளவன்

1.4.2.5. தன்மை பன்மை வினைமுற்று + பெயர்

செய்கும், செய்கு என்னும் வினைமுற்றுடன் பெயர் சேர்ந்து வினை இணைவை உருவாக்குகின்றன.

சான்று

ஒருமை – காண்கு யான் [காண்பேன் யான்]

பன்மை – காண்கும் யாம் [காண்போம் யாம்]

காண்கு, காண்கும் என்னும் தன்மை வினைமுற்றுடன் யான் என்ற பெயர் இணைந்துள்ளது. இவ்வாறு வினைக்கு முன்னோ, பின்னோ வந்து இணையும் வினை இணைவுகளைச் சான்றுகளின் மூலம் காணலாம்

1.4.2.6. செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று தன்மை, முன்னிலை, பலர்பால் படர்க்கை எழுவாய்களை ஏற்பதில்லை.

“பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை

அவ்வயின் முன்றும் நிகமுங் காலத்துச்

செய்யும் என்னும் கீளவியொடு கொள்ளா” (தொல்.சொல். 222)

ஆனால், படர்க்கையில் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் எழுவாய்களோடு மட்டும் அவை பயின்று வருகின்றன.

சான்று

அவன் வரும்

அவள் வரும்

அது வரும்

அவை வரும்

எனச் சான்றுகள் இடம் பெறும்.

1.4.2.7. தன்வினை பிறவினைப் பகுப்பு

தமிழில் ஒருசில வினையடிகள் மட்டும் பிறவினைகளாக மாற இடந்தருகின்றன. எல்லா வினைகளிலும் தன்வினை பிறவினை பற்றிய வினா எழுவதில்லை. சான்றாக நட என்ற வினை தன்வினை என்று குறிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு ஓத்த பிறவினை நடத்து என்பது. இவ்வாறே அமர் - அமர்த்து, கட - கடத்து, திருந்து - திருத்து முதலான வினைகளைக் காண்கிறோம். இவற்றை நாம் தன்வினை, பிறவினை என்று பாகுபடுத்துகின்றோம். -து என்னும் விசுவயைப் பெற்ற வினைகளைப் பிறவினை என்று கொள்கிறோம். -து விசுவயைப் பதிலாக வேறு சில மாற்றங்களையும் வினையடிகள் பெற்றுவரக் காண்கிறோம். சா, குளி, அளி முதலான வினைகள் தன்வினை, பிறவினைப் பாகுபாட்டிற்கு இடம் இல்லை. தன்வினை பிறவினைப் பாகுபாட்டிற்கு இடம் தருகிற சூழல் ஒரு குறுகிய சூழல் என்று குறிப்பிட வேண்டும். அதாவது ஏறத்தாழ நூற்றைம்பது அல்லது இருநூறுக்குட்பட்ட வினையடிகள் தன்வினை, பிறவினை விசுவயாக -து, அல்லது -த்து என்ற விசுவயை பெற்று வருகின்றது எனக் கூறலாம்.

சான்று

அமர்	அமர்த்து
கட	கடத்து
நட	நடத்து

-த்து என்னும் விசுவயைப் பதிலாக டகர, ககர ஒற்றுகள் இரட்டுவதையும் மெல்லினமும் வல்லினமும் சேர்ந்த சேர்க்கை வல்லினம் வல்லினம் என்று மாறுகின்ற மாற்றத்தையும் காணலாம்.

சான்று

ஆடு	- ஆட்டு
ஓடு	- ஓட்டு
ஆகு	- ஆக்கு
திரும்பு	- திருப்பு
திருந்து	- திருத்து

1.4.2.8. காரணவினை அல்லது இயக்குவினை

சான்று

செய்	- செய்னி
வா	- வருனி
பாடு	- பாடுனி

மேற்கூட்டிய சொற்களில் 'வி' என்பது காரணவினை விசுவயாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனையே இயக்குவினை விசுவயை விசுவயை குறிப்பிடுவார். 'வி' என்ற விசுவயைப் பதிலாக

வேறு சில சூழல்களில் ‘-பி’ , ‘-ப்பி’ முதலான விசுதிகள் இடம்பெறுகின்றன. நடப்பி, சமர்ப்பி, பாடிப்பி முதலான சொற்களில் ப்பி விசுதி வந்தது. காரணவினை விசுதி பெற்ற ஒரு வினையோடும் - ப்பி விசுதி இணையும் சான்றாக செய்வி என்பதன் பின் காரணவினை விசுதி மீண்டும் இணைந்தால் செய்விப்பி என வரும்.

‘-வி’ , ‘-பி’ விசுதிகளுக்குப் பதிலாகத் தொடர்நிலையில் இக்கால வழக்கில் செய்வென் எச்சத்தின்பின் வை அல்லது பண்ணு முதலான துணைவினைகள் இணைந்து காரணவினைகளை உருவாக்குகின்றன. ஓடவை, பாடவை, ஓடப்பண்ணு, பாடப்பண்ணு என வரும். ‘வை’ , ‘பண்ணு’ என்பவற்றுக்கு பதிலாகச் ‘செய்’ என்ற துணைவினையும் இணைந்து, ஓடச்செய், பாடச்செய், எழுதச்செய் எனவும் வருகின்றன.

பிறவினை விசுதியை ஏற்ற வினைகளுக்குப் பின்னாலும் காரணவினை விசுதி இணையும். அதாவது அமர்த்து என்பதன் பின் அமர்த்துவி என்று ‘வி’ விசுதி இணைவதும் உண்டு. இங்கனம் தமிழில் உள்ள வினையடிகள் தனி வினையடியாக வரலாம். இவற்றோடு ‘வி’ விசுதி இணைந்தும் வினையடியாக வரலாம்.

சான்று

- அமர் - அமர்த்து, அமர்த்துவி
- பாடு - பாடுவி
- செய் - செய்வி, செய்விப்பி

1.4.2.9. வினைமுற்று பல இணைந்து வருதல்

நன்னூலில் பவணந்தி முனிவரும் உருபுகள் வினைகள் அடுக்கி வரும் தன்மையைக் கீழ்க்காணும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார்

“உருபுபல அடுக்கீனும் வினைவேறு அடுக்கீனும்

ஒருதம் எச்சம் ஈறுஉற முடியும்”

(நன். 355)

சங்கர நம்ச்சிவாயர் தரும் சான்றுகளில் சில வினைகள் அடுக்கி வரும் முறையை உணர்த்துகின்றன.

சான்று

உண்டான் தின்றான் ஓடினான் பாடினான் சாத்தன்	-வினைமுற்று
கற்ற கேட்ட பெரியோர்	- பெயரெச்சம்
கற்று கேட்டு அறிந்தார்	- வினையெச்சம்

இவ்வாறு வினைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து வரும் என்று பவணந்தி முனிவரும் சங்கர நம்ச்சிவாயரும் கூறுகின்றன.

1.4.2.9.1. சினைவினை, முதல்வினை நிகாண்டு முடிதல்

**“அம்முக் கீளவீயும் சீனைவினை தோன்றில்
சீனையோடு முடியா முதலோடு முடியினும்
வினையோ ரனைய வென்ம்னார் புலவர்” (தொல்.சொல். 231)**

வினைமுதல் வினைகொள்ளும் அம்முன்று சொல்லும் சினைவினையானது சினைவினையோடு முடியாது முதல் வினையுடன் முடியுமாயினும் வினையினால் ஒரு தன்மையை உடையனவாம்.

சான்று

கை ஓடிந்து வீழ்ந்தான் [கை - சினை, வீழ்ந்தான் - முதல்வினை]

கை ஓடிந்து வீழ்ந்தது [கை - சினை, வீழ்ந்தது - சினைவினை]

ஓடிதல் - கையாகிய சினையின் தொழில், வீழ்தல் - கையினை உடையனாகிய முதலின் தொழிலாகும். என முதல் வினை கொண்டு முடிகின்றது.

1.4.2.9.2. வினையுடன் இணையும் பெயர் [வினை + பெயர்]

பல்வேறு வகையான வினைகளுடன் பல்வேறு வகையான பெயர்கள் இணைந்து வருவதை வினையுடன் இணையும் பெயர் என்று கூறலாம். இவை வினைஇணைவு எனக் கொள்ளப்படும்.

சான்று

ஆசை + படு = ஆசைபடு

வெட்கம் + படு = வெட்கப்படு

கோபம் + படு = கோபப்படு

ஆத்திரம் + படு = ஆத்திரப்படு

‘படு’ என்ற வினைக்கு முன்னால் பெயர் இணைந்து சில வினைகள் புதிய எண்ணங்களைக் கொண்டு வருவனவாக உள்ளன. (சான்றாக அச்சடி, அச்சப்போடு, அச்சிடு, தந்தியடி, கம்பியடி, தந்திகொடு, போன்றவை புதிய கருத்துக்களைக் காட்டுவன. வினைச்சொல் பெயருடன் இணைந்து வினை இணைவாகுவதை காண்கின்றோம். அச்ச என்பது கட்டளைக் கருவி. இத்துடன் அடி என்ற சொல்லை இணைத்து அச்சடி என்ற சொல் உருவாகி உள்ளது. அச்சப்போடு என்ற சொல்லும் இப்பொருளில் வருதல் காணத்தக்கது. ‘தந்தி’ என்ற சொல் கம்பி எனப் பொருள்படும் கம்பியோடு தொடர்புடையது. ‘தந்தி’ என்ற சொல்லோடு ‘அடி’ என்ற வினையை இணைத்துத் தந்தியடி என்ற சொற்றொடர் உருவாகின்றது. இவ்வாறு இணையும்போது புதிய சொற்கள் உருவாகின்றன. அப்புதிய சொற்கள் சில நேரங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்களாக உருவாகின்றன. அவை

காலப்போக்கில் சில காரணங்களால் ஒன்று நிலை பெற்று மற்றவை வழக்கற்று விடக்காண்கிறோம்.

சான்று

செய்ய வல்லேன்

செய்ய ஒல்லேன்

செய்ய முடியும்

செய்ய வரும்

வல்லேன், ஒல்லேன், முடியும், வரும் முதலான சொற்கள் 'செய்ய' என்னும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து பல சொற்றொடர்களை உருவாக்கின. தற்போது, 'செய்யமுடியும்' என்ற சொற்றொடர் மட்டும் வழக்கத்தில் உள்ளது. கூரத்தக்கன. இன்னும் சில பெயர்ச்சொல்லும் வினையுடன் இணைவதை கீழ்வரும் சான்றுகளின் வாயிலாய் அறியலாம்.

சான்று

ஆதிக்கம் + பண்ணு = ஆதிக்கம்பண்ணு

ஆதிக்கம் + செலுத்து = ஆதிக்கம் செலுத்து

ஆதிக்கம் + செய் = ஆதிக்கம் செய்

தலை + கட்டு = தலைகட்டு

தலை + செய் = தலைசெய்

போன்ற பல பெயர்ச் சொற்களுடன் பல்வேறு வினைச் இணைந்துள்ளன.

1.4.2.9.3. படுத்து என்ற பிறவினை + பெயர்

படுத்து என்பது 'படு' என்ற தன்வினையிலிருந்து தோன்றிய பிறவினையாகும். 'படுத்து' என்ற பிறவினையுடன் பெயர்கள் முன்னால் இணைந்து ஏவல் வினையை உருவாக்குகின்றன.

சான்று

அம்பலம் + படுத்து = அம்பலப்படுத்து

அமல் + படுத்து = அமல்படுத்து

அவசரம் + படுத்து = அவசரப்படுத்து

கட்டாயம் + படுத்து = கட்டாயப்படுத்து

காயம் + படுத்து = காயப்படுத்து

கடன் + படுத்து = கடன்படுத்து

கீழ் + படுத்து = கீழ் படுத்து

பல்வேறு பெயர்கள் 'படுத்து' என்ற பிறவினைச் சொல்லுடன் இணைந்து வினை இணைவை உருவாக்கியுள்ளது.

1.4.2.9.4. வினைச்சொல் + இடைச்சொல்

சாரியைகள், கால இடைநிலைகள், இசைநிறைவுகள், வேற்றுமை உருபுகள், அசைநிலைகள், தனித்தனிக் குறிப்புப் பொருள் உவமஉருபுகள் முதலியன இடைச்சொற்கள் எனப்படும். இவ்விடைச்சொற்கள் அனைத்து வினைகளுடன் இணைகின்றன. வினையடியுடன் இணைந்து பல்வேறு இலக்கணப் பொருளைத் தருகின்றன.

1.4.2.9.5. உரிச்சொல் + வினை

குறிப்பு, பண்பு, இசை, என்னும் அடிப்படையில் உரிச்சொற்கள்; தோன்றும். இவை பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வரும் இவ் உரிச்சொற்களை அடிச்சொற்களாகக் கருதுவர்.

‘பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறி’

என்பது உரிச்சொல்லாகிய உருபு பெயரின் கண்ணும் வினையின் கண்ணும் தடுமாறி அவை தடுமாறுங்கால் பெயர் வினைகளைச் சார்ந்து வரும்.

சான்று

உறுவளி	– பெயரைச் சார்ந்து வந்தது.
உறக்கொண்டான்	– வினையைச் சார்ந்து வந்தது.
உறுவன்	– பெயருக்கு அங்கமாயிற்று.
உற்றான்	– வினைக்கு அங்கமாயிற்று.

‘உறு’ என்பது மற்றொன்றைக் கொண்டே இயங்க வல்லது அடிச்சொல்லாகிய உரிச்சொற்களுக்கு காரணம் கூறமுடியாது எனவே இவை வினையுடன் முன்னால் இணைகின்றது.

“மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா”

என்று கூறுவார் தொல்காப்பியர்.

சான்று

உகப்பே உயர்தல்
உவப்பே உவகை

உகப்பு, உவப்பு என்ற அடிச்சொற்களுக்குள் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டவே அடுத்தடுத்து வைக்கின்றனர். இக்காரணத்தால் இவை அடிச்சொற்கள் என்றும் கூறலாம்.

1.4.2.9.6. வினையடியே ஏவல்

வினையடிகளே ஏவலாக வருவன ஒருவகை. இவை ஒருமையிலேயே வரும் எந்த வினையடிச் சொல்லும் முன்னிலை ஒருமையில் ஏவலாக வரும். நட, வா, மடி, சீ, போ, உண் முதலியன இவ்வகையைச் சாரும். கூறு, வாசி, அவதரி, சந்தி, சதி, துதி, உபசரி, வலி, வதை, இச்சி, விரோதி, அஞ்சலி, கணி, உவமி, சேவி, வஞ்சி, பேசி, விழுங்கு, குனி, சிக்கு, கொப்பளி போன்றவைகள் வினையடிகள் எனப்படும். இவ்வினையடியுடன் பல்வேறு இலக்கணக் விருதிகள் இணைகின்றன.

1.4.2.9.7. வினையடி + விருதி

மற்றொரு வகை வினையடியோடு 'இ' அல்லது 'ஐ' அல்லது 'ஆய்' சேர்ந்து ஏவலாக அமையும். 'இ' நேராக வினையடியோடு சேர்வதாகும்.

'இ' ஊக்கு + இ - ஊக்கி
காட்டு + இ - காட்டி
தேற்று + இ - தேற்றி

1.4.2.9.8. வினையடியோடு 'ஐ', ஆய், இணைதல்

வா, காண், உரை முதலான வினையடியுடன் 'ஐ' விருதி இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

'ஐ' கடம்புண்டு ஒருகால் நீ வந்தை

கேள், சொன் முதலான வினையடியுடன் 'ஆய்' விருதி இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

'ஆய்' கேளாய் எல்ல தோழி (நுந். 61)

சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் (நுந். 39)

1.4.2.9.9. வினையடியோடு மோ, மே, மதி இணைதல்

'அறி' என்ற வினையடியுடன் மோ, மே, மதி என்ற இடைச்சொல் விருதிகள் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

'மோ' அறிமோ,

'மே' அறிமே,

'மதி' அறிமதி

என்று ஏவல் ஒருமையில் வந்துள்ளன.

1.4.2.9.10. வினையடியுடன் மின், உம் சேர்ந்து வருதல்

அறிமின் அறியும் என்று ஏவல் பன்மையில் வினையுடன் வந்துள்ளது இவை தற்காலத்தில் வழக்கிழந்துவிட்டன.

1.4.2.9.11. வினையடி அன், ஆன், அல், தல் என்றும் விருதிகள்

வினைப்பகுதி முதலில் வர அதை ஓட்டி, அன், ஆன், அல், தல் பின்னர் பல்வேறு ஓட்டுக்கள் வந்து இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

செய்வான் - செய் + வ் + ஆன்

செய்கிறான் - செய் + கிறு + ஆன்

போன்ற சொற்களில் முதலில் வினைப் பகுதி வர அதையடுத்துக் கால இடைநிலை வர அதையடுத்து விருதி வரக் காண்கிறோம் இது போன்ற ஓட்டுக்களும் வினைப்பகுதியுடன் இணைந்து பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளைத் தருகின்றன. அன், ஆன் இணைவது போன்றே அல், தல் என்ற விருதியும் இணைகின்றன.

சான்று

மறைத்தல் மறை + த்த் + அல்

சமைத்தல் சமை + த்த் + அல்

கொல்லுதல் கொல்லு + தல்

வருத்துதல் வருத்து + அல்

அல், இல், உடை, உள், அன், அல்ல, இல்ல, அது, ஆது, ஆல், இன், ஏல், இல் முதலானவைகள் வினைப் பகுதியுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

1.4.2.9.12. பெயரெச்சம் + பின், முன், உடன் என்றவினைப்

பின்னொட்டுக்கள்

தமிழ்ச் சொற்கள் பெயர், வினை, இடை, உரி, எனப் பிரிக்கப்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு சொல்லும் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்குத் துணை புரிகின்றது. பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து என்பவற்றிற்கு முன்னால் பெயரெச்சங்கள் இணைந்து வினை வடிவத்தைக் கொடுத்து வினை இணைவாகின்றன. மேலும் போது, உடன், படி, வரை, தோறும் முதலான பிற சொற்களும் பெயரெச்சத்துடன் இணைகின்றன.

வினையெச்சங்கள் இணைதல்

வினைச்சொற்கள், வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வந்து வினை இணைவாக நிற்கின்றன. வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும்போது ஒரு செயலைச் சார்ந்ததாகவும் பல்வேறு பட்ட செயல்களின் தொடர்ச்சியாகவும் அமையலாம். சான்றாக ஓடி என்னும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து ஆடி என்னும் வினையெச்சமும் வரலாம். ஆனால் பொருள் முடிவது இல்லை. ஓடி, ஆடி வந்தான் என்ற ஒரு முற்றைக் கொண்டே முடியும்.

எனவே, இன்னொரு வினை இதனைத் தொடர் இருப்பதால் இதனை வினை இணைவாகக் கொள்ளலாம். பொதுவாக வினையையே மட்டும் இல்லாமல் வேறு சொற்களையும் இணைத்து வினையைக் கொண்டு முடிவதும் வினை இணைவாகக் கொள்ளப்படும். வினைகள் வினைமுற்றையும், தொழிற்பெயரையும், வினைப்பெயரையும், இன்னும் பல சொற்களையும் கொண்டு முடியும். இவ்வாறு பல சொற்கள் இணைதல் வினை இணைவாகக்கொள்ளப்படும்.

“வினையெஞ்சு கீளக்கு வினையும் குறியும்

நினைபத் தோன்றிய முடியா கும்மே

ஆவயின் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே” (தொல். சொல். 426)

பொதுவாக வினையெச்சத்துடன் தெரிநிலை வினை இணைகின்றது. அது மட்டுமின்றி முற்று ஆக்கச் சொல் முதலானவைகள் வினையெச்சத்துடன் சேர்ந்து வரும் என்று தொல்காப்பியர் (தொல். சொல். 426) உணர்த்துகின்றார்.

சான்று

உழுது வந்தான்	- வினைமுற்று
உழுது வருதல்	- தொழிற் பெயர்
உழுது வந்தவன்	- வினைப்பெயர்
மருந்து உண்டு நல்லன் ஆயினான்	- குறிப்பு முற்று

மேலும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வருவனவற்றைச் சங்கர நம்ச்சிவாயரும் தம் உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் வினை,

வினைக்குறியின் விகற்பங்களாம் அவ்வினையாலணையும்

பெயரும் தொழிற்பெயரும் கொள்” (நுன். 342. சங்கர. நமச்சி)

இவையே அல்லாமல் மேலும் வினையெச்சங்கள் பல அடுக்கி வரலாம் என்பது தொல்காப்பியரால் (தொல். சொல். 228) குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சான்றாக உழுது உண்டு தின்று ஓடிப் பாடி வந்தான். எனவே பல வினைகள் சேர்வதால் இவற்றையும் வினை இணைவாகக் கொள்ளலாம். தொடர்நிலையில் அமைப்பு வேறாக இருந்தாலும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து பெயரெச்சமும் வரும்.

“வினையெஞ்சு கீளவியும் வேறுபல் குறிய” (தொல்.சொல். 450)

என்ற நூற்பாவிற்குச் சேனாவரையர் தரும் சான்றில் காணலாம்.

சான்று

- (i) உரற்கால் யானை ஓடித்து உண்டு எஞ்சிய யா
- (ii) வந்து சென்ற பையன்

மேற்குறிக்கப்பெற்ற சான்றில் வினையெச்சத்தை அடுத்து பெயரெச்சமும் வரும். எனவே, இவற்றையும் வினைஇணைவாகக் கொள்ளலாம். தெரிநிலை வினையெச்சமும் குறிப்புவினையுடன் தொடர்ந்து வருகின்றது.

“மருந்து உண்டு நல்லன் ஆயினான்”

‘உண்டு’ என்ற தெரிநிலை வினையெச்சம் நல்லன் என்ற குறிப்பு முற்று வினையுடன் இணைகின்றது. ‘ஆயினான்’ என்ற ஆக்கச் சொல்லையும் பெற்று வருகின்றது. ஆனால் சில இடங்களில் ஆக்கச்சொல் பெறாமல் குறிப்பு வினையுடனும் நிற்கின்றது

சான்று

கற்று நல்லன்
பெற்று உடையன்

“வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வினை வரும் என்பது யொதுவான அடிய்படைக் கருத்தாக இருந்தாலும் தொடர் நெகிழ்வு காரணமாக வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து வினையெச்சமும் வரும்.”¹⁷ இக்கருத்தை பவணந்தி முனிவரும் வினையெச்சம் முடிக்கும் சொல்லாக நிற்பதை (நன். 357) குறிப்பிடுகின்றனர்.

“கண்டிசின் நினைந்தே” (ஐங் - 106.4)

வீரசோழிய உரையிலும் இவ்வாறு முறை மாறி வருவது குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

சான்று

கருதினான் உண்ண, நினைந்தான் சொல்ல - பதங்களின் பின்னர்
உண்ணக் கருதினான், சொல்ல நினைந்தான் - பதங்களின் நடுவில்

-ஆறு -பிறகு என்ற விசுதிகள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருளைத் தருவதாகக் காணலாம்.

சான்று

வந்தவாறு காண்க

வந்தபிறகு சொன்னான் [நன்.356, மயிலை]

1.4.3. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் மூவகை வினைகள்

தொல்காப்பியர் வினையைத் திணை அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்கின்றார். குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் முறைபடக் காலத்தை உணர்த்துவனவாய் வருவது வினைச்சொற்கள். அவை தோன்றும் முறையில் 1. உயர்திணைக்குரிய வினை, 2. அஃறிணைக்குரிய வினை, 3. அவ்விரண்டு திணைகளுக்கும் ஒரு தன்மையாய் உரிமை கொண்டவினை (விரவு வினை) என மூன்று பகுதிகளை உடையது.

“குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்

காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்

உயர்திணைக்கு உரிமையும் அஃறிணைக்கு உரிமையும்

ஆயிரு திணைக்கும்ஓர் அன்ன உரிமையும்

அம்மு உருயின தோன்ற லாறே” (தொல். சொல். 201)

இந்நூற்பாவின் மூலம் கால இடைநிலை பெற்ற தெரிநிலை வினையும் குறிப்பாகக் காலத்தைக் காட்டும் குறிப்பு வினையும் (1) உயர்திணை வினை (2) அஃறிணை வினை (3) விரவுவினை என்ற மூன்று நிலையில் அடங்கும். முன்னைய இரண்டு பாகுபாடும் முற்றுக்களாக அமையும், பின்னைய பாகுபாட்டில் முற்றுக்கள், எச்சங்கள் என்ற இரு பிரிவும் அமையும்.

சான்று

வருகிறான், வருவான்	- தெரிநிலை வினை	}	உயர்திணை வினை
காரியன், செய்யன்	- குறிப்பு வினை		
உண்டது	- தெரிநிலை வினை	}	அஃறிணை வினை
செய்யது	- குறிப்பு வினை		
வந்தனை	- தெரிநிலை வினை	}	விரவு வினை
வெளியை	- குறிப்பு வினை		

“அவைதாம்,

முற்றும் பெயர் வினை எச்சமும் ஆகீ

ஒன்றற்கு உரியவும் பொதுவும் ஆகும்”

(நன். 322)

“அவைதாம்

முற்றும் பெயர்வினை பெச்சு மாகீ

ஒன்றற்கு உரியவும் பொதுவும் ஆகும்”

(இல. வின. 229)

“குறிப்பினும் வினையினும் தோன்றி காலமொடு

வரும்வினைச் சொல்லெலாம் உயர்திணைக்கு உரிமையும்

அஃறிணைக்கு உரிமையும் ஆம்ரு திணைக்கும்

ஒப்ப உரிமையும் எனமுக் கூற்றன்”

(முத்து. 597)

வினையும் வினைக்குறிப்புமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டும், முற்றென்றும் பெயரெச்சமென்றும் வினையெச்சமென்றுமாகி ஒருதிணைக்கே உரியவும். இருதிணைக்கும் உரியவும் ஒருபாற்கே உரியவும் பலபாற்குரியவும் ஓரிடத்திற்கேயுரியவும், பலவிடத்திற்குரியவுமாம் என்று இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

1.4.4. திணை அடிப்படையில் மூவகை வினைகள்

தொல்காப்பியாரின் வினைப் பாகுபாட்டில் முற்று, எச்சம் என்ற பாகுபாடு அடங்கி இருந்தாலும் அவர் திணை அடிப்படையிலேயே தெரிநிலை வினைகளையும் குறிப்பு வினைகளையும் பாகுபாடு செய்கின்றார்.

1. உயர்திணை வினைமுற்று
2. அஃறிணை வினைமுற்று
3. விரவு வினை

1.4.4.1. உயர்திணைக்குரிய வினைகள்

தன்னைப் பன்மை வினைமுற்று, தன்மை ஒருமை வினைமுற்று, செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினை, உயர்திணைப் படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்று, உயர்திணைப் படர்க்கை பன்மை வினைமுற்று, மார் ஈற்று வினைச்சொல், யார் என்னும் குறிப்பு வினைமுற்று, செய்யுளில் உயர்திணை வினைமுற்றின் ஈற்றயல் திரிதல் முதலானவைகள் உயர்திணைக்குரிய வினை வகைகளாகக் காணப்படுகின்றன.

1.4.4.1.1. உயர்திணை வினைமுற்று

தொல்காப்பியர் உயர்திணையில் தன்மை வினை முற்றுக்களையும் படர்க்கையில் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் வினைமுற்றுக்களையும் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். பொதுவாக, ஒரு வினைமுற்று திணையைக் காட்ட வேண்டுமாயின் அது பால்காட்டும் ஈற்றைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். தன்மை இடத்தைப் பொருத்தவரை இடப்பெயர்களும், வினைமுற்று விசுதிகளும் இடத்தையும் எண்ணையும் மட்டுமே உணர்த்துகின்றன. பவணந்தி முனிவர் போன்ற பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் தன்மை இடத்தை விரவுத் திணையிலேயே அடக்குகின்றனர்.

தன்மை இடப்பெயர்களிலும் வினைமுற்றுக்களிலும் உயர்திணையை உணர்த்தப் பால்காட்டும் ஈறுகள் இல்லையாயினும் அவை உயர்திணைக்கே உரியவை என்பதை

மற்றைய உரையாசிரியர்களைவிடத் தெய்வச்சிலையாரே தெளிவாக விளக்குகின்றார். தொல்காப்பியர் தன்மை இடப்பெயர்களையும் வினைமுற்றுக்களையும் உயர்திணையில் வைத்ததற்கான காரணத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகின்றார்.

“கீளியும் புவையும் தன்வினையான் உரைக்குமாதலின்,
அஃறிணைக்கண் தன்மைவினை இன்றென்றது
என்னையெனின், கீளியும் புவையும் ஆகிய சாதி எல்லாம்
உரையாடும் என்னும் வழக்கின்மையானும் அவ்வகை

உயர்வினைக்கண் ஒதினமையானும் அஃறிணைக்கண்
தன்மைவினை இன்றென்க”¹⁸

1.4.4.1.2. உயர்திணை தன்மை வினைமுற்று விருதிகள்

தொல்காப்பியர் தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விருதிகளாகக் - கு, -டு, -து, -று, -என், -ஏன், -அல் என்னும் ஏழு விருதிகளைக் குறிப்பதைக் கீழ்க்காணும் நூற்பாவால் அறியலாம்.

“கடதற என்னும்
அந்நான்கு ஊர்ந்த குன்றிய லுகரமொடு
என்ஏன் அல்லென வருஉம் ஏழும்
தன்வினை உரைக்கும் தன்மைச் சொல்லே” (தொல். சொல். 199)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தொல்காப்பியர் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று விருதிகளாகக் -
கும், -டும், -தும், -றும், -அம், -ஆம், -எம், -ஏம் என்னும் எட்டு விருதிகளைக்
குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்று

அம் - உண்டனம்
ஆம் - உண்டாம்
எம் - உண்டனெம்
ஏம் - உண்டேம்
கும் - உண்கும்
டும் - உண்டும்
தும் - வருதும்
றும் - சேறும்

“அவைதாம்

அம்ஆம் எம்ஏம் என்னும் கீளவியும்
உம்மொடு வருஉம் கடதற என்னும்

அந்நாற் கீளவியொடு ஆயென் கீளவியும்

பன்மை உரைக்கும் தன்மைச் சொல்லே”

(தொல்.சொல். 199)

அம், ஆம் - தன்னோடு முன்னிலையில் உள்ளவரையும் சேர்த்துக் கொள்ளும்.

சான்று

ஆம் - உண்டாம் [நாம் உண்டோம்]

அம் - உண்டம் [நாம் உண்டோம்]

எம், ஏம் படர்க்கையாரை மட்டும் சேர்த்துக் கொள்ளும்.

சான்று

எம் - உண்பெம் யாம் [நாங்கள் உண்போம்]

கும், டும், தும், றும் முன்னிலை, படர்க்கையில் உள்ளவரை சேர்த்துக் கொள்ளும்.

சான்று

கும் - உண்கும் யாம் [நீங்கள் உண்பீர்]

1.4.4.1.3. உயர்திணை ஆண்பால் - பெண்பால் வினைமுற்று விருதிகள்

தொல்காப்பியர் -அன், -ஆன், -அள், -ஆள், என்னும் நான்கு விருதிகளை ஆண்பால் பெண்பால் விருதிகளாகக் குறிப்பிடுவதைக் கீழ்க்காணும் நூற்பாவால் அறியலாம். இவை மூன்று காலமும் கொண்டு வரும்.

“அன்ஆன் அன்ஆன் என்னும் நான்கும்

ஒருவர் மருங்கின் படர்க்கைச் சொல்லே” (தொல்.சொல். 202)

“அன் ஆன் இறுதிமொழி ஆண்பால் படர்க்கை” (நன். 325)

-அன், -ஆன் என்னும் இரண்டு விருதியையும் இறுதியில் உடைய சொற்கள் உயர்திணை ஆண்பாலுக்குரிய படர்க்கைத் தெரிநிலை வினைமுற்றும் குறிப்பு முற்றும் ஆகும்.

“அள் ஆள் இறுதிமொழி பெண்பால் படர்க்கை” (நன். 326)

-அள், -ஆள் என்னும் இரண்டு விருதியையும் இறுதியில் உடைய சொற்கள் உயர்திணைப் பெண்பாலுக்கு உரிய படர்க்கைத் தெரிநிலை வினைமுற்றும் குறிப்பு முற்றும் ஆகும்.

சான்று

அன் - உண்டனன், உண்ணா நின்றான், உண்பான்

ஆன் - உண்டான், உண்ணா நின்றான், உண்பான்

அள் - உண்டனள், உண்ணாநின்றனள், உண்பள்

ஆள் - உண்டாள், உண்பாநின்றாள், உண்பாள்

1.4.4.1.4. உயர்திணை பலர்பால் வினைமுற்று விருதிகள்

தொல்காப்பியர் பலர்பால் வினைமுற்று விசுதிகளாக -அர், -ஆர், -ப, என்னும் மூன்று விசுதிகளைக் குறிப்பதைக் கீழ்க்காணும் நூற்பாக்களால் அறியலாம்.

“அர்ஆர் பளன ஒருஉம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கின் படர்கைச் சொல்லே” (தொல்.சொல். 203)

“அர் ஆர் பவ்வர் அகரம் மார் ஈற்ற
பல்லோர் படர்க்கைமார் வினையொடு முடியே” (நுள். 327)

-அர், -ஆர், -ப, -மார் என்கின்ற நான்கு விசுதிகளையும், இறுதியில் உடைய சொற்கள் உயர்திணைப் பலர்பால் படர்க்கைத் தெரிநிலை வினைமுற்றும் குறிப்பு வினைமுற்றும் ஆகும். இவற்றுள் மார் ஈற்று வினைமுற்று முற்கூறப்பட்ட பெயரைக் கொண்டு முடிவதோடு வினையையும் கொண்டு முடியும்.

சான்று

அர் - உண்டனர்
ஆர் - உண்டார்
ப - உண்ப
மார் - கொண்மார்

1.4.4.1.5. மார் ஈற்று வினைச்சொல்

படர்க்கைப் பலர்பாலுக்கென கூறப்பட்ட ஈறுகள் மூன்று. அம்மூன்று ஈறுகளோடு ‘மார்’ என்பதை ஈறாக கொண்ட சொல்லும் படர்க்கைப் பலர்பாலை உணர்த்தும் இஃது பெயரைக் கொண்டு முடியாமல் காலத்தைக் காட்டுகின்ற வினையைக் கொண்டே முடியும்.

“மாரைக் கிளவியும் பல்வோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப” (தொல்.சொல். 204)

சான்று

மார் - எள்ளுமார் வந்தார்
மார் - கொண்மார் வந்தார்

தொல்காப்பியர் உயர்திணையில் தெரிநிலைத் தன்மை வினைமுற்று விசுதிகளாகப் பதினைந்தும் படர்க்கை வினைமுற்று விசுதிகளாக எட்டும் என இருபத்து மூன்று விசுதிகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் தெரிநிலை உயர்திணை வினைக்குத் தொகுத்துக் கூறிய விசுதிகள் உயர்திணைக் குறிப்பு முற்றுக்கும் வரும் என்று பொதுப்படக் கூறுகின்றார்.

“பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த

அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉம்

காலக் கீளவி உயர்திணை மருங்கின்

மேலைக் கீளவியொடு வேறுபாடு இலவே” (தொல்.சொல். 211)

எனக் கூறியபோதிலும் உயர்திணைக் குறிப்பு முற்றில் இருபத்து மூன்று விசுதிகளில் பதினொரு விசுதிகள் வருவதில்லை என்கிறார்.

1.4.4.1.6. படர்க்கை வினைமுற்றும் யார், ஒருவர் என்னும் சொற்களும்

“ஆங்குரைத்த அன்ஆனும் அள்ஆளும் அர்ஆர்ப

யாங்குடைய முப்பாற் படர்க்கையாம் – தேங்குழலாய்

யார்எனுஞ்சொல் முப்பாற்கும் எய்தும் ஒருவரென்ப

தோரும் இருபாற் குறித்து”

(தேம்.சொல். 65)

-அன், -ஆன், -அள், -ஆள், -அர், -ஆர், -ப என்னும் ஈறுடைய வினைச்சொற்கள் உயர்திணை முப்பாற் படர்க்கைக்கும் இடையே உரிய யார் என்னும் சொல் அம் முப்பாற்கும் உரித்து. ஒருவர் என்னும் சொல் ஒருவன் ஒருத்தி என்னும் இரண்டு பாற்கும் உரித்து.

சான்று

அன் – உண்டனன்

ஆன் – உண்டான்

அள் – உண்குவள்

ஆள் – உண்டாள்

அர் – உண்டனர்

ஆர் – உண்பார்

ப – உண்ப

1.4.4.2. அஃறிணை வினை வகைகள்

- அஃறிணை வினைமுற்று
- அஃறிணை ஒன்றன்பால் வினைமுற்று விசுதிகள்
- பலவின் பால் வினைமுற்று விசுதிகள்

1.4.4.2.1. அஃறிணை வினைமுற்று

அஃறிணையில் இயங்கும் ஆற்றலுடைய உயிரினங்களில் ஆண்பால், பெண்பால் என்பவை இருந்தாலும் இலக்கண அடிப்படையில் மக்கள் அல்லாத பிற அனைத்தும் அஃறிணையே. ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என அஃறிணை வினைமுற்று விசுதிகள் பாகுபாடு செய்யப் பெறுகின்றன. அஃறிணையில் பால்பாகுபாடு என்பது எண் அடிப்படையிலேயே என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

1.4.4.2.2. அஃறிணை ஒன்றன்பால் வினைமுற்று விருதிகள்

தொல்காப்பியர் ஒன்றன்பால் விருதிகளாகத் -து, -டு, -று என்ற மூன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஒன்றன் படர்கை தடற ஊர்ந்த

குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்”

(தொல்.சொல். 213)

இவற்றில் து, று என்பவை மட்டும் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களில் வருகின்றன. மூன்றும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களில் விருதியாக வருகின்றன.

சான்று

து - உண்டது

று - புக்கன்று, கூயிற்று

டு - குண்டுகட்டு, குறுந்தாட்டு

1.4.4.2.3. அஃறிணை பலவின்பால் வினைமுற்று விருதிகள்

தொல்காப்பியர் பலவின்பால் வினைமுற்றுக்களில் விருதிகளாக -அ, -ஆ, -வ என்ற மூன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அஆ வவென வருஉம் இறுதி

அய்யான் முன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை”

(தொல்.சொல். 212)

-அ, -ஆ, -வ என்ற மூன்றும் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களில் வர, -அ என்பது மட்டுமே குறிப்பு முற்றில் வருகின்றது.

சான்று

அ - உண்டன

ஆ - உண்ணா

வ - வருவ, செல்வ

அகரம், ஆகாரம், வகர உயிர்மெய் ஆகியவற்றை இறுதியாக உடைய வினைச்சொற்கள் உள்ளன. அவை அஃறிணைக்குரிய பலவின் பால் படர்க்கையை உணர்த்தும்.

1.4.4.2.4. அஃறிணைப் பெயர் + வினைமுற்று

சில இடங்களில் அஃறிணைப் பெயர்களின் ஒருமை, பன்மை அறிய வினைச்சொல் தேவைப்படுகின்றது. அச்சூழலில் அஃறிணைப் பெயர்கள் வினைமுற்றுடன் இணைகின்றது. அஃறிணைப் பெயர்கள் ஒருமையா பன்மையா என்பதை அறிந்துக்

கொள்ள வேண்டுமானால் அவை இணைந்து நிற்கும் வினைமுற்றைக் கொண்டுதான் அறியமுடியும். இவற்றை தொல்காப்பியர் வழி அறியலாம்.

“தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வாரிலே” (தொல்.சொல்.656)

சான்று

ஆ + வந்தது	=	ஆ வந்தது
ஆ + வந்தன	=	ஆ வந்தன
பறவை + பறந்தது	=	பறவை பறந்தது
குதிரை + வந்தது	=	குதிரை வந்தது
குதிரை + வந்தன	=	குதிரை வந்தன

இவ்வாறு வந்தது, வந்தன முதலான வினைமுற்றுடன் அஃறிணைப் பெயர்கள் இணைந்து ஒருமை பன்மையை விளக்குவதைக் காணமுடிகின்றது.

1.4.4.2.5. அஃறிணைபெயர் + வினை

சில இடங்களில் அஃறிணைப் பெயர்களின் ஒருமை, பன்மை அறிய வினைச்சொல் தேவையாகின்றது. அச்சூழலில் அஃறிணைப் பெயர்கள், வினையுடன் இணைகின்றது. இவற்றை தொல்காப்பியர்வழி அறியலாம்.

“தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வாரினே” (தொல்.சொல். 656)

சான்று

ஆ + வந்தது	=	ஆ வந்தது
ஆ + வந்தன	=	ஆ வந்தன
பறவை + பறந்தது	=	பறவை பறந்தது
பறவை + பறந்தன	=	பறவை பறந்தன
குதிரை + வந்தன	=	குதிரை வந்தன

1.4.4.3. விரவு வினை

முன்பே குறிப்பிட்டதைப் போன்று தொல்காப்பியர் வினைகளை முற்று, எச்சம் என்ற அடிப்படையில் பகுக்கவில்லை என்பதை விரவுவினைப் பாகுபாடே தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. விரவுவினைத் தொகுப்பில் முற்றுக்கள், எச்சங்கள் என்ற இரண்டும் காணப் பெறுகின்றன. எனவே, தொல்காப்பியர் திணை அடிப்படையிலேயே வினைகளைப் பாகுபாடு செய்கின்றார்.

தொல்காப்பியர் எட்டு வகையான விரவு வினைகளைத் தொகுத்துக் கீழ்க்காணும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
இன்மை செய்யல் வேறென கிளவி
செய்ம்மன செய்யும் செய்த என்னும்
அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவியும்
மீர்வு வேறுபடுஉம் செய்திய ஆகி
இருதிணைச் சொற்குமோர் அன்ன உரிமைய” (தொல்.சொல். 217)

இவ்வெட்டு விரவு வினைகளுள் செய்யும் என்பது பலபொருள் ஒரு சொல். இது செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு முற்றாகவும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு எச்சமாகவும் செயல்படும். மேலே தொகுக்கப்பெற்ற விரவு வினைகளை முற்றுக்களாகவும் எச்சங்களாகவும் கீழ்க்கண்டவாறு பகுக்கலாம்.

1.4.4.3.1. விரவு வினை வகைகள்

- மூவிடங்களிலும் வரும் வினைமுற்றுகள்
- முன்னிலை ஒருமை வினை முற்று
- முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று
- வியங்கோள் வினை முற்று
- செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று
- தன்வினை, பிறவினை
- காரணவினை, இயக்குவினை
- துணை வினைகள்
- செய்வினை, செயப்பாட்டு வினை
- தன்னாக்க வினைகள்
- காரண ஆக்க வினைகள்
- வினையாலனையும் பெயர்கள்
- வினையடை
- வினைமுற்று
- வினைத்தொகை
- வினையெச்சம்
- எதிர்மறை வினை
- எதிர்மறை வினையெச்சம்
- கூட்டுவினை
- கூட்டு வினையெச்சம்
- பெயரெச்சம்

- ஓட்டுவினை
- வினைப் பின்னொட்டுகள்

முதலானவற்றை வினையின் பல்வேறு வகைகளாக தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வினை வகைகளுடன் பல்வேறு விசுதிகள், ஓட்டுக்கள், ஏனைய இலக்கணசூறுகள் முன்னும் பின்னும் இணைவதையும் இலக்கண நூல்கள் வாய்லாகக் காணலாம்.

1.4.4.3.2. மூவிடங்களிலும் வரும் விரவுவினை முற்றுக்கள்

விரவுவினை முற்றுக்களுள் இன்மை செப்பல்; (இல்லை), வேறு, செய்ம்மன என்ற மூன்றும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற எல்லாப் பெயர்களையும் எழுவாயாக ஏற்கும்.

எழுவாய்	பயனிலை
தன்மை	இல்லை
முன்னிலை	வேறு
படர்க்கை	செய்ம்மன

1.4.4.3.3. முன்னிலை ஒருமை விரவு வினைமுற்று

தொல்காப்பியர் முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்றுக்கு இ. ஐ. ஆய் என்ற மூன்று விசுதிகளைக் கீழ்க்காணும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அவற்றுள்
முன்னிலைக் கிளவி
இஐஆயென வருஉம் முன்றும்
ஒப்பத் தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்” (தொல்.சொல்218)

இவை மூன்றும் தெரிநிலை முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்றில் வரும். குறிப்பு முற்றில் -ஐ, ஆய், என்ற இரண்டு மட்டுமே வரும்.

சான்று

- இ - உரைத்தி, உண்டி, தின்றி
- ஐ - உண்டனை, நின்றனை, உண்பை
- ஆய் - உண்டாய், உண்ணா நின்றாய், உண்பாய்

1.4.4.3.4. முன்னிலைப் பன்மை விரவு வினைமுற்று

தொல்காப்பியர் -இர், -ஈர், -மின் என்ற மூன்று முன்னிலைப் பன்மை விசுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“இர்ஈர் மின்னென ஒருஉம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்
சொல்லோர் அனைய என்மனார் புலவர்” (தொல்.சொல். 219)

மூன்றும் தெரிநிலை முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்றில் வர. குறிப்பு முற்றில் -இர். -ஈர்
என்ற இரண்டு மட்டுமே வரும்.

சான்று

இர் - உண்டனிர், உண்குவிர்
ஈர் - உண்டர், உண்குவிர்
மின் - உண்மின், உரிநுமின்

1.4.4.3.5. வியங்கோள் வினைமுற்று

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் விரவு வினையாகிய வியங்கோள் வினைமுற்று.
அவருடைய சுருத்துப்படி தன்மை. முன்னிலை என்ற இரு எழுவாய்களை ஏற்காது
என்பதனை

“அவற்றுள்
முன்னிலை தன்மை ஆயீர் இடத்தொடும்
மன்னாது ஆகும் வியங்கோட் கிளவி” (தொல்.சொல். 221)

என்னும் நூற்பாவில் விளக்குகின்றார். மேலும், தொல்காப்பியர் வியங்கோள்
வினைமுற்று படர்க்கைக்கு மட்டுமே உரியது என்று குறிப்பிட்டாலும் தொல்காப்பிய
உரையாசிரியர்களும் பிற்கால இலக்கண நூலாரும் இது மூவிட எழுவாயையும் ஏற்கும்
எனக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

“ஆறன்மேற் செல்லும் பெயரெச்சம் அன்றல்
வேறில்லை யாண்டு வியங்கோளுந் - தேறும்
இடமுன்றோ டெய்தி யிருதிணையம் பாலும்
உடனொன்றிச் சேறலும் உண்டு” (நேமி.69)

“தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறுண்டு
இன்மை செய்யும் இவற்றொடு ஈர்எச்சமும்
மீர்வு வேறுபடுஉம் செய்திய வாக்கி
இருதிணை சொற்கும் ஓர் அன்ன உரிமைய” (இல.வின. 236)

“வியங்கோள் முன்னிலை வினையெஞ்சு கிளவி
செய்ம்மன வேறு செய்து செய்யும்
ஒருகால் உயர்திணை உணர்த்தி உருகால்
அஃறிணை உணர்த்தியும் ஆயீரு திணைக்கும்

ஒத்த உரிமைய ஆகும் என்ப”

(முத்து 616)

“உண்டு இன்மை யன்மைக்கும் படும் வேண்டும் செய்யும் யார்

வேறு எவனாம் குறிப்பல்லால் உம்மாரை கயர

மெய்யின் வியங்கோள் எச்சம் பொதுவாய் முற்றிடுமே” (சுவாமி.51:3-4)

“க, ய, வொடு ரவ்வொற்று ஈற்ற வியங்கோள்

இயனும் இடம்பால் எங்கும் என்ப”

(நன். 338)

பவணந்திமுனிவர் -க, -ய, -ர் என்பவற்றை வியங்கோள் வினைமுற்று விசுத்திகளாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்று

நீ வாழ்க

நான் அவனுடன் உரைக

1.4.4.3.6. துணைவினைகள்

தனக்கென்று தனிவினை நிகழ்ச்சி இல்லாமல் வேறு ஒரு வினை நிகழ்ச்சியின் கூறுபாடுகளை உணர்த்துவதற்காகப் பயன்படுகிற வினைகள் துணைவினைகள் எனப்படுகின்றன. இத்துணைவினைகள், வினை நோக்குகளுக்கும் வினைப்பாங்குகளுக்கும் கூட உண்டு.

“விடுஒழி இடு கொள் படுஇரு முதலிய

துணைவினை யினைந்து வினைமுத லானவும்

பெயர்வினை யினைந்து மருவி வருநவும்

ரின்வரு வினையின் பெற்றிய வாகிப்

பன்னிரு பகுதியின் பாற்படு மென்க”

சான்று

1. கொண்டிரு - வந்துகொண்டிருந்தார்
2. இரு - வந்திருந்தார்
3. விடு - வந்துவிட்டார்
4. பார் - எழுதிப்பார்த்தார்
5. காட்டு - படித்துக்காட்டினார்
6. கொள் - வாங்கிக்கொண்டார்
7. கொள் - அடித்துக்கொண்டார்கள்
8. போ - தொலைந்துபோயிற்று
9. தொலை - வந்துதொலைந்தார்
10. வை - வாங்கிவைத்தார்
11. அருள் - வழங்கியருளினார்

“மேற்காட்டிய துணைவினைகள் வினைக்கூறுபாடுகளை உணர்த்தும் நோக்கில் பயன்படுகின்றன என்று அவ்வினைக் கூறுபாடு ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே பெயர்கள் வழங்குவது இன்றியமையாதது. எனினும் அக்காலத் தமிழ் இதுவரை மரபிலக்கணங்களில் இந்நிலை காணப்படவில்லை.”¹⁹ அதனால்தான் டாக்டர் பொற்கோ இவ்வினைக் கூறுகளுக்கெல்லாம், பின்வருமாறு பெயரிடலாம் என்கின்றார்.

சான்று

கொண்டிரு	- தொடர்நிலை
இரு	- நிறைநிலை
விடு	- உறுதிநிலை
பார்	- சோதிப்புநிலை
காட்டு	- உணர்த்துநிலை
கொள்	- தன்வசநிலை
கொள்	- பாரிமாற்றநிலை
போ	- தற்செயல்நிலை
தொலை	- வெறுப்புநிலை
வை	- காப்புநிலை
அருள்	- வழங்குநிலை
வா	- வாழ்க்கநிலை

மேற்கூட்டிய வினைக்கூறுகளுக்குப் பெயர் கொடுத்திருப்பது துணைவினைகளின் முதன்மையான பொருண்மையைக் கருதியே ஆகும். இவற்றுக்கு வேறுவேறு பொருள்களும் உண்டு என்பதை மறுக்க இயலாது. ‘இரு’ என்பதில் இரண்டு வகையான துணைவினைகள் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் கருதிப்பார்க்க வேண்டும். நான் சென்னைக்குப் போயிருக்கிறேன் என்பதில் உள்ள ‘இரு’ என்ற துணைவினையின் செயல்பாட்டுக்கும் அவர் இன்று இங்கே வந்திருக்கிறார் என்ற தொடரில் உள்ள ‘இரு’ என்ற துணைவினையின் செயல்பாட்டுக்கும் இடையே நுட்பமான வேறுபாடு இருக்கிறது.

‘நான் சென்னைக்குப் போயிருக்கிறேன்’ என்ற தொடரில் ‘இரு’ என்பது எனக்கு அந்த அனுபவம் உண்டு என்ற பொருளில் அமைந்திருக்கின்றது. ‘நான் சென்னைக்குப் போனது உண்டு’ என்ற தொடரின் பொருளையே கருதி நிற்கின்றது. ஆனால் ‘அவர் இன்று இங்கே வந்திருக்கிறார்’ என்ற தொடர் அப்படி இல்லை. ‘இரு’

என்பதில் ஒன்று நிறைநிலைப் பொருளில் வருகின்றது என்றும் இன்னொரு 'இரு' அனுபவ நிலைப்பொருளில் வருகின்றது.

இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் 'இரு' என்பதில் இரண்டு துணைவினைகள் அமைந்திருப்பதாக கொள்ளுதல் வேண்டும். இவற்றோடு 'உள்' என்ற துணைவினையும் 'கிழி' என்ற துணைவினையும் சேர்த்துக் கருதத்தக்கன. வந்துள்ளார். எழுதிக்கிழித்தார் முதலான வினைகளில் காணும் 'உள்' என்பதும் 'கிழி' என்பதும் துணைவினைகளாகவே கொள்ளத்தக்கன. 'உள்' என்பது நிறைநிலைப் பொருளிலும் 'கிழி' என்பது வெறுப்புப் பொருளிலும் காணப்படுகின்றன.

1.4.4.3.7. வினையாலணையும் பெயர்கள்

வினை போலவே வினைக்குரிய கால இடைநிலைகளையும் பால் ஈறுகளையும் பெற்றுவருகிற பெயர்கள் வினையாலணையும் பெயர்கள் எனப்படும். தமிழ் மரபிலக்கணங்களும் இந்தப் பெயர்களை நன்கு உணர்ந்து பெயரிட்டிருக்கின்றன. இவற்றை முறையே இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர், நிகழ்கால வினையாலணையும் பெயர், எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர் என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். இவ்வினையாலணையும் பெயர் என்ற பெயரைப் பெற்றாலும் இதன் பகுதி வினைச்சொல் என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

சான்று

செய்தாணைக் கண்டேன்

'செய்தாணை' என்ற சொல் பெயர்ச்சொல்லாக இருந்தாலும் அதன் பகுதி 'செய்' என்னும் ஏவல் வினையாக உள்ளன.

1.4.4.3.7.1. இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்

இறந்தகால இடைநிலையைப் பெற்று அதன்பின் அவன், அவள், அவர், அவர்கள், அது, அவை முதலான படர்க்கைக் கிளவிகளைப் பெற்றுவரும் வினைக் கிளவிகள் இந்த வகையில் அடங்கும். பகுதி எப்போதும் வினை என்பதை உணர முடிகின்றனது.

சான்று

படித்தவன், படித்தவள்

படித்தவர், படித்தவர்கள்

படித்தது, படித்தவை

இச்சான்றுகளுள் 'படித்தவன்' என்பதில் 'படி' என்பது வினைப் பகுதி, -த் சந்தி '-த்' இடைநிலை, 'அவன்' சுட்டுப் பெயர்ச்சொல்.

1.4.4.3.7.2. நிகழ்கால வினையாலணையும் பெயர்

வினையடியும் நிகழ்கால இடைநிலையும் அவன், அவள், அவர், அவாள், அது, அவை முதலான விசுத்திகளும் இணைவதன் மூலம் இப் பெயர்கள் அமைகின்றன.

சான்று

செய்கிறவன், செய்கிறவள்
செய்கிறவர், செய்கிறவர்கள்
செய்கிறது, செய்கின்றவை

இந்நிகழ்கால வினையாலணையும் பெயரில் 'செய்' என்ற வினைப்பகுதியும், 'கிறு' என்ற நிகழ்கால இடைநிலையும் 'அவன்' என்ற சுட்டுப்பெயர்களும் இணைந்து வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

1.4.4.3.7.3. எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர்

வினையடியும் எதிர்கால இடைநிலையும் அவன், அவள், அவர், அவர்கள், அது அவை முதலான விசுத்திகளும் இணைவதன் மூலம் இந்த வகைப் பெயர்கள் அமைகின்றன.

சான்று

ஒடுபவன்
ஒடுபவள்
ஒடுபவர், ஒடுபவர்கள்
ஒடுவது
ஒடுபவை

முதலான சொற்களில் வினைப் பகுதியும், எதிர்கால இடைநிலையும், பெயர்ச்சொல்லும் சுட்டுப்பெயர் இணைந்து எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர் உருவாகின்றன.

1.4.4.3.8. வினைத்தொகையின் இலக்கணம்

காலம் புலப்படும்படியாக இரு சொற்கள் தொக்கு நிற்பது வினைத்தொகையாகும்.

“வினையின் தொகுதி காலத்து இயலும்” (தொல்.சொல். 415)

காலத்தைக் காட்டும் உறுப்புகள் மறைந்து முக்காலத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்பது வினைத்தொகை என்பது இதன் கருத்தாகும்.

சான்று

ஆடரங்கு
செய்குன்று
புணர்பொழுது
அரிவாள்

கொல்யானை

“காலம் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை” (நன். 365)

காலத்தைக் காட்டுகின்ற இடைநிலையும் விசுதியும் மறைந்து நிற்க வினைப்பகுதி மட்டும் பெயரைத் தொடர்ந்துவரின் அது வினைத்தொகை ஆகும். நேற்று அடு களிறு - இத்தொடர் இறந்தகால வினைத்தொகை ஆகும். இதனை விரிக்குமிடத்து நேற்று அட்டகளிறு என விரியும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தைப் பொருந்தாமல் பொதுவாக நிற்பது முக்கால வினைத்தொகை ஆகும்.

சான்று

கூப்பு கரம்
ஈட்டுபுகழ்
காய்கதிர்
சுடுதீ
ஒடுபவள்
ஒடுபவா, ஒடுபவர்கள்
ஒடுவது
ஒடுபவை

முதலான சொற்களில் வினைப் பகுதியும், எதிர்கால இடைநிலையும், பெயர்ச்சொல்லும் கூட்டுப்பெயர் இணைந்து எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர் உருவாகின்றன.

1.4.4.3.9. வினையெச்ச வாய்பாடுகள்

தொல்காப்பியர் வினையெச்சங்களாக செய்து, செய்யு, செய்யு, செய்தென, செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கு என வகைப்படுத்தப்பட்ட சொற்கள் ஒன்பது. இவை அனைத்தும் வினையெக் கொண்டு முடியும் வினை எச்சசொற்கள் என்று கூறுகின்றார்.

“செய்து செய்யுச் செய்யு செய்தெனச்

செய்யியர் செய்யிய செயின் செயச் செயற்கென

அவ்வகை ஒன்பதும் வினைஎஞ்சு கிளவி” (தொல்.சொல். 228)

சான்று

உண்டு வந்தான், கொண்டு சென்றான்	- செய்து	[உ]
உண்ணு வந்தான், தண்ணு வந்தான்	- செய்யு	[ஊ]
உண்ணுபு வந்தான், நகுபு வந்தான்	- செய்யு	[பு]
உண்டென பசி போயிற்று	- செய்தென	[என]
உண்ணியர் வந்தான், தின்னியர் வந்தான்	- செய்யியர்	[இயர்]
உண்ணிய வந்தான், தின்னிய வந்தான்	- செய்யிய	[இய]
உணின் மகிழ்வேன்	- செயின்	[இன்]

உண்ட வந்தான், ஞாயிறு பட வந்தான் - செய [அ]
உணற்கு வந்தான், தினற்கு வந்தான் - செயற்கு [கு]

1.4.4.3.9.1. வினையெச்ச ஈறுகள்

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, காலம் பொருந்தி வருவன வினையெச்ச வினைப் பின் ஓட்டுக்கள் அல்லது வினையெச்ச ஈறுகள் ஆகும். இவற்றை தொல்காப்பியர் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“பின்முன் கால்கடை வழியிடத் தென்னும்

அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய

என்ன கிளவியும் அவற்றியல் மினவே” (தொல்.சொல். 229)

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடம் என்னும் உருபுகள் வினைப்பின்னொட்டுகள் எனப்படுகின்றன. இவை இறுதியை உடையனவாய் வருவனவும், அவைபோன்று காலத்தைக் கருதி வருவன பிறவும் வினை எச்சங்களாகும். என்ன கிளவியும் என்றதனால் இன்றி, அன்றி, அல்லது, அல்லால் என வரும் குறிப்பு வினையெச்சமும் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

சான்று

- பின் - நீ பொய் சொன்னரின் மெய் கூறுபவர் யார்? [இறந்தகாலம்]
நீ இவ்வாறு செய்கின்றபின் தடை உண்டோ? [நிகழ்காலம்]
முன் - சோறுண்ணும்முன் பசி நீங்கியது [இறந்தகாலம்]
கால் - வணங்கி நாம் விடுத்தக்கால் [இறந்தகாலம்]
கடை - தொடர் கூரத் துவ்வாமை வந்தக்கடை [இறந்தகாலம்]
வழி - உரைத்தவழி, உரைக்கும்வழி [இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு]
இடம் - உரைத்தஇடத்து உரைக்கும்இடத்து [இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு]

இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட பின் முதலான சொற்கள் காலத்தொடு பொருந்திய வினைச்சொல் ஈறுகளாய்ப் பிளவுபடாமல் இணைந்து வர வேண்டும். அத்தன்மையில்; நிற்கும்போது மட்டுமே வினையெச்ச வாய்பாடாகக் கருதப்படும். அவ்வாறின்றி வேறுவேறாய் இசைக்கும் போது பெயரெச்சத் தொடர்களாகும்.

சான்று

கூதிர் போய் பின் வந்தான் [பின் - காலப்பெயர்]

நின்ற இடத்து நின்றான் [இடத்து - இடப்பெயர்]

இத்தொடர்களில் போய், நின்ற என்னும் சொற்கள் பின், இடம் என்னும் பெயர்களைக் கொண்டு முடிந்ததால் அவை பெயரெச்சம் ஆயின. ஆனால் ஈறுகள் இணைந்து வரும் போது.

சான்று

செய்தபின்	- பின்
செய்யுமுன்	- முன்
பேசியவிடத்து	- இடத்து
கூடாமுன்	- முன்
ஒழிந்தக்கால்	- கால்
இல்லாக்கடை	- கடை

என்று வினையெச்ச வடிவம் கொள்கின்றன.

1.4.4.3.9.2. வினையெச்சக் கோட்பாடு

வினையெச்ச வாய்பாடுகளை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னர் வினையெச்சம் என்றால் என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். வினையெச்ச வகைகள் பல இருக்கின்றன. இவை தொடரில் இன்னொரு வினையைத் தழுவும். இது தொடரில் இன்னொரு வினையெச்சமாகக் கூட இருக்கலாம். சான்றாக ஓடி என்னும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து ஆடி என்னும் வினையெச்சமும் வரலாம்.

ஆனால் பொருள் முடிவது இல்லை. ஓடி, ஆடி வந்தான் என்ற ஒரு முற்றைக் கொண்டே முடியும். இன்னொரு வினை இதனைத் தொடர் இருப்பதால் வினையெச்சம் எனப் பெயர் பெற்றது. பொதுவாக வினை கொண்டு முடிவது வினையெச்சம் என்று சொன்னாலும் எந்தெந்த வினைச்சொல் வரும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் எச்சவியலில் கீழ்க்காணும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார்.

1.4.4.3.9.3. வினையஞ்சு கிளவிக்கு வினையும் குறிப்பும்

“நினையத் தோன்றிய முடியா கும்மே

ஆவயின் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே” (தொல்.சொல். 426)

தொல்காப்பியர் பொதுவாக வினையெச்சத்தைத் தொடரும் தெரிநிலை வினையை வினை என்று குறிப்பிட்டாலும் அந்த வினை என்ன என்பதை உரையாசிரியர்களே குறிப்பிடுகின்றார்கள். வினையெச்சத்தைத் தொடர்பவை தெரிநிலை வினைமுற்று, தொழிற்பெயர், வினைப்பெயர் என்பதை உரைகள் வழி அறிய முடிகின்றது.

வினைமுற்று	-	உழுது வந்தான்
தொழிற் பெயர்	-	உழுது வருதல்
வினைப் பெயர்	-	உழுது வந்தவன்

மேலும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து “குறிப்பு முற்றும் ஆக்கச் சொல் பெற்று வரும் என்று தொல்காப்பியர் (தொல்.சொல். 426) எச்சவியலில் குறிப்பிடுகின்றார்.”²⁰

“வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் வினை
வினைக்குறிப்பின் விகற்பங்களும் அவ்வினையாலனையும்
பெயரும் தொழிற்பெயரும் கொள்க” (நன். 342 சங்கர)

இவையே அல்லாமல் மேலும் “வினையெச்சங்கள் பல அடுக்கி வரலாம் என்பதும்
தொல்காப்பியரால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.”²¹

சான்று

உழுது உண்டு தின்று ஓடிப்பாடி வந்தான்

தொடர்நிலையில் அமைப்பு வேறாக இருந்தாலும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து
பெயரெச்சமும் வரும்.

“வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” (தொல்.சொல். 450)

என்ற நூற்பாவிற்குச் சேனாவரையர் தரும் சான்றில் இதனைக் காணலாம்.

“உரற்கால் யானை ஓடித்து உண்டு எஞ்சிய யா”

வந்து சென்ற பையன் என்பதைப் போல மேற்குறிக்கப்பெற்ற சான்றில்
வினையெச்சத்தைப் பெயரெச்சம் தொடர்கின்றது. தெரிநிலை வினையெச்சம்
வினைக்குறிப்புக் கொண்டு முடிவதற்குக் கீழ்க்காணும் சான்று தரப்பெற்றுள்ளது.

“மருந்து உண்டு நல்லன் ஆயினான்”

ஆயினான் என்பது ஆக்கச் சொல். நல்லன் என்பதே குறிப்பு முற்று அவன் கரியன் என்ற
குறிப்பு முற்றுத் தொடரைப் போல அவன் மருந்து உண்டு நல்லன் எனப் பொருள் தரும்.
ஆக்கச் சொல் பெறாமலும் தெரிநிலை வினையெச்சத்தோடு குறிப்புமுற்று வரும். எனச்
சேனாவரையர் சான்று தருகின்றார்.

சான்று

கற்று நல்லன்

பெற்று உடையன்

“உழுது சாத்தன் வந்தான் எனத் தொடர் நெகிழ்வுத் தன்மை உடையதால்
வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து பெயரும் வருகின்றது. இந்த ஐயத்தைப் போக்கத்
தொல்காப்பியர் நூற்பா யாத்துள்ளார்.”²² தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும்
எச்சங்களை அடுத்த வரும் சொற்கள் பற்றி விளக்குவது பேச்சுமொழியில் அப்படியே
வருகின்றது. ஆனால் கவிதை மொழியில் இடைப்பிறவரலே அதிகமாக வருகின்றது.
கவிதை அடிகள் நயப்படுத்தப்படுவதே இதற்குக் காரணம். வினையெச்சம் தொழிலும்

காலமும் காட்டி, திணை-பால்-எண்-இடம் உணர்த்தாது என்பதைப் பவணந்தி முனிவர் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“தொழிலும் காலமும் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே” (நன். 342)

இவ்வாறு, “ஒரு வினையைத்தொடர நிற்கும் வினையெச்சம் எல்லா வினை முற்றுக்களையும் வினையாலனையும் பெயர்களையும் பெற்று இருப்பதால்தான் தொல்காப்பியர் இதனை வீரவு வினையில் அடக்குகின்றார்.”²³

உயர்திணை	அஃறிணை
வந்து சென்றான்	வந்து சென்றது
வந்து சென்றாள்	வந்து சென்றன
வந்து சென்றார்	
ஓடி வந்தவன்	ஓடி வந்தது
ஓடி வந்தவள்	ஓடி வந்தன
ஓடி வந்தவர்	

வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வினை வரும் என்பது பொதுவான அடிப்படைக் கருத்தாக இருந்தாலும் தொடர் நெகிழ்வுத்தன்மை உடையதால் வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து வினையெச்சம் வருவதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன.

“கண்டிசின் நினைந்தே” (ஐங்.106: 4)

பவணந்தி முனிவரும் “வினையெச்சம் முடிக்கும் சொல்லாக முறைமாறி நிற்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.” வீரசோழிய உரையிலும் இவ்வாறு முறை மாறி வருவது குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

“கருதினான் உண்ண, நினைந்தான் சொல்ல எனப் பதங்களின்
ரின்னும் உண்ணக் கருதினான் சொல்ல நினைந்தான் என
நடுவிலும் வருதல் காண்க” (வீர. 67)

1.4.4.3.9.4. வினைமுதல் வினைகொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள்

“அவற்றுள்,

முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிவின்”(தொல்.சொல். 230)

மேற்கூறப்பட்ட பதினைந்து வினையெச்சங்களுள், முதற்கண் நின்ற செய்து, செய்யு, செய்யு என்னும் மூன்றும் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும் தன்மையை உடைய வினையெச்சங்கள்.

சான்று

உண்டு வந்தான், உழுது வந்தான், கற்று வல்லனாயினான்

உண்ணா வந்தான், கல்லா வல்லனாயினான்

உண்குடி வந்தான், நகுடி வந்தான், கற்குடி வல்லனாயினான்

1.4.4.3.9.5. வினையடியுடன் இணையும் வினையெச்ச விருதிகள்

பழந்தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் முதல் பிற்கால இலக்கண நூல்கள் வரை இலக்கண நூல்களில் வினையெச்ச விருதிகளைக் கூறி அவை வினையடியுடன் இணையும் முறையும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

1.4.4.3.9.5.1. செய்து வாய்பாடு எச்சம்

தொல்காப்பியர் செய்து என ஒரு வாய்பாட்டினை உரைக்கின்றார். இது உகர இகர யகர ஈறுகளைக் கொண்டது. இதற்கு சேனாவரையர் பின்வரும் உரைக்குறிப்புகள் கூறுகின்றார்.

“உகரம் கடதற வுர்ந்து இயல்பாயும் ஏனையெழுத்துர்ந்து

இகரமாய்த் திரீந்தும் நெடிலீற்று முதனிலை முன்னர் யகரம்

வரந்தான் கெட்டும் இறந்தகாலம் பற்றி வரும்” (தொல்.சொல்.228. சேனா.)

என்றார்.

1.4.4.3.9.5.2. செயலென் எச்சம்

வினையடிகள் பின்வரும் விருதிகளை ஏற்று செயலென் எச்சமாக மாறுகின்றது. - அ, -க்க, -ப்ப, -இய, -இயர், -வான், -பான், -பாக்கு, -ஆக, -மார், -வேண்டி, -அல்வேண்டி, -தல்வேண்டி, -அவேண்டி, -இயவேண்டி முதலானவைகள் செயலென் எச்ச விருதிகள். இவ்விருதிகள் அனைத்தும் வினையடியுடன் இணைந்து செயலென் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகின்றன. மேலும் வினையடியுடன் இணைவதால் வினை இணைவாகவும் கொள்ளலாம்.

சான்று

செய்ய் + அ	=	செய்ய
படி + க்க	=	படிக்க
படி + ப்ப	=	படிப்ப
செய்ய் + இய	=	செய்யிய
செய்ய் + இயர்	=	செய்யியர்
செய் + வான்	=	செய்வான்
செய் + பான்	=	செய்பான்
செய் + பாக்கு	=	செய்பாக்கு
செய் + அதற்கு	=	செய்வதற்கு
செயல் + கு	=	செயற்கு

உண் + பதற்கு	=	உண்பதற்கு
செய் + அதற்கு	=	செய்வதற்காக
செய் + மார்	=	செய்மார்
செய் + வான் + வேண்டி	=	செய்வான் வேண்டி
செயல் + வெண்டி	=	செயல்வேண்டி
செய் + தல் + வேண்டி	=	செய்தல் வேண்டி
செய்ய் + இய + வேண்டி	=	செய்யிய வேண்டி

என வினையடியுடன் 'செய்'வென் எச்ச விருதி இணைந்து வந்துள்ளதைக் காணலாம். இவ்வினையடிகளுள் தொல்காப்பியர் செய், செயற்கு, செய்யிய, செய்யியர் எனும் நான்கு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைக் குறித்துள்ளார். வான், பான், பாக்கு ஆகிய வினையெச்ச ஈறுகளை உரைக்கவில்லை. இவை நன்னூலில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன.

குணவீர பண்டிதர் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலில் - அ, -கு, -இய, -வான், -பான், -பாக்கு, எனும் விருதிகள் செய்வென் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து செய்வென் எச்ச வாய்பாட்டை உருவாக்குகின்றது. சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் இயற்றிய பிரயோகவிவேகம் -அ, -இய, -இன், -தால் எனும் விருதிகளை மட்டும் கூறுகின்றது. இவ்விருதிகள் வினையடியுடன் இணைகின்றன. இலக்கண விளக்கம் -ஆ, -இய, -இயர், -வான், -பான், -பாக்கு ஆகிய விருதிகள் வினையடியுடன் இணைகின்ற என்பதைக் குறித்துள்ளது.

இலக்கணக் கொத்து என்ற நூல் வினையெச்ச இலக்கணங்களைத் தொகுத்துரைக்கின்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட தொன்னூல் விளக்கம் என்ற இந்நூல் ஐந்திலக்கணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இந்நூலாசிரியர் -அ, -இய, -இயர், எனும் ஈறுகளையும் -வான், -பான், -பாக்கு என்னும் ஈறுகளையும் சுட்டுகின்றார். இவ்ஈறுகள் வினையடியுடன் இணைந்து செய்வென் எச்சமாக மாறுகின்றன. விருதி என்று கூறாமல் ஈறு என்று சுட்டுகின்றார். வீரமாமுனிவர் இந்நூலில் -இல், -இன் என்ற இரண்டு ஈறுகள் வினையடியுடன் இணைகின்றது என்பதை உணர்த்துகின்றார்.

வீரசோழியமும், சுவாமிநாதமும் இவ்எச்சத்தினை உரைக்கவில்லை. முத்து வீரியம் தொல்காப்பியத்தை முழுமையாகப் பின்பற்றுகிறது. அதன் ஆசிரியர் -அ, -இய, -இயர், -கு ஈறுகளையும் சுட்டுகின்றார் -வான், -பான், ஈறுகளையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். சுவாமிநாதம் -செய்ய, -இய, -இயர், -வான், -பான், -பாக்கு ஈறுகளைச் சுட்டி, இவை வினையடியுடன் இணையும் பாங்கினைக் குறிப்பிடுகின்றது.

அனைத்து இலக்கண நூல்களும் தொழிலைக் குறிக்கும் சொல் தொழிற் சொல் என்றும், இத்தொழிலைத்தான் வினையென்று தொல்காப்பியம் முதல் இக்கால இலக்கணம் நூல் வரை கூறுகின்றது. வினைதான் தொழில், தொழில்தான் வினை என்று கூறுவதைக் காணலாம். ஏனென்றால் ஒருவன் செய்யும் செயலை (நட, வா, போ, சொல் முதலானவற்றை செயல்) வினை என்றுதான் கூறியிலும் இடைநிலைகள், காலவெச்சம் காட்டும் ஓட்டுக்கள், நிபந்தனை எச்சம் காட்டும் ஓட்டுக்கள் காரண வினை ஓட்டுக்கள் -உ, -அ, -இன் என்ற விருதிகளைச் சுட்டி இவை வினையடியுடன் இணைந்து செய்வென் எச்சமாகின்ற தன்மையெக் காணமுடிகின்றது.

மேலே கூறிய அனைத்து இலக்கண நூல்களும் வினையெச்ச விருதிகளைக் கூறுகின்றன. தமிழ்நூல் என்னும் இலக்கண நூல் 'இன்' எனும் விருதியினை மட்டும் உரைத்து இவை வினையடியுடன் இணைகின்றது என்கின்றது. எனவே இவ்இலக்கண நூலார் கூற்றுப்படி வினையடியுடன் விருதி இணைவதால் இவற்றை வினைஇணைவாகக் கொள்ளலாம். இவற்றை இலக்கியங்களில் காணப்படும் வினைஇணைவுகள் என்றும் கொள்ளலாம்.

1.4.4.3.9.5.3. செயினை எச்சம்

'செய்' வாய்பாட்டு வினையடிகளுடன் இன், தால், இல், ப்பின், க்கின், என்ற விருதிகள் இணைகின்றன 'இல்' என்னும் விருதி இன்னின் மாற்று வடிவமாக இலக்கியங்களில் வந்துள்ளது. இந்த ஆல் என்னும் விருதி ஆல், தால், த்ததால், ந்தால், இனால் என்னும் மாற்று வடிவமும் பெற்று வினையடியுடன் இணைந்த செயினைன் எச்சமாக நிற்கின்றது. 'இன்' விருதி, -உம், -ஆல், என ஆகும்.

சான்று

செய் + இன்	= செயின்
செய் + தால்	= செய்தால்
செய் + விப்பின்	= செய்விப்பின்
செயற் + க்கின்	= செயற்கின்
காண் + ஆல்	= கண்டால்
வை + த்தால்	= வைத்தால்
வா + ந்தால்	= வந்தால்
ஓட்டு + இனால்	= ஓட்டினால்

தொல்காப்பியம், நேம்நாதம்; நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், முத்துவீரியம், ஆகிய இலக்கண நூல்கள் செயின் வாய்பாட்டெச்சத்தினை உரைக்கின்றன. தமிழ்நூல் இவ்வெச்சத்தினைச் செயின் எனக் குறிக்கின்றன. பிரயோகவிவேகம் செயின், செய்தால்

என இரு வாய்பாடுகளை உரைக்கின்றது. தொன்னூல் விளக்கம் ஈறு சுட்டி வினையெச்ச வாய்பாடுகளை வரையறுத்தலால் -இல், -இன் என்ற இரண்டு ஈறுகளைச் சுட்டி இவ்வாய்பாட்டெச்சத்தினைக் குறிக்கின்றது. வீரசோழியமும் சுவாமிநாதமும் இவ்வாய்பாட்டெச்சத்தினை உரைக்கவில்லை.

சான்று

அவன் பேசுவானாயின்

அவன் பேசினால்

1.4.4.3.9.5.4. செய்யாவென் எச்சம்

‘செய்’ வாய்பாட்டு வினையடிகளுடன் ஆகாரவீறு இணைந்து செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகின்றது. தொன்னூல்விளக்க நூலாசிரியரும் ஆகாரவீறு சுட்டி இவ்வாய்பாட்டெச்சத்தினைக் குறித்திருக்கின்றார். எனவே ‘செய்’ எனும் வினையடியுடன் ஆகார விசுதி இணைகின்றது.

சான்று

‘செய் + ஆ = செய்யா’

வீரசோழியம், தொன்னூல்விளக்கம் ஆகிய இரண்டு இலக்கண நூல்களும் ‘ஆ’ காரத்தை விசுதி என்று கூறாமல் ஈறு என்று கூறுகின்றனர் ஏனைய இலக்கண ஆசிரியர்கள் விசுதி என்று கூறுகின்றனர்.

சான்று

அசாவா, அறியா அகலா இசையா

1.4.4.3.9.5.5. செய்யுடென் எச்சம்

வினையடியுடன் ஊகார ஈறு இணைதலால் செய்யுடென் எச்சம் உருவாகின்றது. தொல்காப்பியம், நன்னூல், பிரயோகவிவேகம், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் என்னும் ஏழு இலக்கண நூல்களிலும் வினையடியுடன் ‘ஊ’ விசுதி இணைந்து செய் + ஊ = செய்யுடன் என் எச்சமாக உருவாகின்றது. வீரசோழியம், நேமிநாதம், தமிழ்நூல் என்பன இவ்எச்சத்தினை உரைக்கவில்லை.

சான்று

உண்ணா வந்தான்

திண்ணா வந்தான்

1.4.4.3.9.5.6. செய்வென் எச்சம்

வினையடிகளுடன் புகர விசுதி இணைதலால் செய் + பு = செய்பு என்னும் வினையெச்சம் உருவாகின்றது. தொல்காப்பியம், நேமிநாதம், நன்னூல்,

பிரயோகவிவேகம், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் செய் + ப் + உ எனும் வாய்பாட்டு எச்சத்தினை உருவாக்குகின்றது. தொன்னூல் விளக்கம் ஈறு என்று உரைத்து இவ்வெச்சத்தினை உரைக்கின்றது. வீரசோழியம், தமிழ்நூல் இவ்வெச்சத்தினை உரைக்கவில்லை.

சான்று

உண்ணுபு

காண்பு

செய்பு

அஞ்சுபு

ஆளுபு

கூறுபு

1.4.4.3.9.5.7. செய்தெனவென் எச்சம்

வினையடியுடன் 'என' என்னும் ஈறு இணைதலால் செய்தென எனும் எச்சம் உருவாகின்றது. தொல்காப்பியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல்விளக்கம், முத்துவீரியம் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் செய் + என என்னும் வாய்பாட்டினை ஊரைக்கின்றது. வீரசோழியம், பிரயோகவிவேகம், சுவாமிநாதம், தமிழ்நூல் ஆகிய நூல்கள் இவ்வெச்சத்தினை உரைக்கவில்லை.

சான்று

புக்கென

உண்டென

வந்தென

சென்றென

1.4.4.3.9.6. வினையெச்சம் + இணைவுகள்

எல்லா வினையெச்சங்களும் வினையெச்சஞ்சார் வினைத்தொடர்களை உருவாக்க வல்லன. வினையெச்சங்கள் வரும் இடங்களில் எல்லாம் வினையெச்சத்தொடரும் வரும். ஒரு வினையெச்சம் இன்னொரு வினையெச்சத்தைத் தழுவலாம். அல்லது இன்னொரு பெயரெச்சத்தையும் தழுவலாம். அல்லது வினைமுற்றையும் தழுவலாம். அல்லது பெயர், வினை, ஓட்டு முதலானவற்றுடன் இணைந்து முடியலாம்.

சான்று

(i) அவன் வேகமாக எழுதிப் பழகினான்.

(ii) அவன் வேகமாக எழுதி உங்களிடம் காட்டித்

திருத்திக்கொண்டான்

[iii] அவன் வேகமாக எழுதி உங்கனிடம் காட்டிய கட்டுரை

இதுதான்

‘எழுதிப் பழகினான்’ என்பதில் எழுதி என்ற வினையெச்சம் பழகினான் என்ற வினைமுற்றோடு இணைந்துள்ளது. ‘வேகமாக எழுதி காட்டித் திருத்திக் கொண்டான்’ என்பதில் ‘எழுதி’ என்ற வினையெச்சம் ‘காட்டி’ என்ற இன்னொரு வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து ‘திருத்திக்கொண்டான்’ என்ற வினைமுற்றுடன் சென்று சேர்ந்தது. ‘வேகமாக எழுதி காட்டிய கட்டுரை’ என்ற தொடரில் ‘எழுதி’ என்ற வினையெச்சம் ‘காட்டிய’ என்ற பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது. இவ்வாறே எல்லா வினையெச்சங்களும் இணையத்தக்க ஆற்றல் பெற்றவை. ஒரு வினையெச்சம் வினைமுற்றுடன்தான் இணையும் என்ற கட்டாயமில்லை.

சான்று

வினையெச்சம் + வினையெச்சம்	- ஆடி + பாடி	[ஆடிப்பாடி]
வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்	- கொண்டு + வந்த	[கொண்டுவந்து]
வினையெச்சம் + வினைமுற்று	- ஓடி + வந்தான்	[ஓடிவந்தான்]
வினையெச்சம் + வினை	- வந்து + சொல்	[வந்துசொல்]
வினையெச்சம் + பெயர்	- வாரா + சேட்புலம்	[வாராச்சேட்புலம்]
வினையெச்சம் + விருதிகள்	- தொழுது + அணம்	[தொழுதணம்]

1.4.4.3.9.7. வினையெச்சம் + வினைக்கூறுகள்

வினைச் சொல்லைப் பகுதியாக ஏற்று வருகின்ற எல்லாச் சொற்களும் வினைக்கூறுகள் எனப்படும். சான்றாக தொழிற்பெயர், வினைப்பெயர், குறிப்பு முற்று, தெரிநிலை வினைமுற்று, வியங்கோள் வினைமுற்று, தொழிற்பெயர், வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர், வினைத்தொகை முதலான இலக்கணக் கூறுகளில் வினை அடி காணப்படுவதால் வினைக்கூறுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. வினையெச்சம் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும் என்பது பொதுவான கருத்தாக இருந்தாலும் மேலே கூறிய அனைத்து வினைக் கூறுகளுடன் வினையெச்சம் இணையும் என்கின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

“உழுது வந்தான் உழுது வந்தவன், உழுது”

வருதல் என்ற தொழிற் பெயரோடும் வினைப் பெயரோடும்

“முடிதலும் கொள்க” (தொல்.சொல்.நச்சி. 432)

‘உழுது’ என்ற வினையெச்சம் வந்தான் என்ற தெரிநிலை வினைமுற்றுடனும் வந்தவன் என்ற வினையாலனையும் பெயருடனும், வருதல் என்ற தொழிற் பெயருடனும் இணைவதை மேலே நூற்பாவில் காணலாம்.

மேலும், வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வருபவற்றைச் சங்கர நம்ச்சிவாயர் கீழே நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார்.

**“வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் வினை
வினைக்குறிப்பின் விகற்பங்களாம் அவ்வினையாலனையும்
பெயரும் தொழிற்பெயரும் கொள்க” (நச்சி. 342 சங்கர)**

உழுது அன்றி உண்ணான் - வினையெச்சக் குறிப்புடன் இணைந்துள்ளது. முற்றிவருதல் தொழில் பெயருடன் இணைந்துள்ளது. உழுது வந்தவன் - வினையாலனையும் பெயருடன் இணைந்துள்ளது. ஓதி நல்லன், கற்று நல்லன், பெற்று உடையன், உண்டு நல்லன் ஆயினான் - குறிப்பு முற்றுடன் இணைந்துள்ளது. உழுது வந்தான் ஓதி வந்தான் - தெரிநிலை வினைமுற்றுடன் இணைந்துள்ளது. உழுது பயன் கொண்டு - வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளது. ஓதிப் பெற்ற பொருள் - பெயரெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளது. ஓதிப் பயிலும் நல்ல சாத்தன் - பெயரெச்சக் குறிப்புடன் இணைந்துள்ளது.

எனவே வினையெச்சங்கள் பல்வேறு வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வரும் என்பதைச் சான்றுகள் மூலமாக காணமுடிகின்றது. வினைக்கூறுகளுடன் பல வினையெச்சங்கள் அடுக்கியும் வருகின்றன வினையெச்சங்கள் மேலே கூறிய பல வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வந்து நிற்பதுடன் மேலும் பல வினையெச்சங்களுடனும் இணைந்து வருகின்றன. இதனை வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருதல் என்பர். தொல்காப்பியரும் வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும் தன்மையை கீழே நூற்பாவில் விளக்குகின்றார்.

**“பன்முறை யானும் வினையெச்ச கீளவி
சொன்முறை முடியாது அடுக்குந வாரீனும்
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே” (தொல்.சொல். 22)**

என்ற நூற்பாவில் வினையெச்சங்கள் பல இணைந்து வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்று

உழுது, உண்டு, தின்று, ஓடி, பாடி முதலான செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வந்து வந்தான்; என்ற வினைமுற்றுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

1.4.4.3.9.8. வினையெச்சம் + துணைவினைகள்

‘செய்து’ என்ற வினையெச்சம் துணைவினைகளை ஏற்கின்றது. இவ்வாறு துணைவினை வினையெச்சத்துடன் இணைவதால் அவற்றை வினை இணைவாகக் கொள்ளலாம்.

சான்று

எழுதிக்கொண்டான்
எழுதிக்கொண்டிருந்தான்
எழுதிப்பார்த்தான்
உழுதுபார்த்தான்

கொண்டு, இரு, பார், போ, கூடு, படு, பெறு முதலான துணைவினைகள் ‘செய்வென்’ எச்சத்தோடும் இணைகின்றன.

சான்று

விழப்போகின்றது
விழக்கூடும்
வழங்கப்படும்
வழங்கப்பெறும்

வினைச்சொல்லுடன் துணைவினைகள் சேர்ந்து ஒருசொல் பொருளைக் கொண்டு வினைஇணைவாக வரும். போடு, இடு, என்ற துணை வினைச்சொல்லுடன் வினை இணைகின்றது. இவ்வாறு இணைகின்றபோது அது வினைஇணைவு என்ற இலக்கணகூற்றை உணர்த்துக்கின்றது. ‘செய்’ என்ற வினையுடன் ‘இடு’ என்ற துணைவினையும் ‘அன்’ என்ற ஆண் பால் விருதியும் இணைந்து செய்திட்டான் என்ற வினை இணைவை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

செய்து + போடு + ஆன் = செய்துபோட்டான்
செய்து + இடு + ஆன் = செய்திட்டான்

1.4.4.3.9.9. வினையெச்சம் + வினை

கண்டு, கற்று, விட்டு, பற்ற, வர போன்ற வினையெச்சங்கள் பிடு, கொள், கொடு, வை, பண்ணு முதலான வினைகளுடன் இணைகின்றன.

சான்று

கண்டுபிடி
கற்றுக்கொள்

விட்டுக்கொடு

பற்றவை

வரப்பண்ணு

இவ்வாறு இணைந்து ஒரு பொருளை உணர்த்தி வினைஇணைவாக அமைந்துள்ளன.

1.4.4.3.9.10. வினையெச்சம் + வினைமுற்று

வினைமுற்றுகள் வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து வரும், பெயரெச்சத்துடனும் இணைந்து வரும். அந்த முற்றுத்தொடர்களை நாம் இங்கே எச்சஞ்சார் முற்றுத்தொடர் அல்லது வினை எச்சத்துடன் இணைவதால் வினை இணைவுகள் என்றும் கூறலாம்.

சான்று

வளவன் நேற்று இங்கு வந்து உங்களைத் தேடினான்.

வளவன் அந்தப் புத்தகத்தைப் சொந்தமாக வாங்கி மெதுவாகப் படிக்கின்றான்.

மேலே காட்டிய தொடர்களில் வந்து என்பதும் வாங்கி என்பதும் வினையெச்சம் தேடினான் கொண்டிருக்கிறான் என்ற இரண்டும் வினைமுற்றுத்தொடர் இவ்வினை முற்றுத்தொடர் வினைஇணைவாகின்றன.

சான்று

வளவன் ஊருக்குப் போக ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறான்

வளவன் இன்றைக்கே ஊருக்குப் போக விரும்புகிறான்

மேற்காட்டிய தொடர்களில் 'போக' என்னும் வினையெச்சத்துடன் செய்து கொண்டிருக்கிறான், விரும்புகிறான் என்ற வினைமுற்றுத்தொடர்கள் இணைகின்றன.

சான்று

அந்தக் குதிரை வேகமாக ஓடக் கண்டேன்

நான் உடனே இந்தப் புத்தகத்தைக் படிக்க நினைத்தேன்.

மேற்காட்டிய தொடர்களில் 'ஓட' , படிக்க என்ற செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் கண்டேன், நினைத்தேன் என்னும் வினைமுற்றுகள் இணைந்து வினை இணைவாகின்றன.

'செய'வென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் சில இடங்களில் இரட்டித்து வரும். அவ்வாறு இரட்டிக்கும்போது உடன்பாட்டு வினைமுற்றையும், எதிர்மறை வினைமுற்றையும் கொண்டு முடியும்.

சான்று

உடன்பாடு:

நடக்க நடக்க வழி தெரியும்

படிக்க படிக்க விளங்கும்
எதிர்மறை: படிக்கப் படிக்கத் தோல்வி இல்லை
ஓட ஓட இறப்பு இல்லை

இவற்றில் 'தெரியும்' என்ற உடன்பாட்டு வினைமுற்று நடக்க, நடக்க என்று இரட்டித்த செய்யவென் எச்சத்துடன் இணைகின்றது. இல்லை என்ற எதிர்மறை சொல் செய்ய, செய என்ற இரண்டு வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளன.

1.4.4.3.9.11. வினையெச்சம் + கூட்டுவினை

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வினைகள் ஒன்று சேர்ந்து நின்று ஒரு வினைச்சொல் போலவே செயல்படுமானால் அதனை கூட்டுவினை என்று குறிப்பிடலாம். கண்டுபிடி, மேற்கொள், கீழ்ப்படி என்பது கூட்டுவினைகள். இந்த கூட்டு வினைகள் வினைச்சொல்லுடனோ, வினையெச்சங்களுடனோ இணையும். அவ்வாறு இணைவதால் வினைஇணைவு என்ற இலக்கணக் கூற்றைப் பெறுகின்றன.

சான்று

வந்து கண்டுபிடி.
கேட்டுக் கீழ்ப்படி.
கேட்டுக் கொண்டுசெய்
வந்து பார்த்துச் சென்றான்
கேட்டுக்கொண்டு வந்தான்
வந்து பார்த்திருந்தான்
கேட்டுக்கொண்டு செய்தான்

1.4.4.3.9.12. கூட்டு வினையெச்சம் + வினைமுற்று

கூட்டு வினையெச்சங்களும் வினையுடன் இணைகின்றது. வந்துகொண்டு, செய்துவந்த முதலானவை கூட்டு வினையெச்சம். இவை மட்டுமின்றி பெயரெச்சத்தின் பின், முன், போது, படி, உடன், படியால் முதலான ஒட்டுக்கள் இணைவதால் கூட்டு வினையெச்சம் உருவாகின்றது. இந்தக் கூட்டு வினையெச்சங்கள் வினையுடன் இணைவதால் வினைஇணைவு உருவாகின்றது.

சான்று

வந்தபின் சென்றான்
வந்தபோது சொன்னான்
சொண்படி செய்தான்
கேட்டுக்கொண்டபடியால் கொடுத்தால்
வரும்முன் செய்தான்

1.4.4.3.9.13. பெயரெச்சம் + வினைசார் ஒட்டுக்கள்

பெயரெச்சங்களுடன் பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, முதலான வினைச் சார் ஒட்டுக்களும் ஏனைய ஒட்டுக்களும் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

1.4.4.3.9.13.1. பெயரெச்சம் + 'அளவில்'

'அளவில்' என்ற கிளவி பார்த்த, பார்க்கின்ற, பார்க்கும் முதலான பெயரெச்சதுடன் இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மை பெற்று வினை இணைவாகின்றன.

சான்று

பார்த்தளவில்

கேட்டளவில்

சொல்லும் அளவில்

1.4.4.3.9.13.2. செய்தென் எச்சம் + 'ஆக'

'ஆக' என்ற ஒட்டு கேட்டு, சொல்லி முதலான செய்தென் எச்சத்துடன் இணைகின்றது.

சான்று

வந்தாக வேண்டும்

கேட்டாக வேண்டும்

சொல்லியாக வேண்டும்

இவ்வாறு செய்தென் எச்சத்துடன் ஆக என்ற ஒட்டு இணைந்துள்ளன.

1.4.4.3.9.13.3. 'செய'வென் எச்சம் + 'உகந்த'

'உகந்த' என்ற ஒட்டு காண, உண்ண, கேட்க முதலான செய்வென் எச்சங்களுடன் இணையும்.

சான்று

காணஉகந்த

உண்ணஉகந்த

கேட்க உகந்த

இவ்வாறு 'செய'வென் எச்சத்துடன் உகந்த என்ற ஒட்டு இணைந்துள்ளது.

1.4.4.3.9.13.4. செய்ய வினையெச்சம் + 'உடன்'

'உடன்' என்ற ஒட்டு வினையெச்சங்களுடன் இணைகின்றன.

சான்று

சொன்னவுடன் செய்தான்

பார்த்தவுடன் பேசினான்
கேட்டவுடன் கொடுத்தான்
அழைத்தவுடன் சென்றான்
இவ்வாறு இறந்தக்கால வினையெச்சத்துடன் 'உடன்' என்ற ஓட்டு இணைந்துள்ளன.

1.4.4.3.9.13.5. இறந்தக்காலப் பெயரெச்சம் + 'உடனே'

'உடனே' என்ற ஓட்டு சொன்ன, பார்த்த, வந்த முதலான இறந்தக்காலம் உணர்த்தும் வினையெச்சத்துடன் இணையும்.

சான்று

சொன்னவுடனே வந்தான்
பார்த்தவுடனே கேட்டான்
வந்தவுடனே சென்றான்

இவ்வாறு இறந்தகால பெயரெச்சங்களுடன், 'உடனே' என்ற ஓட்டு இணைந்துள்ளன.

1.4.4.3.9.13.6. பெயரெச்சம் + 'தொட்டு'

'தொட்டு' என்ற ஓட்டு சொன்ன, கேட்ட, பார்த்த முதலான சொற்களுடன் இணையும்.

சான்று

சொன்னதொட்டு வாங்கி வந்தேன்
கேட்டதொட்டு கொடுத்தேன்
பார்த்ததொட்டு கேட்கிறான்

இவ்வாறு இணைந்துள்ளன.

1.4.4.3.9.13.7. செய்ய வினையெச்சம் + 'தோதாக'

'தோதாக' என்ற ஓட்டு செயவென் எச்சங்களைச் சார்ந்து ஒரு சொல் நீர்மை பெற்று வினைஇணைவாகின்றது.

சான்று

கண்ணாடி போடத்தோதாக உள்ளது
வண்டி ஓட்டத்தோதாக இருக்கிறது.
பார்க்கத்தோதாக அமைந்தது.

என்ற சொற்களுடன் இணைந்துள்ளது.

1.4.4.3.9.13.8. செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் + 'தோறும்'

'தோறும்' என்ற ஓட்டு செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வரும்.

சான்று

காணும்தோறும் கேட்பேன்

வரும்தோறும் பார்ப்பான்

போகும்தோறும் இனிமையாகப் பேசுவான்

இவ்வாறு செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

1.4.4.3.9.13.9. பெயரெச்சம் + 'படி'

'படி' என்ற ஓட்டு சொன்ன, சொல்கின்ற, சொல்லும்.; முதலான முக்கால பெயர்யெச்சத்துடன் இணையும்போது கூட்டுவினையெச்சமாகின்றது. இக்கூட்டு வினையெச்சம் வினைமுற்றுடன் இணைகின்றது.

சான்று

சொன்னபடி செய்தான்

சொல்கின்றபடி நடக்கின்றான்

சொல்லும்படி கேட்பான்

1.4.4.3.9.13.10. உடன்பாடு, எதிர்மறை வினைகள்

ஒரு மொழியில் அமைந்த வாக்கியங்களைப் பொதுவாக இரண்டு வகையுள் அடக்கலாம். அவை உடன்பாட்டு வாக்கியங்கள் எதிர்மறை வாக்கியங்கள் என்பனவாகும். உடன்பாட்டு வாக்கியம் என்பது ஒரு கருத்தினை உடன்படுத்திக் கூறுவது. எதிர்மறை வாக்கியம் என்பது ஒரு கருத்தினை எதிர்மறுத்துக் கூறுவது ஆகும். மொழியில் உடன்பாடே இயல்பான பண்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகவேதான், உடன்பாட்டைக் காட்டுவதற்கு என்று தனி ஓட்டுக்கள் அல்லது உருபுகள் மொழிகளில் பொதுவாகக் காணப்படுவது இல்லை.

ஆனால், எதிர்மறுத்து உரைப்பதற்கு எனத் தனி ஓட்டுக்கள் அல்லது உருபுகள் காணப்படுகின்றன. எல்லா வினைச்சொற்களும் உடன்பாட்டைக் காட்டுவனவாகும். வா, போ போன்ற வினைச்சொற்கள் உடன்பாட்டைக் காட்டுகின்றன. உடன்பாட்டைக் காட்ட அவற்றில் தனியாக ஒட்டோ உருபோ இல்லை. ஆனால், வாராதே, போகாதே, போன்றவற்றில் எதிர்மறையைக் காட்டும் ஓட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

1.4.4.3.9.14. பத்துவகை எச்சம்

தொல்காப்பியர் வினையியலில் விளக்கப்பெறும் வினையெச்சம் பொயரெச்சம், ஆகியவற்றுடன் பத்துவகை எச்சங்களை எச்சவியலில் குறிப்பிடுகின்றார் அவை,

“நீநிலை வினையே பெயரே ஒழியசை

எதிர்மறை உம்மை எனவே சொல்லே

குறிப்பே இசையே ஆயீர் ஐந்தும்

நெறியடத் தோன்றும் எஞ்சயொருட் கீளவி” (தொல்.சொல். 430)

ஆகியன.

1. பிரிநிலை எச்சம்
2. வினையெச்சம்
3. பெயரெச்சம்
4. ஒழியிசை எச்சம்
5. எதிரிமறை எச்சம்
6. உம்மை எச்சம்
7. எனவென் எச்சம்
8. சொல் எச்சம்
9. குறிப்பு எச்சம்
10. இசை எச்சம்

என்பன தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் பத்து வகை எச்சங்கள் ஆகும் . பிறசொற்களின் துணையைக் கொண்டு முற்றுப்பெற நிற்கும் குறைந்த வினைச்சொல்லே எச்சம் எனக் கூறப்படும். இது 1. எச்சச் சொல்லைக் கொண்டு முடிவது 2. ஒரு தொடர்மொழிக்கு ஒழிபாய் எஞ்சி நிற்பது என இருவகைப்படும். பிரிநிலை முதலான ஏழும் எச்சச் சொல்லைக் கொண்டு முடிவன. எஞ்சிய சொல், குறிப்பு, இசை ஆகிய எச்சங்கள் மூன்றும் ஒரு தொடருக்கு ஒழிபாய் எஞ்சி நிற்பன.

“பெயர் வினை உம்மை சொல் மீர்ப்பு என ஒழியிசை

எதிர்மறை இசை எனும் சொல்ஒழிபு ஒன்பதும்

குறியும் தத்தம் எச்சம் கொள்ளும்”

(நன். 360)

என்று இவை பத்தும் தத்தமக்குரிய எச்சச் சொற்களைக் கொண்டு முடியும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

1.4.4.3.9.14.1. பிரிநிலை எச்சம்

பிரிநிலை எச்சப் பொருளைத் தரக்கூடிய உருபுகள் ஏ. ஓ. ஆகியன ஆகும். இவை பத்துவகை எச்சங்களுள் பிரிக்கப்பட்ட பொருளைத் தனக்கு முடிக்கும் சொல்லாகக் கொள்வது பிரிநிலை எச்சமாகும். இப்பிரிநிலை ஏகாரப் பிரிநிலை, ஓகாரப் பிரிநிலை என இருவகைப்படும்.

சான்று

தானே கொண்டான் – ஏகாரப் பிரிநிலை

தானோ கொண்டான் – ஓகாரப் பிரிநிலை

இப்பிரிநிலை எச்சம் பிறர் கொண்டிர் எனப் பிரிக்கப்பட்ட பொருளை உணர்த்தும் சொல்லால் முடிந்தது.

1.4.4.3.9.14.2. ஒழியிசை எச்சம்

தொல்காப்பியர் இடையியலில் மன், தில், ஓ என்பன ஒழியிசைப் பொருளை உணர்த்தும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வொழியிசை உருபுகளும் வினையுடன் இணைவதைக் காணமுடிகின்றது.

சான்று

வருகதில் அம்ம எம்சோரி சேர

கொளலோ கொண்டான்

என்பதில் உள்ள தில், ஓ என்ற ஒழியிசை எச்சம் வருக, கொள் என்ற வினைமுற்றுடன் இணைந்து வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிகின்றன.

1.4.4.3.9.14.3. எதிர்மறை எச்சம்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் -ஏ, -ஓ, -உம் என்ற எதிர் மறை எச்ச உருபுகளும் வினையுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

யானோ கொள்வேன் - கொள்ளமாட்டேன்

யானே கள்வன் - கள்வன் அல்லேன்

வரலும் உரியன் - வாராமைக்கும் உரியன்

என்று வினையுடன் இணைந்து வினை கொண்டு முடிவதைக் காணமுடிகின்றது.

1.4.4.3.9.14.4. உம்மை எச்சம்

‘உம்’ என்னும் இடைச்சொல் எழுவாய்களோடு வரும்போது ஒரே பொருளை உணர்த்தும் வினைமுற்றுக்களே வரும் எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பதைக் கீழ்க்காணும் நூற்பாவால் அறியலாம்.

“உம்மை எச்சம் இருவீற் றானும்
தன்வினை ஒன்றிய முடியா கும்மே”

(தொல்.சொல். 436)

சான்று

சாத்தனும் வந்தான் - உம்

கொற்றனும் வந்தான் - உம்

நீயும் வந்தாய் - உம்

மழையும் நின்றது - உம்

சோறும் நின்றது - உம்

சாத்தன், கொற்றன், நீ, மழை, சோறு, முதலான எழுவாய்களோடு வரும் ‘உம்’ என்ற எச்சச்சொல் வினைமுற்றுடன் இணைந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

1.4.4.3.9.14.5. எனவென் எச்சம்

தொல்காப்பியர் என என்பதை இடையியலில் ஓர் இடைச்சொல்லாகக் குறிப்பிட்டு வினை, குறிப்பு இசை, பண்பு, எண், பெயர் என்ற ஆறு பொருண்மையையும் குறித்து நின்று வினை கொண்டு முடியும் என்றார். மேலும், எச்சவியலில் வினை கொண்டு முடியும் என்றார். இக்கருத்தை நோக்கும் போது தொல்காப்பியர் வினை இணைவுக்கு வழிவகுத்திருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

“எனவென் எச்சம் வினையொடு முடிமே”

(தொல்.சொல். 438)

சான்று

கொள்ளெனக் கொடுத்தான்
ஒல்லென ஒலித்தது
காரெனக் கறுத்தது
துண்ணெனத் துடித்தது

1.4.4.3.9.14.6. என்று + வினைமுற்று

‘என’ என்பதும் ‘என்று’ என்பதும் ஒரே அடிச் சொல்லில் இருந்து தோன்றியவை.

“என்றுஎன் கிளவியும் அதனோர் அற்றே”

(தொல்.சொல். 254)

இரண்டையும் குறிப்பிட்டு ‘என’ உணர்த்தும் பொருண்மையை ‘என்று’ , ‘என்பதும்’ உணர்த்தும் என்கின்றார். இத்தகைய ஒரு பொருண்மையை என்று என்பதும் உணர்த்தும் என்கின்றார். இத்தகைய ஒரு பொருளைக் ‘கொண்ட’ என்று என்பதும் வினையுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

நன்றென்று கொண்டான்
தீதென்று இகழ்ந்தான்

மேலும், சங்க இலக்கியம் காட்டும் சான்றையும் காணலாம்.

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான்”

(குறுந். 34.1)

“கார் வரு பருவம் என்றனர்மன்”

(நற். 248.4)

“என்றனன்”

(அகம். 48.19)

“போன்றனம்”

(அகம். 339.10)

“போன்றன்”

(ஐங். 458.4)

‘என’ என்பதும் ‘என்று’ என்பதும் வினையுடன் இணைந்து இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

1.4.4.3.9.15. பிற இணைவுகள்

வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், பெயர் என்று இரண்டு வினைகள் அடுக்கி வரும் முறைகள் பற்றி சில சான்றுகளடன்காணலாம்.

1.4.4.3.9.15.1. வினைமுற்று + வினையெச்சம்

வினையெச்சங்கள் வினைமுற்றுடன் தான் இணையும் மாற்றம் இல்லை என்பது பொதுவான அடிப்படைக் கருத்தாக இருந்தாலும் சில இடங்களில் தொடர் நெகிழ்வுத் தன்மை உடையதால் வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து வினையெச்சம் வருவதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. பவணந்தி முனிவரும்,

“வினைமுற்றே வினை எச்சம் ஆகலும்”

(நன். 351)

என்கின்றார். வினையெச்சம் முடிக்கும் சொல்லாக முறைமாறி நிற்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார் வீரசோழிய உரையிலும் இவ்வாறு முறை மாறி வருவது குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. மயிலைநாதரும் வினையெச்சம் வினைமுற்றை அடுத்து வரும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கருதினான் உண்ண
நினைந்தான் சொல்ல
எனப் பதங்களின் பின்னும்
உண்ணக் கருதினான்
சொல்ல நினைந்தான்

என இடையிலும் வருதலைக் காணமுடிகின்றது.

உண்டு வந்தாள்
உண்டு வந்தான்
உண்டு வந்தார்

எனவும்,

வந்தாள் உண்டு
வந்தார் உண்டு

எனவும் வினையெச்சம் இருவழியும் இடம்பெறும்.

“உருபு முற்றீ ரெச்சங் கொள்ளும்

பெயர்வினை இடைப்பிற வரலுமாம் ஏற்பன”

(நன். 356 மயிலை)

1.4.4.3.9.15.2. பெயரெச்சம் + பெயர்

செய்த, செய்யும், செய்கின்ற முதலான எச்சங்கள் பெயர் எச்சம் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாக இருந்தாலும் தொல்காப்பியர் (தொல்.சொல்.217,229) இரண்டு நூற்பாக்களில் செய்யும், செய்த, என்பதை வினை வடிவங்களாகக் குறிப்பிடுகின்றார். காரணம் பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியதனால் அதன் பகுதி வினையாகும் என்கின்றார். எனவே இவற்றை வினையாகக் கொண்டு பெயருடன் இணைவதைக் காணமுடிகின்றன.

செய்யும்	செய்த	செய்கின்ற
உண்ணும் இல்லம்	உண்ட இல்லம்	உண்குகின்ற இல்லம்
செய்யும் பொருள்	செய்த பொருள்	செய்குகின்ற பொருள்
ஓதும் காலை	ஓதிய காலை	ஓதுகுகின்ற காலை
எறியும் கல்	எறிந்த கல்	எறிகுகின்ற கல்
கொடுக்கும் பார்ப்பன்	கொடுத்த பார்ப்பன்	கொடுக்குகின்ற பார்ப்பன்
ஓலிக்கும் கூலி	ஓலித்த கூலி	ஓலிக்குகின்ற கூலி

மேற்கண்ட சான்றுகளில் பெயரெச்சமாக நிற்கும் சொற்களில் வினைச்சொல்லைக் காணமுடிகின்றது. அந்த வினைச்சொற்கள் அனைத்தும் பெயருடன் இணைந்து முடிகின்றன.

1.4.4.3.9.15.3. குறிப்பு முற்று + வினையெச்சம்

வினையெச்சங்கள் தெரிநிலை வினைமுற்றுடனோ, குறிப்பு வினைமுற்றுடனோ இணைந்து செயல்படும் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. ஆனால், சில இடங்களில் முறை மாறி குறிப்பு முற்று வினையெச்சத்துடன் இணைந்து செயல்படுவதையும் காணலாம்.

“வினைமுற் றேவினை எச்சம் ஆகலும்
குறியுமுற்றே ஈரெச்சம் ஆகலும் உளவே” (நன். 351)

1.4.4.3.9.15.4. வினையெச்சம் + வினையெச்சங்கள்

வினையெச்சங்கள் மேலே கூறிய பல வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வந்து நிற்பதுடன் மேலும் பல வினையெச்சங்களுடனும் இணைந்து வருகின்றன. இதனை வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருதல் என்பார் தொல்காப்பியர் வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும் தன்மையைப்

“பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி

சொன்முறை முடியாது அடுக்கு வாரீனும்

முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே”

(தொல்.சொல்.233)

என்ற நூற்பாவில் வினையெச்சங்கள் பல இணைந்து வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்று

எழுந்து உண்டு ஓடிப் பாடி வந்தான்.

செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்களே ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து வந்தான் என்ற வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிவதைக் இவ்விடம் காணமுடிகின்றது.

ஓரே வகை எச்சத்தைப் போன்று வேறுவேறு வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்களும் அடுக்கி வரும் என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் சான்று தருகின்றனர்.

சான்று

உண்டு பருகஉத் தின்குடி வந்தான்.

இவ்வாறு வேறு பல வினையெச்சங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும். இவ்வாறு வினையெச்சங்கள் பல அடுக்கி வரும்போது ‘-உம், -என’ என்னும் இடைச்சொற்களும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

சான்று

உண்டும் தின்றும் பாடியும் வந்தான்

- உம்

உண்ணவெனத் தின்னவெனப் பாடவென வந்தான் - என

1.4.4.3.9.15.5. தன்வினை, பிறவினைகளைக் கொண்டு முடியும் எச்சங்கள்

“ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானும்

ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்

தாம்பன் மருங்கின் முடியும் என்ப”

(தொல்.சொல். 232)

என்னும் நூற்பாவில் மேற்கூறிய மூன்று எச்சங்கள் நீங்கலாக அமைந்த வினையெச்சங்கள் பன்னிரண்டு அவை தம் வினைமுதல் வினையைக் கொண்டும் முடியும். அவ்விடத்திற்குப் பொருந்துகின்ற பிற வினைக்குரிய வினையைக் கொண்டும் முடியும் என்னும் கருத்து எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சான்று

“மறை பெய்தென மரம் தவிர்த்தது

மறை பெய்யியர் பலி கொடுத்தார்

எனவும் வருமாறு அமைந்துள்ளது

அடுக்கி முடியும் வினைஎச்சங்கள்

பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி

சொன்முறை முடியா தடுக்கு வாரீனும்

ஒரு வாய்பாட்டாலும் பல வாய்பாட்டாலும் வினை எச்சம் அச்சொல்லிடத்து முறையாகப் பொருள் முடியாது அடுக்கி வந்தாலும், முதற்கண் நின்று எச்சம் முடியுமானால் ஏனைய வாய்பாட்டான் வந்து முடியும்.

சான்று

உண்டு தின்று ஓடிப்பாடி வந்தான்
என வரும்.

1.5.4.3.9.15.6. வினையெச்சங்கள் கொண்டு முடியும் கிளவிகள்

“அவற்றுள்,

முதலில் நான்கும் ஈற்றில் மூன்றும்

வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவும்ஏற் கும்பிற” (நுன்.சொல்.344)

செய்து, செய்யு, செய்யார் செய்யு* என முதலில் கூறப்பட்ட நான்கும், வான், பான், பாக்கு என இறுதியில் உள்ள மூன்றும் தன் கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடியும். இடையில் உள்ள ஐந்தும் தன்வினை முதலையோ பிறவினை முதலையோ கொண்டு முடிவன.

1.4.4.3.9.15.7. தன்கருத்தா வினைகொண்டு முடிவன [7]

1. பாரி நடந்து வந்தான்	- செய்து
2. அவன் உண்குபு சென்றான்	- செய்யு
3. மழை பெய்யாக் கொடுக்கும்	- செய்யார்
4. மண்ணன் காணா மகிழ்ந்தான்	- செய்யு
5. அவன் கொள்வான் சென்றான்	- வான்
6. வேடர் அலைப்பான் புகுந்தனர்	- பான்
7. வள்ளல் தருபாக்கு வருவான்	- பாக்கு

இவை ஏழும் தன் கருத்தாவின் (வினை முதலின்) வினையைக் கொண்டு முடிந்தன.

1. செய்தென

அ) தன் உண்டென மகிழ்ந்தான் - தன்வினை முதல்

ஆ) பிறர் உண்டென யான் மகிழ்ந்தேன் - பிறவினை முதல்

2. செய

அ) அரசர் உண்ண வருகின்றார் - தன்வினை முதல்

ஆ) பிறர் உண்ணக் காண்கின்றான் - பிறவினை முதல்

3. செயின்

அ) அவன் உண்ணின் மகிழ்வான் - தன்வினைமுதல்

ஆ) வறியவன் உண்ணின் வள்ளல் மகிழ்வான் - பிறவினை முதல்

4. செய்யிய

- அ) தான் உண்ணிய வருவான் - தன்வினை முதல்
ஆ) பிறர் உண்ணிய கொடுப்பான் - பிறவினை முதல்

5. செய்யியர்

- அ) தான் உண்ணியர் போவான் - தன்வினை முதல்
ஆ) பிறர் உண்ணியர் வழங்குவான் - பிறவினை முதல்

தமிழ் மரபிலக்கணங்களில் உள்ள இலக்கணக்கூறுகளில் வினைக்கூறுகள் என்பதும் ஒன்று. இவ்இலக்கணக்கூறுகள் இன்றி ஒரு தொடர் அமையாது. இத்தகைய சிறப்புமிக்க வினைக்கூறுகளுடன் நான்குவகைச் சொற்களும், விசுதிகளும், ஏனையசொற்களும் முன்னும் பின்னும் இணைந்து வருவதை மரவிலக்கணங்கள் வழி நின்று ஆராயப்படுகின்றன.

1.5. தொகுப்புரை

- ❖ தமிழிலுள்ள இலக்கணங்களில் தொன்மையும் முதன்மையும் வாய்ந்தது தொல்காப்பியம். அதற்குப் பின்னர் எழுந்த இலக்கண நூல்கள் நேமிநாதம், நன்னூல், வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து போன்றன. இவற்றில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது நன்னூலே. அதனாலே தொன்னூல் எனத் தொல்காப்பியமும், பின்னூல் என நன்னூலும்; வழங்கப்படும். அண்மையில் பூம்புகார்ப் பகுதியில் நிகழ்த்திய அகழ்வாய்வு, தமிழரின் தொன்மையை இப்போது எண்ணுவதை விடப் பல்லாயிரம் ஆண்டும் பின்னோக்கிக் கொண்டு செல்கின்றது.
- ❖ சிந்துவெளி நாகாரிகம், திராவிட இனம் இந்தியநாடு முழுவதும் பரந்து வாழ்ந்ததையும் அதன் பழமையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. தமிழர்கள் முச்சங்கங்கள் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்தார்கள் என்பதற்கு இறையனார் உரை சான்றுகள் பகர்கின்றன. தொல்காப்பியரும் என்மனார் புலவர், யாப்பறி புலவர்,

நூல் நவில் புலவர், தொன்மொழிப் புலவர்; போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தி இருப்பதை நோக்கும்போது அவர் காலத்திற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறப்பு மிக்க இலக்கிய இலக்கண மரபு இருந்து வந்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

- ❖ ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியாரின் எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் மொழியியல் முறையிலேயே மொழியை விளக்குவதை அறிந்து மேலை நாட்டு மொழியியலார் வியந்து நோக்குகின்றனர் தமிழ் இலக்கண வரலாற்றைப் பல்வேறு கால கட்டமாகப் பிரித்து விளக்குகின்றனர் தமிழ் அறிஞர்கள். இலக்கிய ஆய்வில் சங்க இலக்கியங்களும் இலக்கண ஆய்வில் தொல்காப்பியமும் காலத்தால் மட்டும் அல்லாமல் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறையாலும் முதலிலேயே நிற்கின்றன.
- ❖ சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற நூல்கள் தமிழரின் தொன்மையான மரபை வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியர் வினைச் சொற்களை பகுக்கும்போது உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத்திணை என்ற மூன்று திணை அடிப்படையிலேயே சொற்களைப் பகுக்கின்றார். தொல்காப்பியர் தன்மை முன்னிலை ஆகியவற்றை உயர்திணையில் அடக்குகின்றார். பால்காட்டுபவையே திணையைக் காட்டும் என்பது பொருந்தும் கருத்தாகும்.
- ❖ கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளில் குறிப்பாகத் தமிழில் அமைந்துள்ள திணை - பால் - பாகுபாட்டை அறிந்து வியந்து போகின்றார். உலகில் பல மொழிகளில் உயர்திணை அஃறிணையாகவே விளக்கப்பெறும் இடங்களும் உண்டு. பொருளை முதன்மைப்படுத்தாமல் சொல்லின் ஈற்றை முதன்மைப் படுத்துவது பகுத்தறிவுப் பார்வையின் சிறப்பினை உணர்த்துகின்றது.
- ❖ இடைச்சொற்கள் தனிச் சொற்களாக இருக்கும் பெயர், வினையின் பொருளையும் புடைப் பெயர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. பெயர், வினையின் பண்பை வெளிப்படுத்தும் இடைச்சொல்லும், உரிச்சொல்லும் இன்றியமையானதாக இருப்பதால் நான்கு வகைச் சொற்களுள் அவை சிறப்பானதாகக் கருதப்பெறுகின்றன. பிற்கால இலக்கணங்களில் காலச் சூழலுக்கு ஏற்பச் சில மாற்றங்கள் செய்யப் பெற்று இருந்தாலும் தொல்காப்பியாரின் சொற்பாகுபாடு, குறிப்பாகத் திணைப் பாகுபாடு என்றென்றும் போற்றுதற்குரிய ஒன்றாகும்.

- ❖ தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் திணையே உயர்திணை, அஃறிணை, விரவு திணை என்ற மூன்று நிலையில் வகைப்படுத்தப்பட்டு இம்மூன்று திணையைக் கொண்ட வினைச்சொல்லுடன் இணையும் வினைக்கூறுகளையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தன்வினை, பிறவினை, காரணவினை, துணைவினை, வினையாலணையும் பெயர், தனிவினை, கூட்டுவினை போன்ற வினைச்சொற்களுடன் ஏனைய வினைக்கூறுகள் முன்னும், பின்னும் இணைந்து வந்து வினைஇணைவு என்ற புதியதோர் வினைச்சொல்லை உருவாக்கியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றன.
- ❖ தமிழ் இலக்கண நூல்கள் கூறும் வினையெச்ச விருதிகள் பற்றியும், அவ்விருதிகள் வினையடியுடன் முறையாக இணையும் போது ஒன்பது வகை வினையெச்சங்கள் உருவாகி நிற்பதை அறியமுடிகின்றன. பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, தொறும் என்ற வினைப்பின்னொட்டுக்கள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்ச வடிவம் கொண்டு வினைமுற்றைக் கொண்டு பொருள் முடிவுபெறுவதையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பத்துவகை எச்சங்களும் பெயருடனோ, வினையுடனோ இணைந்து வினைமுற்றைக் கொண்டு முற்றுப்பெற்று நிற்கும்.
- ❖ பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியவை என்பதால் செய்த, செய்யும், செய்கின்ற என்ற பெயரெச்சத்தை வினைவடிவமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வினைவடிவமான பகுதி வினையுடன் பெயரெச்சத்துடன் பெயரும் வினையும் இணைந்துள்ளதைக் கண்டுணரப்பட்டுள்ளன.

சான்றாதாரங்கள்

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சி. சேதுராமன் பக். 3
2. பாரதியார் கவிதைகள் (பாரத நாடு பா.9:1)
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பக்.18
4. பத்துப்பாட்டு மூலமும் தெளிவுரையும் நாராயண வேலுப்பிள்ளை பக்.14
5. பிங்கல நிகண்டு பக்.34
6. பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் (தமிழ் 20:1)
7. தமிழ் விடுதூது 51
8. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சி. சேதுராமன் பக்.76
9. தமிழில் வினையெச்சங்கள் (வரலாற்றாய்வு, முனைவர் பெ. மாதையன், ப. 18
10. தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 198.
11. வினைப் பாகுபாட்டில் எச்சம், ச. சுபஷ்சந்திர போஸ், ப. 49.
12. மேலது., ப. 49.
13. மேலது., ப. 46.
14. மேலது., ப. 49.
15. மேலது., ப. 50.

16. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், இளபூரணார் உரை, நூற்பா. 218
17. வினைப் பாகுபாட்டில் எச்சம், ச. சுபஷ்சந்திர போஸ் ப. 73.
18. தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரம், தெய்வச்சிலையார். 209.
19. இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம், டாக்டர் பொற்கோ, ப. 54.
20. தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரம். 426.
21. மேலது., 228.
22. மேலது., 232.
23. மேலது., 217.

இயல் - 2

சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் - மின் இணைவுகள்)

2.1. முன்னுரை

மக்களினத்தை மற்ற உயிர்களிலும் உயர்ந்ததாக விளங்க வைப்பதில் மொழி தலையாய இடம் வகிக்கின்றது. மக்களினம் மொழியால் உயருகின்றது. தமிழ்மொழி பழைமையும் புதுமையும் வளமையும் பெற்றுத் தொடர்ந்து செழுமையாக விளங்கக் கூடிய உயர் தனிச் செம்மொழி ஆகும். இத்தகைய தமிழ்மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த இலக்கியத்தையும் இலக்கணத்தையும் பெற்று விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ் மொழியை தமிழன்னையாக கருதிய மகாகவி பாரதியார் அவர்களும்

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழியோல்
இனிதாவது எங்கும் காணோம்”¹

எனத் தமிழ்மொழியின் இனிமையினை இணையற்றதாகச் சிறப்பித்துள்ளார். இத்தகைய சிறப்புகள் பலவாய்ந்த தமிழ்மொழியின் ஒரு கூறாக விளங்குவது தமிழகத்தில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியம் ஆகும். தமிழ் இலக்கியங்களிலே மிகவும் சிறப்புவாய்ந்தது பதினெண்மேற் கணக்கு என்று அழைக்கப்படுகின்ற பத்துப்பாட்டு. எட்டுத்தொகை என்னும் சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் ஆகும். இவ்இலக்கியத்தில் எட்டுத்தொகை நூல்கள் என்று அழைக்கப்படும்.

“நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு ஈர்பாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம் புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”²

என்ற எட்டுத்தொகை நூல்கள் மட்டும் இவ்வூய்வில் இடம்பெறும். எட்டுத்தொகையில் இடம்பெறக்கூடிய பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் அகப் பாடல்கள், புறப் பாடல்கள், அகப்புறப் பாடல்கள் என்ற தன்மைகளைப் பெற்று விளங்குகின்றன. இத்தகைய சிறப்புகள் பல கொண்டுள்ள இவ்வினிலக்கியங்களிலிருந்து இலக்கணம் தோன்றுவது மேலும் மேலும் மொழிக்கு சிறப்புச் சேர்க்கின்றன. இலக்கணங்கள் பெயர், வினை, இடை, உரி என்று நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் வினைச்சொல், வினைமுற்று, வினையெச்சம்,

பெயரெச்சம்இ தொழிற்பெயர் வினையாலணையும் பெயர்இ வியங்கோள் வினைமுற்று போன்ற வினைக்கூறுகளும் அமையும். இவ்வினைக்கூறுகளுடன் மேலும் பெயர், வினை, இடை, உரி, கால இடைநிலைகள் பாலிட விசுதிகள், மூவிட விசுதிகள் போன்றவைகள் பின்னிணைவாக இணைந்து வரும் திறத்தை இவ்இயல் விளக்குகின்றது.

2.2. வினைச்சொல்

வினை என்பது பல் வேறு பண்புகளைக் கொண்டது. ஒரு தொடரில் ஒருசெயலைச் செய்கின்றவன் உண்டு. அச்செயலின் பயனை அனுபவிப்பவன் உண்டு. இவ்வினைச்சொல் வினைப் பகுதி, கால இடைநிலை, பாலிட விசுதி என்ற மூன்று களங்களிலும் கிளவிகளைப் பெற்று வரும். இவற்றைத் தெரிநிலைவினை என்று கூறலாம். இவை அனைத்தும் பயனிலையாக வரும். வந்தான், வருகிறான், வருவான், போன்ற சொற்களில் வருதல் என்ற வினை நிகழ்வுகளைக் காண்கிறோம். மேற்கண்ட வினைமுற்றில் உள்ள வினையடியுடன்; கால இடைநிலைகளும், பாலிட விசுதியும், மூவிட விசுதியும் இணைந்து வருவதை உணரலாம்.

கால இடைநிலைகளை ஏற்காமல் பாலிட விசுதிகளை மட்டும் ஏற்கின்ற சொற்களும் உண்டு. அச்சொற்களைக் குறிப்பு வினை என்று குறிப்பிடுகின்றோம். வினைத்தன்மை மட்டும் பெற்று விளங்குகிற வேறுசில கிளவிகளும் உண்டு. அவற்றையும் குறிப்புவினை என்றே கொள்கின்றோம்.

2.3. தமிழ் இலக்கணங்களில் வினைக்கூறுகள்

பகுதியை (அடிச்சொல் அல்லது வொச்சொல்) வினையாகக் கொண்ட சொற்கள் எல்லாம் வினைக்கூறுகள் என்று கூறுவது பொருத்தமுடையதாக அமையும். ஏவல்வினை, வினைமுற்று, செய்து, செய்யூச், செய்பு, செய்தெனச், செய்யியர், செய்யிய, செயின், செயச் செயற்கென முதலான ஒன்பது வகை வினையெச்சம், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என முக்காலப் பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள்வினைமுற்று, வினைத்தொகை முதலான இலக்கணக் கூறுகளில் பகுதி வினையாகக் காணப்படுவதால் இவற்றை வினைக்கூறுகளாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

சான்றாக

சொல், கேள்
கொடுத்தான்
அசைத்து
செய்த

ஏவல்வினை
வினைமுற்று
வினையெச்சம்
பெயரெச்சம்

கொடுத்தல்

உண்டவன்

வாழ்க

அலைக்கடல்

தொழிற்பெயர்

வினையாலணையும் பெயர்

வியங்கோள் வினைமுற்று

வினைத்தொகை

என்றெல்லாம் இலக்கணம் இருந்தாலும் அதன் பகுதி கொடு, அசை, செய், உண், வாழ், அலை என்ற ஏவல் வினைச்சொல்லாக இருப்பதால் அதனை வினைக்கூறுகள் என்று குறிப்பிடலாம்.

2.3.1. வினைமுற்று

ஒரு வினை பொருள்முடிவு பெற்றதாக முற்றுநிலையில் அமையும்போது அதனை முற்றுவினை என்று குறிப்பிடுகின்றோம். தொடர்பில் அந்த வினை வேறு ஒரு சொல்லோடு இணைந்து முடியும் தன்மைப் பெற்றது. வந்தான், உண்டான் என்பவை முறையே வந்து உண்டு சென்றான்.

2.3.2. எச்சங்கள்

வேறு ஒரு சொல்லை எஞ்சிய நிலையில் கொண்டு வருகிற சொற்கள் எச்சம் என்று பெயர் பெறும். இவ்வெச்சங்கள் பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்று இரண்டு வகைப்படும்.

2.3.2.1. பெயரெச்சம்

பெயரைக் கொண்டு முடிகின்ற வினைகள் பெயரெச்சம் எனப்படும். அப்பெயரெச்சம் உடன்பாடு, எதிர்மறை என்று இரண்டு வகைப்படும்.

“செய்து செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டில்
காலமும் செயலும் தோன்றிப் பாலொடு
செய்வது ஆதி அறுபொருள் பெயரும்
எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மே”³

2.3.2.2. வினையெச்சம்

வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிகின்ற வினைகள் வினையெச்சம் என்றும் பெயர்பெறுகின்றன. அவ்வினையெச்சங்கள் ஒன்பது வகைப்படும்.

“செய்து செய்யுச் செய்யு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி” [தொல்.சொல்.223]

2.4. இலக்கன இனைவுகள்

இலக்கியங்களில் உள்ள இலக்கணக்கூறுகள் உரையாடலுக்கு ஏற்ற வகையில் செய்யுளில் முன்னும் பின்னும் இணைந்து செயல்படும் முறையை இலக்கண இணைவு எனப்படும். இவை முன்னிணைவுகள் பின்னிணைவுகள் என்று வகைப்படும்.

2.4.1. பின்னிணைவுகள்

அதனைத் தொடர் என்று கொள்ள முடியும். எனவே, மேலேக் கூறிய கருத்துக்கள் வினைச் சொற்கள் இணையும்போது பொருள் பயக்கும் நிலையிலும் இணையலாம் பொருள்பயவாத நிலையிலும் இணையலாம். “காத்திருந்த, சென்றபின், இருந்துகொண்டு”, என்ற தொடர் பொருள் பயக்கும் நிலையில் இணைந்துள்ளன. “வந்து இங்கு கேட்ட” என்ற தொடர் பொருள் பயவா நிலையில் இணைந்துள்ளது.

ஆகவே வினைகள் இணையும் போது பொருள் பயக்கும் நிலையில் இணைந்தால்தான் அடிப்படையில் பல்வேறு வினைக்கூறுகளோடு வினைச்சொல் பெயர்ச்சொல், இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள், கால இடைநிலைகள், பால்காட்டும் விருதி, ஓட்டுகள் ஆகியனவைகள் இணையும். மேலும், வினைக்கூறுகளுடன் பல்வேறு சொற்களும் வினைசார் ஓட்டுகள், துணைவினைகள் இணைந்து வினைப்பொருளைக் காட்டுவதால் இவற்றை வினைப்பின்னிணைவாகக் கொள்ளலாம்.

சான்று

அகன்றனர் ஆயின்	[அகம்.69:12]
வந்தன்று போலும்	[நற்.177:8]

ஆயின், போலும், என்ற இடைச்சொற்கள் அகன்றனர், வந்தன்று, முதலான வினைக்கூறுகளுடன் பின்னால் இணைந்துள்ளன.

2.4.2. துணைவினைகள்

முற்றுநிலை வினைக் கூறுபாடுகளில் ஒன்றான தொடர்பு நிலைக் கூறுபாட்டைக் காட்டுவதாக உள்ள ‘இரு’ என்ற துணை வினையின் பயன்பாடு தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன் தொன்றிய சங்க இலக்கியகாலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது எனக் கருதலாம். அகம், புறம் போன்ற இலக்கியங்களில் இது சற்றுக் குறைவாக இருப்பினும் கலித்தொகையில் கணிசமான அளவுக்கு இதன் பயன்பாடு உள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது.

மேலும், “இரு என்பது வினைக் கூறுகளுடன் பின்னால் இணைந்து முற்று எச்சம் போன்று செயல்படும். சான்றாக ‘வந்திருந்த கிழவனை’ இதில் ‘இரு’ என்பது வினைக்குப் பின்னிணைவாக இணைந்து முற்றெச்சத்தை உருவாக்குகின்றது. இப்படி,

வினைநிகழ்ச்சியில் உள்ள நுட்பமான கூறுபாடுகளை உணர்த்துவதற்குத் துணைவினைகள் வினைக்கூறுகளுக்கு பின்னால் இணைந்து செயல்படுகின்றன.

இரண்டுவினைகள் இணைந்து வருவதை வேறொரு நிலையிலும் காணலாம். 1. வளவன் புதிய கருவியைக் கண்டுபிடித்தான், 2. வளவன் நூற்பா ஒன்றை எடுத்துக் காட்டினான், 3. வளவன் திண்ணனைத் தோற்கடித்தான், 4. வளவன் அடுப்பைப் பற்றவைத்தான். போன்ற வாக்கியங்களில் கண்டுபிடி, எடுத்துக்காட்டு, தோற்கடி, பற்றவை ஆகிய வினைகளில் இரண்டு வினைகள் இணைந்து உள்ளமை காணலாம். இங்குக் கண்டுபிடி போன்று இரண்டு வினைகள் இணைந்திருந்தாலும் அவை ஒரு சொல் நீடிமைத்தாய் நின்று ஒரே தொழிலைக் காட்டுவன ஆகும். இதில் வரும் இரண்டு சொற்களின் பொருளையும் இழந்து புதுப்பொருள் ஒன்றைத் தருவன இத்தகைய சொற்கள் ஆகும்.

கொண்டுவா, கொண்டுபோ, எழுந்திரு, காத்திரு, தேர்ந்தெடு முதலான செய்தென் வினையெச்சத்துடன் துணைவினைகள் இணைந்து பல்வேறு வினைகள் ஆக்கம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். செய்தென் வினையெச்சத்துடன் இணைவது போன்றே செய்வென் எச்சத்துடனும் இணைந்து ஒரு சில வினைகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. உதாரணமாக, தோற்கடி, ஆறப்போடு, பற்றவை, படிக்கவை என்றெல்லாம் துணைவினைகள் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம். எனவே, தன்வினைவிசுதி, பிறவினைவிசுதி, காரணவினைவிசுதிகள், இடைநிலைகள், வினைப்பின்னொட்டுகள், முதலானவைகளும் வினையடியுடன் இணைந்து ஒரு பொருளாய் நிற்கும் நிலையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் ஆராய்வதே இவ்இயலின் நோக்கமாகும்.

2.5. வினைஇணைவுகளின் வகைகள்

வினைக்கூறுகள் என்றழைக்கப்படுகின்ற வினைச்சொல், வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள்வினைமுற்று, வினைத்தொகை முதலானவற்றுடன் பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைவதை வினை இணைவின் வகையாகக் கொள்ளலாம். மேலும் உயர்திணை வினை விசுதிகள், அஃறிணை வினை விசுதிகள், எச்சவிசுதிகள், ஓட்டுக்கள் ஏனையச் சொற்கள் ஆகியன வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வருவதை வினை இணைவுகளின் வகைகளாகக் கொண்டு ஆராயப்படுகின்றன.

2.5.1. வினைமுற்று + நான்குவகைச் சொற்கள்

வினைமுற்றுடன் பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைந்து வருவதை சங்க இலக்கிய பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

கண்டனென் + வருவல் [புறம்.23:17]

இறந்தனர் + ஆயின் [ஐங்.358:1]

வருவல் என்ற வினைச்சொல், ஆயின் என்ற இடைச்சொல் முதலான சொற்கள் வினைமுற்றுடன் இணைந்துள்ளன. மேலும், வினைமுற்றுடன் வினைகள் இணைகின்றன.

“செய்கு என் ஒருமையும் செய்கும்என் பன்மையும்
வினையொடு முடியினும் விளம்பியமுற்றே” [நன். 333]

‘செய்கு’ என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று மற்றோரு வினையுடன் இணைந்து தன்மை ஒருமை வினைமுற்றாகச் செயல்படுகின்றன.

சான்று

இரக்கு + வாரேன் = இரக்கு வாரேன் [பதிற்.61:11]

காண்கு + வந்தனென் = காண்கு வந்தனென் [பதிற்.88:39]

காண்கு + வந்திசின் = காண்கு வந்திசின் [புறம்.17:33]

என்றெல்ல வினைமுற்றுடன் இணைந்துள்ளது. “செய்கு” வாய்பாட்டு உயர்திணை தன்மை ஒருமை வினைமுற்று வினையுடன் இணைவது போன்றே பெயர்ச்சொல்லுடனும் பின்னால் இணைந்து வரும்.

சான்று

மொழிகு + யானே = மொழிகு யானே [புறம்.39:13]

செய்குவன் + யாவரும் = செய்குவன் யாவரும் [புறம்.23:13]

உணர்கோ + யானே = உணர்கோ யானே [அகம்.273:9]

மொழிகோ + யானே = மொழிகோ யானே [நற்.224:8]

நோகோ + யானே = நோகோ யானே [புறம்.116:9]

மொழிகு, செய்குவன், உணர்கோ, மொழிகோ, நோகோ என்ற “செய்கு” வாய்பாட்டு வினைமுற்றுடன் யானே என்ற பெயர்ச் சொல் பின்னால் இணைந்துள்ளன.

‘செய்யாஅல்’ வாய்பாட்டு வினைமுற்றை அடுத்து பெயர்ச்சொல் இணைந்துள்ளதை சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

அழாஅல் + தோழி = அழாஅல்தோழி [அகம்.233:2]

தொடா அல் + என்கும் = தொடா அன்னென்கும் [குறுந்.191:7]

விடாஅல் + இவை = விடாஅல்திவை [அகம்.26:9]

அழாஅல், தொடாஅல், விடாஅல், என்ற வினைமுற்றுடன் தோழி என்குவெம். இவை முதலான பெயர்ச் சொற்கள் பின்னால் இணைந்துள்ளது.

உயர்திணை தன்மை ஒருமை தெரிநிலை வினைமுற்றாகிய வருந்துவல் என்ற வினைமுற்றுடன் “யான்” என்ற பெயர் பின்னால் இணைந்துள்ளன.

சான்று: வருந்துவல் + யான் = வருந்துவல் யான் [கலி.47:12]
“யான்” என்ற பெயர்ச்சொல் உயர்திணை தன்மை ஒருமை தெரிநிலை வினைமுற்றுடன் பின்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

தெரிநிலை எதிர்மறை வினைமுற்றுடன் பெயர்ச்சொல் பின்னால் இணைந்துள்ளன.

சான்று: வாழலேன் + யான் = வாழலேன் யான் [கலி.47.15]
வினைமுற்றுடன் நான்கு வகைச் சொற்கள் மட்டுமின்றி பல்வேறு பெயர்கள் பின்னிணைவாக அமைந்துள்ளன.

2.5.2. வினையெச்சம் + நான்குவகைச் சொற்கள்

வினையெச்சத்துடன் நான்கு வகைச்சொற்களாகிய பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகியவைகள் இணைந்து வரும் நிலையை இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

நடுங்கு + அவலை [புறம்.31:16]

நினைந்து + இருக்கும் [கலி.63:3]

பிரிந்து + என [குறுந்.5:4]

செய்து + இரங்கா [புறம்.10:11]

‘அவலை’ என்ற பெயர், ‘இருக்கும்’ என்ற வினை, ‘என’ என்ற இடை, ‘இரங்கா’ என்ற உரி ஆகிய நான்கு வகைச் சொற்களும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளன. மேலும் வினையெச்சத்துடன் வினைச்சொல் இணைந்து வருவதையும் காணலாம். சில வினை அடிச்சொல்லின் பின் வேறு வினைகள் இணைந்து அதன் பொருளை இழந்து முதல்வினையின் பொருளை உருவாக்குவது போன்று வினையெச்சத்துடன் மற்றொரு வினைச்சொல் இணைந்துள்ளன.

சான்று

பிரிந்து + உறை = பிரிந்து உறை [நற். 52:7]

அறிந்து + ஆடுமின் = அறிந்து ஆடு [புறம். 97:25]

பரிந்து + அசைஇ = பரிந்து அசைஇ [ஐங். 95:1]

பிரிந்து, அறிந்து, பரிந்து முதலான செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் உறை (வாழ்), ஆடு (போரிடு), அசைஇ (செல்) என்ற வினைகள் பின்னால் இணைந்து வருகின்றன. இவ்வெச்சத்தில் உள்ள பகுதி வினையாக இருப்பதால் அவற்றை வினைக்கூறாகக் கொள்ளலாம். எனவே, வினைக்கூறுகளுடன் வினை இணைந்துள்ளன. உறை, ஆடு, அசைஇ என்ற வினைகள் தனியை வரும் போது பொருள் தரும். மற்றொரு வினையுடன் இணையும் போது தன் பொருளை இழந்து (பொருளின்றி) முதல் வினையின் பொருளை ஏற்கும். மேலும், இதுபோன்ற சொற்க இலக்கியத்தில் வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

அழுது + நின்றோன் = அழுது நின்றோனே [ஐங். 69.4]

படிந்து + உண்ணும் = படிந்து உண்ணும் [ஐங். 84.5]

அழுது, படிந்து என்ற தெரிநிலை வினையெச்சத்துடன் நின்று (நின்றான்), இறந்து (இறந்தோன்), உண்ணு(இன்புறுதல்) என்ற வினைச்சொல் பின்னால் இணைந்துள்ளன.

2.5.3. பெயரெச்சம் + நான்கு வகைச் சொற்கள்

பெயரெச்சத்தில் உள்ள பகுதி வினைத்தன்மை உள்ளதால் இவற்றை வினைக்கூறுகள் எனலாம். துஞ்சா என்ற பெயரெச்சத்தில் துஞ்சு என்ற வினைப் பகுதி உள்ளது. எனவே இவற்றை வினைக்கூறுகளாகக் கொண்டு அவற்றுடன் பெயர்ச்சொல் முதலான நான்கு வகைச் சொற்கள் பின்னிணைவாக இணைந்து செயல்படுவதையும் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

துஞ்சும் + ஊர் = துஞ்சும் ஊர் [நற். 260:4]

தரு + உந்து = தருஉந்து [புறம். 24:9]

ஈயும் + மன்னே = ஈயும்மன்னே [புறம். 235:1]

துஞ்சாக் + கண்ண = துஞ்சாக் கண்ண [புறம். 31:17]

நடுங்கு + அவலம் = நடுங்கு அவலம் [புறம். 31:16]

‘ஊர்’ என்ற பெயர்ச்சொல்லும் ‘உந்து’ என்ற இடைச்சொல்லும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளன.

2.5.4. தொழிற்பெயர் + நான்கு வகைச் சொற்கள்

தொழிற்பெயருடன் நான்கு வகையாகக் கருதப்படுகின்ற பெயர், வினை, இடை, உரி அகிய சொற்கள் இணைந்துள்ளன.

சான்று

உழத்தல் யாவது [ஐங்.486:2]

ஆகுதல் அறியாதோயே

[குறுந்.120:4]

கற்றல் நன்றே

[புறம்.183:2]

யாவது என்ற வினாப் பதிலிடு பெயர், அறியாதோயே என்ற வினைச்சொல், நன்றே என்ற உரிச்சொல் அகியவைகள் தொழிற்பெயருடன் இணைந்துள்ளன. இடைச்சொற்கள் குறைவான அளவில் காணப்படுகின்றது. செய்தாற் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'போல்' என்ற இடைச்சொல் இணைந்துள்ளன. பழந்தமிழ் நூல்களான கலித்தொகையில் வந்தாற் என்ற செய்தால் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'போல்' என்ற இடைச் சொல் இணைந்து வருகின்றன. ஆனால் ஆல் விசுதி இருப்பதால் தொழிற்பெயராகக் கொள்ளலாம்.

எழுந்தால் + போல் = எழுந்தாற்போல்

[கலி.118:3]

2.5.5. வினையாலணையும் பெயர் + நான்கு வகைச் சொற்கள்

வினையாலணையும் பெயருடன் எல்லாம் என்ற பதிலிடு பெயர் இணைந்து வருவதை பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகையில் காணலாம்.

சான்று

வாழ்வார்கட் கொல்லாம் [கலி.145:17]

கண்டவிர் எல்லாம் [கலி.140:1]

வினையாலணையும் பெயருடன் பெயர்ச்சொற்களே அதிகமான அளவில் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

2.5.6. வியங்கோள் வினைமுற்று + நான்கு வகைச் சொற்கள்

வியங்கோள் வினைமுற்றுடன் இடைச்சொல் இணைந்துள்ளன.

சான்று

பெறுக தில் [குறுந்.14:3]

வருக தில் [அகம்.276:7]

2.6. வினைக்கூறுகளுடன் இணையும் இடைச்சொற்கள்

இடைச்சொல் என்பது தனித்து வராது. அவை பெயர்ச்சொல்லுடனும், வினைச்சொல்லுடனும் இணைந்து வரும் தன்மை உடையது. இடைச்சொல், தெரிநிலை, தேற்றம், ஐயம், முற்று, எண், சிறப்பு, எதிர்மறை, எச்சம், வினா, விழைவு, பிரிப்பு, கழிவு, ஒழியிசை, ஆக்கம் போன்ற பொருள்களில் வரும்.

2.6.1. இடைச்சொல் வகைகள்

✧ ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்பன போன்று வரும் வேற்றுமை உருபுகள் இடைச்சொற்கள் ஆகும்.

- ❖ அன், ஆன், அல், தல், வை, என் வரும் விசுதி முதலிய வினை உருபுகள்.
- ❖ அன், ஆன், அத்து, அம் போன்று வரும் சாரியைகள்.
- ❖ போல, புரைய, அன்ன, மான, ஓத்த, என் வரும் உவம உருபுகள்.
- ❖ ஏ, ஓ என்று வருவன.
- ❖ ஓடு, தெய் போன்று இசை நிறைத்தற் பொருட்டு வருபவை.
- ❖ கொல், மற்று, அம்ம என்பன போன்று வரும் அசை நிலைகள்.
- ❖ ஓலி, அச்சம், விரைவு முதலியவற்றைக் குறிப்பால் உணர்த்துவன.

போன்றவை இடைச்சொல்லின் வகைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவ்வகை இடைச்சொற்களில் வினையுடன் பின்னால் இணைந்து வரும். இடைச்சொற்களைக் காணலாம். மன், தில், கொல், உந்து, மன்ற, என்று, போலும், ஆயின், ஆயினும் போன்ற இடைச்சொல் வினைச்சொல்லுடன் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

2.6.2. குறிப்பு வினை + மன், தில், கொல் என்ற இடைச்சொல்

‘மன்’, ‘தில்’, ‘கொல்’ முதலான இடைச்சொற்கள் கழிவு, ஆக்கம், ஒழியிசை, அச்சம் போன்ற பொருள் குறித்து வினைச்சொற்களுடன் இணைந்து வரும்.

சான்று

தில்	- வருகதில்	[அகம். 276:7]
கொல்	- வரும்கொல்	[புறம். 264:7]

ஈயும், வருக என்ற வினைக்கூறுகளுடன் தில், கொல் என்ற இடைச்சொல் பின்னால் இணைந்துள்ளன. ‘தில்’ என்பது விழைவுப் பொருளிலும், ‘கொல்’ என்பது ஐயப்பொருளிலும் வந்து வினையுடன் இணைந்துள்ளன.

2.6.3. குறிப்பு வினை + உந்து, மன்ற என்ற இடைச்சொல்

உந்து, மன்ற என்ற இடைச்சொல் குறிப்பு வினைக்குப் பின்னால் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

உந்து	- தருஉந்து	[புறம். 24:9]
மன்ற	- ஓர்யான் மன்ற	[குறுந். 6:4]

2.6.4. முற்றுவினை + போலும், உம் என்ற இடைச்சொல்

‘போலும்’ ‘உம்’ என்ற இடைச்சொல் முற்றுவினைக்குப் பின் இணைந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

போலும் – உருகுவான் போலும் [கலி. 60:11]

உம் – தொடும் [கலி. 55:21]

முற்றுவினையுடன் “உம்” என்ற இடைச்சொல் பின்னால் இணைந்துள்ளதைப் போன்றே “இகர” இடைநிலையும் வினையடியுடன் பின்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம். குழீஇய, தழீஇய இவற்றில் “இ” என்பது இடைநிலையாக வந்து குழீஇ தழீ என்ற வினையடியுடன் இணைந்துள்ளன.

2.6.5. வினைமுற்று + ஆயின் என்ற இடைச்சொல்

நியமப் பொருளைக் குறிக்க வினைமுற்றிற்குப் பின்னர் ‘ஆயின்’ என்ற இடைச்சொல் இணைந்து வருவது பெரும்பான்மை வழக்காகும். வினைமுற்றுடன் ஆயின் என்ற சொல் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகையில் காணலாம்.

சான்று

ஆயின் – இறக்குவை ஆயின் [ஐங். 301:3]

அகன்றனர் ஆயின் [அகம். 69:12]

இறந்தனர் ஆயின் [ஐங். 358:1]

முடித்தனம் ஆயினர் [அகம். 47:2]

புணர்துணை ஆயினள் [ஐங். 72:5]

இன்னள் ஆயினள் [குறுந். 98:1]

2.6.6. வினைமுற்று + என, என்று என்னும் இடைச்சொல்

“‘என’ என்பதும் ‘என்று’ என்பதும் ஒரே அடிச் சொல்லில் இருந்து தோன்றியவை. ‘என’ உணர்த்தும் பொருண்மையை ‘என்று’, ‘என்பதும்’ உணர்த்தும் என்கின்றார்”⁵. இத்தகைய ஒரு பொருளைக்கொண்ட ‘என்று’ என்பதும், என என்பதும் வினைமுற்றுடன் பின்னால் இணையும்

“என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே”⁶

என்று தொல்காப்பியர் சொல்லதிகார நூற்பாவில் இரண்டையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சான்று

என்று – நீங்குக என்று [அகம். 90:8]

என – கொள்க என [புறம். 143:1]

– உயர்க என [புறம். 143:2]

– பிரிந்தென [குறுந். 5:4]

‘என’ என்பதும் ‘என்று’ என்பதும் வினையுடன் இணைந்து இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

2.6.7. வினைக்கூறுகள் + ‘ஓ’, ‘ஏ’, என்ற இடைச்சொல்

செய்யுட்கண் இசைநிறைத்து வரும் ‘ஏ’ காரம், ‘ஓ’ காரம் போன்ற இடைச்சொல் வினைக்கூறுகளுடன் பின்னால் இணைந்து வரும்.

சான்று

அறிதிர் + ஓ	= அறிதிரோ	[அகம். 39:2]
எண்ப்படும் + ஓ	= எண்ப்படுமோ	[நற். 332:1]
வரும் + ஓ	= வருமோ	[குறுந். 293:7]
உள்ளல் + மே	= உள்ளமை	[குறுந். 209:4]
இறந்தோர் + ஏ	= இறந்தோரே	[குறுந். 211:7]

2.7. வினைக்கூறுகள்+ உரிச்சொல்

உரிச்சொற்கள் பெயர், வினையுடன் இணைந்து வரும் தன்மைக் கொண்டது. இடைச்சொற்கள் போன்று வினையுடன் பின்னால் இணைந்து வரும் தன்மையனவாகும். ஆனால் பின்னிணைவைக் காட்டிலும் வினையுடன் முன்னால் இணைந்து வருதலையே அதிகமான அளவில் முன்றாவது இயலில் காணலாம்.

சான்று

இரங்கா	- செய்து இரங்கா	[புறம். 10:11]
நன்று	- ஆகுதல் நன்று	[குறுந். 327:2]
நன்று	- ஈதல் நன்று	[புறம். 141:13]
நன்று	- பாய்ந்து ஆய்ந்த	[கலி. 96:2]

நன்று, இரங்கா என்ற உரிச்சொற்கள் செய்து, ஆகுதல், ஈதல், கற்றல் முதலான வினைக்கூறுகளுடன் பின்னால் இணைந்துள்ளன. உரிச்சொற்கள் வினைச்சொற்களுடன் இணைந்து வருவதைக் காட்டிலும் பெயர்ச்சொற்களுடன் தான் மிகுதியான அளவில் இணைந்துள்ளன. பின்னிணைவைக் காட்டிலும் முன்னிணைவுகள் மிகுதியான அளவில் இடம் பெற்றுள்ளன.

2.8. வினைக்கூறுகள் + விகுதி

தன்மை, பன்மை, ஐம்பால், முக்காலத்திற்கும் உரிய வினைமுற்றுக்களை உயர்திணை வினைமுற்று என்று அழைக்கலாம் . இவை, 1) உயர்திணை தன்மை ஒருமை தெரிநிலை வினைமுற்று விகுதி, 2.) உயர்திணை தன்மை பன்மை தெரிநிலை வினைமுற்று விகுதி.

3) உயர்திணை படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்று விசுதி , 4.) உயர்திணை படர்க்கை பன்மை வினைமுற்று விசுதி, மேலும், பல்வேறு விசுதிகள் வினையடியுடன் பின்னால் இணைந்து உயர்திணை, அஃறிணை வினைமுற்றுக்களை உருவாக்குகின்றன.

2.8.1. உயர்திணை தன்மை ஒருமை தெரிநிலை வினையடி + விசுதிகள்

கு, டு, து, று, என், ஏன், அல் என்ற விசுதிகள் ஏழும் உயர்திணை தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விசுதிகள் எனப்படும். இவ்விசுதிகள் வினையடியுடன் பின்னால் இணைந்து உயர்திணை தன்மை ஒருமை தெரிநிலை வினைமுற்றை உருவாக்குகின்றன.

சான்று

கு	செய்கு	[அகம். 50:14]
டு	உண்டு	[பதிற். 63:18]
து	உதவாது	[புறம். 18:26]
று	அகற்று	[புறம். 56:21]
ஏன்	உரைப்பேன்	[பதிற். 73:21]
என்	கண்டனென்	[புறம். 23:17]
அல்	அஞ்சவல்	[அகம். 300:12]

2.8.2. உயர்திணை தன்மை பன்மை தெரிநிலை வினையடி + விசுதிகள்

அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும் என்னும் விசுதிகள் வினையடியுடன் பின்னால் இணைந்து வந்து உயர்திணை தன்மை பன்மை தெரிநிலை வினைமுற்றாக உருவாகின்றன.

சான்று

அம்	- ஏத்துகம்	[புறம்.10:13]
எம்	- கண்டனெம்	[ஐங்.390:4]
ஏம்	- விட்டேம்	[நற்.15:10]
றும்	- சேறும்	[குறுந்.80:3]
கும்	- உண்கும்	[புறம்.125:4]

ஏத்துகம், கண்டனெம், விட்டேம், சேறும், உண்கும் என்ற உயர்திணை தன்மை பன்மை தெரிநிலை வினைமுற்றைக் காணலாம்.

2.8.3. உயர்திணை படர்க்கை ஒருமை தெரிநிலை வினையடி + விசுதிகள்

அன், ஆன், ஓன், அள், ஆள், ஓள் என்னும் விசுதியை உடைய உயர்திணை படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

அன்	- என்றனன்	[நற். 50:7]
ஆன்	- அறிந்தான்	[கலி. 47:3]
ஓன்	- வந்தோன்	[நற். 114:6]
அள்	- வினவினள்	[அகம். 358:10]
ஆள்	- உரைத்தாள்	[கலி. 39:21]
ஓள்	- கிடந்தோள்	[நற். 370:4]

2.8.4. உயர்திணை படர்க்கை பன்மை தெரிநிலை வினையடி + விகுதி

அர், ஆர், ப என்ற வினைமுற்று விகுதி வினையடியுடன் இணைந்து வினைமுற்றாகச் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறுவதைக் காணலாம்.

சான்று

அர்	- அலந்தனர்	[பதிற்.71:8]
ஆர்	- அறிவார்	[நற்.269:9]
ப	- பெறுப	[ஐங்.137:3]

‘இரு’, ‘அறி’ பெறு என்ற வினையடியுடன் -அர், -ஆர், -ப என்ற விகுதிகள் பின்னால் இணைந்து உயர்திணை படர்க்கை பன்மை தெரிநிலை வினைமுற்றை உருவாக்கி நிற்பதைக் காணலாம்.

2.8.5. வினை + முன்னிலை ஒருமை விகுதி

‘ஐ’, ‘ஆய்’ ஆகிய விகுதிகள் முன்னிலை ஒருமையைக் காட்டுவனவாகும். ‘ஐ’ விகுதி அதிகமாகவும், ஆய் விகுதி குறைவாகவும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. காலப்போக்கில் ‘ஐ’ விகுதி வழக்கற்றுப் போவதையும் காண்கிறோம். இவ்விகுதிகள் வினைப்பகுதியுடன் இணைகின்றன.

சான்று

பெற்றனை	- ஐ	[பதிற்.74:21]
ஒழிந்தனை	- ஐ	[நற்.147:12]
கேட்டனை	- ஐ	[குறுந்.75:1]
ரிழைத்தாய்	- ஆய்	[புறம்.43:17]
போலாய்	- ஆய்	[புறம்.300:2]
வாராய்	- ஆய்	[அகம்.285:15]

2.8.6. வினைக்கூறுகள் + இர், ஈர் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை விகுதிகள்

முன்னிலைப் பன்மை விகுதியாக இர், ஈர் என்பன சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்விகுதிகள் வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

கண்டனிர்	- இர்	[அகம்.130:2]
அறிந்தனிர்	- இர்	[நற்.376:12]
காணீர்	- ஈர்	[அகம்.236:16]
சொல்லீர்	- ஈர்	[நற்.213:7]
வருவீர்	- ஈர்	[குறுந்.118:4]

2.8.7. வினையடி + அர், ஆர், ஓர், என்னும் பலர்பால் விருதிகள்

அர், ஆர், ஓர் என்னும் பலர்பால் விருதிகள் சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். பலர்பால் காட்டும் அர், ஆர் போன்ற விருதிகளில் ஆர் விருதியைக் காட்டிலும் ஓர் விருதியே அதிகம் சங்கத் தமிழில் காணப்படுகின்றது.

சான்று

இருந்தனர்	- அர்	[குறுந்.146:2]
கொண்டார்	- ஆர்	[புறம்.112:5]
அறிவார்	- ஆர்	[நற்.269:9]
சென்றோர்	- ஓர்	[அகம்.387:20]

2.8.8. வினையடி + அது, த்து, உ என்னும் ஒன்றன்பால் விருதிகள்

அது, த்து, உ ஆகிய விகுதிகள் ஒன்றன் பாலைக் காட்டுவனவாக உள்ளன. இவ்விருதிகள் சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

சென்றது	- அது	[புறம்.153:6]
உடைத்தது	- த்து	[அகம்.99:14]
அற்று	- உ	[பதிந்.71:19]

2.8.9. வினையடி + மார் விருதி

‘மார்’ என்னும் விருதி வினையடியுடன் பின்னால் இணைந்து உயர்திணை பல்லோர் படர்க்கையை உணர்த்துகின்றன.

“மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியோடு முடியும் என்ப”⁷

சான்று

இறுமார்	[புறம்.282:6]
---------	---------------

காணன்மார்

[நற்.64:13]

பாடன்மார்

[புறம்.375:21]

‘மார்’ என்னும் ஈற்றுப்படர்க்கைப் பலர்பால் வினைமுற்று வினைக்கு பின்னால் விசுதியாக வினையுடன் இணைந்துள்ள நிலையை சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றன.

2.8.10. வினையடிகள் + து, று, டு என்னும் விசுதி

து, று, டு என்ற விசுதி அஃறிணை படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்று விசுதி எனலாம். இவ்விசுதி வினையடியுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

து	- அறியாது	[புறம்.50:8]
று	- களைந்தன்று	[புறம்.77:7]
	- இழிந்தன்று	[புறம்.77:10]
டு	- மறுண்டு	[புறம்.46:6]
	- உண்டு	[கலி.16:21]

2.8.11. வினையடி + ‘அ’, ‘ஐ’ என்னும் பலவின்பால் விசுதிகள்

‘அ’, ‘ஐ’ ஆகிய விசுதிகள் பலவின்பால் காட்டுவனவாக உள்ளன. இவ்விசுதிகள் சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் வினையடிகளுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

இருந்தன	- அ	[ஐங்.82:4]
அழுதன	- அ	[குறுந்.241:2]
பொழிந்தவை	- ஐ	[பதிற்.42:15]
சிதறியவை	- ஐ	[அகம்.108:3]

2.8.12. அஃறிணை படர்க்கை பன்மை வினையடி + விசுதி

-அ, -ஆ, -வ என்ற விசுதியை உடைய வினைமுற்றுகளை அஃறிணை படர்க்கை பன்மை வினைமுற்று என்று அழைக்கலாம். இவை மூன்று காலத்தைக் காட்டி நிற்கின்றன. இவ்வினைமுற்று வினைக்கூறுகளுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

அ	- பொலிய	[புறம்.76:7]
ஆ	- கொள்ளா	[கலி.19:4]

2.8.13. வினைச்சொல் + தன்வினை, பிறவினை விசுதிகள்

சங்க இலக்கியங்களில் 'து', 'ந்து' என்பன தன்வினை விசுதிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. த்து என்பது பிறவினை விசுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய இந்த தன்வினை, பிறவினை விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைந்து ஒரு எச்ச வினையை உருவாக்குகின்ற முறையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்கள் மூலம் காணலாம்.

சான்று

ந்து	- வகுந்து	[புறம்.264:2]
த்து	- புனைந்தனர் தொடுத்து	[புறம்.265:3]
	- சூட்டி பொறித்து	[புறம்.264:3]

ந்து, த்து என்ற விசுதி வினையடியுடன் இணைந்து வகுந்து தொடுத்து பொறித்து என்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தை உருவாக்குகின்றன.

2.8.14. வினையடி + 'பி', 'வி' என்னும் காரணவினை விசுதிகள்

பழந்தமிழில் -பி, -வி இகர அளபெடை காரணவினை காட்டும் உருபுகளாக உள்ளன. இவ்விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைந்து வந்து ஒரு எச்ச வினையை உருவாக்கி நிற்பதைக் காணலாம். காரணவினை அல்லது இயக்குவினை விசுதியாக பி, வி (காண்பி, செய்வி) சங்க இலக்கியங்களில் வினையடியுடன் இணைந்துள்ளது

சான்று

பி	போர்ப்பி	[புறம்.286:5]
	கிடப்பி	[அகம்.107:4]
	கழிப்பி	[கலி.113:26]

2.8.15. வினையடியுடன் காலஇடைநிலைகள் இணைதல்

இறந்தகாலவிசுதி, இறப்பல்லாக் கால விசுதி, எதிர்கால விசுதி முதலான விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைந்து நிற்பதன் மூலம் வினையாக்கம் பெறுகின்றன.

பிற்காலத்தில் -'த' கர விசுதி மட்டும் இறந்த கால விசுதியாக வினைச்சொல்லுடன் இணைந்துள்ளன. பழந்தமிழில் 'த' கர விசுதியும் 'இ' கர விசுதியும் இறந்த கால விசுதியாக வினையடியுடன் இணைந்து வந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

த்த	கொடுத்த	[நற்.110:11]
	சிதைத்து	[அகம்.27:14]
	கெடுத்து	[பதிற்.70:9]

இ	தூவி	[ஐங்.153:3]
	ஆகிப்	[புறம்.13:9]
	விரைஇ	[ஐங்.182:1]
	கடைஇ	[ஐங்.360:4]
	இரிஇ	[புறம்.150:8]

‘த்த’, ‘இ’ முதலான இறந்தகால விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைந்துள்ளன.

2.8.16. இறப்பல்லாக் கால விசுதிகள் ஏற்கும் வினையடி

-வ், -ப், -ப்ப், -ம், -ந் முதலான விசுதிகள் சங்க இலக்கியத்தில் இறப்பல்லாக் கால விசுதிகளாகச் செயல்பட்டுள்ளன. இவ்விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைந்து வந்துள்ளதை சங்க இலக்கிய சான்றின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

வ்	வருவா	[அகம்.313:10]
ப்	காண்பேன்	[நற்.259:8]
ப்ப	உரைப்ப	[புறம்.366:7]
	பிறப்ப	[அகம்.79:2]
	ஆர்ப்ப	[புறம்.269:11]
ம்	கொய்யும்	[புறம்.252:3]
	கொண்மார்	[புறம்.15:14]
ந்	காணுநா	[நற்.216:2]

2.8.17. வினையடியுடன் இணையும் -க், -த், -ட், -ந் என்னும் கால இடைநிலைகள்

“க், த், ட், ந் என்பவை இறப்பல்லாக் கால இடைநிலைகள் ஆகும்”⁸. க், த், ட், ந் முதலான கால இடைநிலைகள் தன்மையிலும் முன்னிலையிலும் வந்து வினையடியுடன் இணைந்து வருவதை சங்க இலக்கிய பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

க்	அறிகை	[புறம்.186:3]
	உரைக்கோ	[நற்.211:1]
த்	விடுதும்	[புறம்.9:5]
	செய்தீம்	[புறம்.145:7]
ட்	கண்டும்	[புறம்.173:9]
	கேட்டியோ	[அகம்.68:8]
	கண்டிரோ	[அகம்.76:9]
ந்	முந்துறுத்தே	[புறம்.237:20]

மேலும், இறப்பல்லாத காலம் காட்ட, உந், த், உம், க் ஆகிய பல விசுதிகள் வினையடியுடன் இணைவதைக் காணலாம். அறிநா:, பொழுநா:, அறிதி, அறியும், அறிவாள், அறிகும் அறிகுவம் என்பன போன்ற பல சான்றுகள் உள்ளன.

2.8.18. ஏவல்வினை + 'ஆ' என்னும் எதிர்மறை விசுதி

பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் எதிர்மறை வினை விசுதியாகிய 'ஆ' காரம் வினையடியுடன் பின்னால் இணைந்து ஈறு கெட்ட, எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை உருவாக்குகின்றன.

சான்று

தோன்று + ஆ	= தோன்றா	[ஐங்.460:2]
அயர் + ஆ	= அயரா	[அகம்.369:5]
உணர் + ஆ	= உணரா	[புறம்.102:1]
கூடு + ஆ	= கூடா	[பரி.20:87]
காண் + ஆ	= காணா	[கலி.13:8]

2.8.19. வினையடி + 'இசின்' ஈற்றுச் ஏவல் ஒருமை விசுதி

'இசின்' என்பது ஏவல் ஒருமை விசுதி. இவ்விசுதி வினையடியுடன் இணைந்து வந்திருப்பதை சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

கண்டு + இசின்	= கண்டிசின்	[ஐங்.105:4]
ஆன்று + இசின்	= ஆன்றிசின்	[அகம்.69:4]
நோற்று + இசின்	= நோற்றிசின்	[புறம்.202:16]
வந்து + இசின்	= வந்திசின்	[பதிற்.15:15]
தெளிந்து + இசின்	= தெளிந்திசின்	[ஐங்.466:5]
சூழ்து + இசின்	= சூழ்ந்திசின்	[அகம்.76:13]
அறிந்து + இசின்	= அறிந்திசின்	[நற்.278:6]

இவ்வாறு 'இசின்' என்னும் ஈற்றுச்சொற்கள் இணைந்து வருவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். இதுபோன்றே 'மதி' 'மின்' இகும் என்னும் சொல்லும் வினையுடன் இணைந்து வருவதை முன்பு பழந்தமிழ் நூல்களிலேயே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

சான்று

சென் + மதி = சென்மதி	[பதிற்.53:14]
நல்கு + மதி = நல்குமதி	[ஐங்.179:1]
ஏகு + மதி = ஏகுமதி	[நற்.9:9]
ஊர் + மதி = ஊர்மதி	[ஐங்.486:4]
நெகிழ் + மதி = நெகிழ்மதி	[ஐங்.200:3]
ஓம்பு + மின் = ஓம்புமின்	[குறுந்.206:5]
உண் + மின் = உண்மின்	[பதிற்.18:1]
ஏற்று + மின் = ஏற்றுமின்	[பதிற்.18:2]
கண்டு + இரும் = கண்டுகும்	[ஐங்.121:1]

2.8.20. ஏவல்வினை + மோ, மே என்னும் விருதி

ஏவல்வினையுடன் மோ, மே என்னும் விருதி இணைந்து ஏவல்வினைமுற்றாக உருவாகுவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

சென் + மோ = சென்மோ	[பதிற்.87:1]
உரை + மோ = உரைமோ	[ஐங்.80:1]
மோழி + மோ = மோழிமோ	[குறுந்.2:2]
எழு + மோ = எழுமோ	[நற்.93:6]
வனை + மோ = வனைமோ	[புறம்.256:6]
பிரி + மே = பிரிமே	[ஐங்.308:4]
சென் + மே = சென்மே	[அகம்.376:18]

2.8.21. பன்மை ஏவல்வினை + 'கொள்' விருதி

பன்மை ஏவல்வினையுடன் 'கொள்' விருதி இணைந்து செயல்பட்டு பன்மை ஏவல்வினை உருவாகின்றன.

சான்று

சொல்லும் + கொள் = சொல்லுங்கொள்

2.8.22. எதிர்கால இடைநிலைகள் + 'ஆய்' விருதி

எதிர்கால இடைநிலைகளுடன் 'ஆய்' விருதியை இணைத்து ஏவல்வினைகள் உருவாகியிருப்பதைப் போன்று 'ஈர்' விருதியும் வினையடிகளுடன் இணைந்து ஏவல்வினையைக் காட்டும்.

சான்று

கொள்ளு + ஈர் = கொள்ளீர் [அகம்.390:9]

“பெஸ்கி அவர்களும் ‘உம்’விருதியும் வினையடியுடன் இணைந்து சொல் + உம் = சொல்லும் என்று ஏவல்வினையாகக் கருதுகிறார். இது போன்று -ம், -ரும் போன்றவை வினையடியுடன் இணைந்து ஏவல் வினையாகக் செயல்படுகிறது என்கிறார்.”⁹

போ - போம்

வா - வரும்

தா - தரும்

2.8.23. வினையடி + ‘ஐய’ விருதி

‘ஐய’ விருதி வினையடியுடன் இணைந்து ஒரே நிகழ்ச்சியைக் குறித்து ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டு ஐயத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமையும்

சான்று

அறிவிப்பேம் கொல், அறிவியேம்கொல்	[அகம்.52:10]
கேட்பார் உளர்கொல், இல்லைகொல்	[நற்.50:6]
உண்டு கொல் அன்றுகொல்	[நற்.122:7]
அறிந்தன்றோ இலனோ	[குறுந்.142:3]
ஓரிகொல்லோ அல்லன் கொல்லோ	[புறம்.152:12]
அணித்தோ சேய்த்தோ	[புறம்.173:12]

2.8.24. வினையடி + ‘அல்’

வினையடியுடன் ‘அல்’ பின்னால் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகையில் உள்ள பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

செல்ல + அல் = செல்லல்	[ஐங்.233:4]
நோ + வ் + அல் = நோவல்	[அகம்.25:16]

2.8.25. வினையடி + ‘ஆத்’ + ‘ஈம்’

வினையடியுடன் ‘ஆத்’ இடைநிலையும் ‘ஈம்’ விருதியும் இணைந்து பொருள் முடிவு பெருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

விரைய் + ஆத் + ஈம் = விரையாதீம்	[ஐங்.364:4]
செப்ப் + ஆத் + ஈம் = செப்பாதீம்	[அகம்.52:15]
செல்ல + ஆத் + ஈம் = செல்லாதீம்	[அகம்.300:18]
பயிற்று + ஆத் + ஈம் = பயிற்றாதீம்	[நற்.83:9]
வார் + ஆத் + ஈம் = வாராதீம்	[நற்.336:11]
மற + வ் + ஆத் + ஈம் = மறவாதீம்	[புறம்.198:27]

மேலும் வினைக்கூறுகளுடன் இணையும் விசுதிகள். பழந்தமிழ் நூல்களாகிய எட்டுத்தொகையில் வினையடியுடன் விசுதிகள் இணைந்து வருவது போன்றே வினைமுற்றுடனும் விசுதிகள் பின்னால் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். அல், ஈம், ஈமோ, ஈமே, வான், பான், மார், இல், ஏல், இன், அம், ஓன், ஓள், ஓர், முதலான பல்வேறு வகைப்பட்ட வினைவிசுதிகள் வினையடியுடனும், வினைமுற்றுடனும் இணைந்து நின்று ஒரு பொருளாய் அமைவதைக் காணமுடிகின்றன.

2.8.26. வினைமுற்று + 'அல்' என்னும் குறிப்பு வினைச்சொல்

பண்டைத்தமிழில் பொதுவாக வினைமுற்றுக்களுக்குப் பின்னர் இறந்தகாலத்தில் எதிர்மறையைக் குறிக்க வேண்டின் வினை முற்றுக்களுடன் 'அல்' என்னும் குறிப்பு வினையை இணைத்துக் கூறுதல் மரபாக உள்ளது.

சான்று

மருண்டனென் அல்லேன்	[பதிற்.74:23]
தொழுதனெம் அல்லமோ	[புறம்.60:6]

மருண்டான், தொழுதான், புறங்கண்டல் போன்ற வினைமுற்றுடன் அல்லேன், அல்லமோ என்ற எதிர்மறை வினைச்சொல் பின்னால் இணைந்துள்ளன. இதுபோன்றே இறப்பல்லாக் காலத்திலும் 'அல்' இணைந்து வருவதைக் காணலாம். 'வருந்தேம்' போன்ற எதிர்மறைச் சொற்கள் 'வருந்துவம் அல்லம்' (அகம். 183:15) என்று அகநானூற்றில் வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

கொள்ளாது அமையலென்	[புறம்.164:10]
விடல் சூழலன்	[குறுந்.300:8]
என்று அஞ்சலம்	[புறம்.397:25]

இவ்வாறு வினைமுற்றுடன் 'அல்' என்ற எதிர்மறை குறிப்பு வினைச்சொல் இணைந்து எதிர்மறைச் சொற்கள் உருவாகி இருப்பதைக் காணலாம்.

2.8.27. ஏவல்வினை + 'அம்' என்னும் வினைவிசுதிகள்

ஏவல்வினையுடன் 'அம்' என்னும் வினைவிசுதி இணைந்து வருவதைக் சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

காண் + கம் [அம்] = காண்கம்	[ஐங்.199:3]
செல் + கம் [அம்] = செல்கம்	[அகம்.325:13]
ஏத்து + கம் [அம்] = ஏத்துகம்	[புறம்.160:26]

2.8.28. வினையெச்சம் + 'ஓய்' என்னும் வினைவிருதிகள்

உடன்பாட்டு எதிர்மறை எச்சங்களுடன் 'ஓய்' என்னும் விருதி இணைந்து வினைமுற்றையும், உருவாக்குவதைக் காணலாம்.

சான்று

முடித்து + ஓய் = முடித்தோய் [புறம்.211:10]

அறியா + த் + ஓய் = அறியாதோய் [குறுந்.120:4]

2.8.29. வினையெச்சம் + 'ஓன்' என்னும் வினைவிருதிகள்

வினையெச்சத்துடன் 'ஓன்' என்னும் விருதி இணைந்து வினைமுற்றையும், வினையாலணையும் பெயரையும் உருவாக்குவதைக் காணலாம்.

சான்று

ஈத்து + ஓன் = ஈத்தோன் [புறம்.376:16]

வந்து + ஓன் = வந்தோன் [நற்.114:6]

2.8.30. வினையெச்சம் + 'ஓள்' என்னும் வினைவிருதிகள்

வினையெச்சத்துடன் 'ஓள்' என்னும் விருதி இணைந்து வினைமுற்றையும், வினையாலணையும் பெயரையும் உருவாக்குவதைக் காணலாம்.

சான்று

இறைஞ்சி + ய் + ஓள் = இறைஞ்சியோள் [அகம்.86:29]

வேட்டு + ஓள் = வேட்டோள் [ஐங்.1:3]

2.8.31. வினையெச்சம் + 'ஓர்' என்னும் வினைவிருதிகள்

வினையெச்சத்துடன் 'ஓர்' என்னும் விருதி இணைந்து வினைமுற்றையும், வினையாலணையும் பெயரையும் உருவாக்குவதைக் காணலாம்.

சான்று

இருந்து + ஓர் = இருந்தோர் [புறம்.219:4]

காண்பு + ஓர் = காண்போர் [பரி.10:27]

தாக்கு + வ் + ஓர் = தாக்குவோர் [பரி.10:28]

உந்து + வ் + ஓர் = உந்துவோர் [பரி.10:29]

தழுவு + வ் + ஓர் = தழுவுவோர் [பரி.10:31]

2.8.32. வினைமுற்று + நிபந்தனை எச்சம் காட்டும் 'ஏல்' என்ற விருதி

வினைற்றுக்களுக்குப் பின்னர் நிபந்தனை எச்சம் கொண்ட 'ஏல்' விருதி இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

சூள்	+ ஏல் = சூளேல்	[பரி.8:68]
துறப்பாய்	+ ஏல் = துறப்பாயேல்	[கலி.3:10]
திறன்உண்டு	+ ஏல் = திறனுண்டேல்	[கலி.38:13]
விடுவாய்	+ ஏல் = விடுவாயேல்	[கலி.93:33]
விடுவன்	+ ஏல் = விடுவனேல்	[கலி.147:50]

மேலும் குறிப்பு வினைமுற்று * 'ஏ' கார விசுதி

உண்டு என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றுடன் ஏகார விசுதி இணைந்து வந்துள்ளது. இவை அஃறிணை ஒருமையிலும், பன்மையிலும் வருகின்றன.

சான்று

உண்டு	+ ஏ = உண்டே	[பதிற்.63:18]
உண்டு	+ ஏ = உண்டே	[அகம்.158:11]

2.8.33. வினைமுற்று + நிபந்தனை எச்சம் காட்டும் 'ஆயின்' என்ற விசுதி

வினைமுற்றுக்களுக்குப் பின்னர் நிபந்தனை எச்சம் கொண்ட ஆயின் என்ற சொல் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

பால்மரம் பாகிய	[அகம்.5:15]
எண்ணுதி ராயின்	[அகம்.5:16]
என்றி ராயின்	[குறுந்.124:3]
அமைகுவெ னாயின்	[குறுந்.137:2]
சூழ்ந்தனை யாயின்	[அகம்.77:3]
இறக்குவை ஆயின்	[ஐங்.301:3]
அகன்றனர் ஆயின்	[அகம்.69:12]

என இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

2.9. வினையடி + வினையெச்சம் விசுதிகள்

வினைகொண்டு முடிவனவாகவும் வினையிலிருந்து பிறந்தனவாகவும் அமைந்த கிளவிகளை வினையெச்சம் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இவ்வினையெச்சத்தில் பகுதியும், காலம் காட்டும் இடைநிலையும், விசுதியும் காணப்படுகின்றன. எல்லா பகுதியும் வினைச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையும். அத்தகைய வினைச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்ட பகுதியுடன் விசுதிகள் இணையும் போது வினையெச்ச வடிவம் பெறுகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள

பாடல்களில் செய் வாய்ப்பாட்டு வினையடியுடன் எவ்வெவ் விசுதிகள் இணைந்து எவ்வெவ்வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது என்பதைக் காணலாம்.

2.9.1. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

செய் வாய்ப்பாட்டு வினையடியுடன் உகர, இகர, யகர விசுதிகள் இணைந்து செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்தை உருவாக்குகின்றன.

சான்று

உடை +	உ	=	உடைத்து	[நற்.223:9]
ஓங்கு +	இ	=	ஓங்கிய	[நற்.222:7]
தோன்று +	இ	=	தோன்றி	[நற்.221:2]
சூடு +	இ	=	சூடி	[நற்.220:2]
வினா +	அய்	=	வினாஅய்	[அகம்.82:12]
போ +	ய்	=	போய்	[கலி.72:15]

இவ்வாறு வினையடியுடன் விசுதிகள் இணைந்தபின் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் உருவாகின்றன.

2.9.2. செயலென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

செய் வாய்ப்பாட்டு வினையடியுடன் அகர விசுதி இணைந்து செயலென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் உருவாகும். பின்வரும் விசுதிகள் அனைத்தும் அகர விசுதியின் மாற்றுவடிவங்களாகக் கொள்ளப்பட்டு செய் வாய்ப்பாட்டு வினையடியுடன் இணைந்து செயலென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்தை உருவாக்குகின்றன. அ, க்க, ப்ப, இய, இயர், வான், பான், பாக்கு, அல், பான்வேண்டி, அல்வேண்டி, தல்வேண்டி, இயவேண்டி, முதலான விசுதிகள் அகர விசுதியின் மாற்றுவடிவங்கள். இவ்விசுதிகள் செய் வாய்ப்பாட்டு வினைச் சொல்லுடன் இணைந்து செயலென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சமாக வரும் நிலையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

அறிய் +	அ	=	அறிய	[குறுந்.72:2]
நினை +	க்க	=	நினைக்க	[புறம்.70:19]
இசை +	ப்ப	=	இசைப்ப	[புறம்.135:6]
செரீ +	இய	=	செரீஇய	[குறுந்.92:4]
படி +	இயர்	=	படிஇயர்	[குறுந்.10:2]
நீக்கு +	வான்	=	நீக்குவான்	[பரி.7:57]
குழை +	வான்	=	குழைவான்	[நற்.229:9]
கொள் +	வான்	=	கொள்வான்	[பரி.16:51]

வரு	+	வான்	=	வருவன்	[கலி.113:13]
காண்	+	பான்	=	காண்பான்	[கலி.97:7]
நீங்கு	+	அல்வேண்டி	=	நீங்கல்வேண்டி	[புறம்.385:5]
அணுகல்	+	வேண்டி	=	அணுகல்வேண்டி	[புறம்.394:10]
எள்ளு	+	மார்	=	எள்ளுமார்	[கலி.81:24]

வகரத்தை எதிர்கால இடைநிலையாகப் பெறும் வினையடிகள் வான் ஈறினையும், பகரத்தை எதிர்கால இடைநிலையாகப் பெறும் வினையடிகள் பான் ஈறினையும் பெற்றுச் செய்வான், செய்பான் ஈற்று வினையெச்சமாகச் செயற்படுகின்றன. ஆனால் பாக்கு ஈறு எல்லா வினையடிகளுடனும் இணைந்து வரத்தக்கதாயுள்ளது. எனவே மேற்காணும் இவ்விசுதிகள் அனைத்தும் செய் வாய்ப்பாட்டு வினைச் சொல்லுடன் இணைந்து செயவென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்தை உருவாக்கியுள்ளன.

2.9.3. 'செய' வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ப' கர விசுதி

'செய', என்ற வினையடியுடன்; 'ப' கர விசுதி இணைந்து செயவாய்ப்பாட்டு வினையெச்சமாக வருதலைப் பழந்தமிழின் பொதுப் பண்பாகக் கூறலாம்.

கேட்	+	ப	=	கேட்ப	[புறம். 44:8]
ஆர்	+	ப	=	ஆர்ப்ப	[குறுந். 15:1]
எடு	+	ப்ப	=	எடுப்ப	[புறம். 254:2]

என செயவென் எச்சம் 'ப' கரம் பெற்று வருவது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் சிறுபான்மை 'க' கரம் பெற்றும் வந்துள்ளது.

நட	+	க்க	=	நடக்க	[நற். 383:8]
----	---	-----	---	-------	--------------

இவ்வாறே செயின் வினையெச்சத்திலும் 'ப' கரம் 'க' கரமாக மாறுவதைக் காணலாம்.

கழிக்பின்	-	கழிக்கின்	[ஐங். 415:3]
-----------	---	-----------	--------------

சிறுபான்மை 'க' 'கர' விசுதியும் செயின் வினையெச்சத்தில் இணைந்துள்ளதை சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

2.9.4. செயின், செய்தால் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

செய் வாய்ப்பாட்டு வினையடிகளுடன் இன், தால் எனும் விசுதிகள் இணைதலால் செயின், செய்தால் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் உருவாகும். இன் விசுதிகள் இலக்கியங்களிலேயே மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. இன்னின் மாற்று வடிவங்களாக இல் என்ற விசுதியும் செயல்படும். 'தால்' என்ற விசுதியின் மாற்றுவடிவமாக ஆல், தால், த்தால், ந்தால் போன்றவைகள் கொள்ளப்படுகின்றன. இந்த மாற்று வடிவங்களும் செய் வாய்ப்பாட்டு வினையடிகளுடன் இணைந்து செயின், செய்தால் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்தை உருவாக்கும்.

சான்று

ஒதுங்கு	+	இன்	=	ஒதுங்கின்	[அகம்.145:18]
காண்	+	இன்	=	காணின்	[பதிற்.53:16]
போகு	+	இல்	=	போகில்	[ஐங்.303:2]
நல்கான்	+	ஆயின்	=	நல்காணாயின்	[புறம்.80:4]
செய்யும்	+	ஆயின்	=	செய்யுமாயின்	[குறுந்.206:3]

நல்கான், செய்யும் என்ற வினைமுற்றுச் சொற்களுடன் 'இன்' என்ற விசுதி இணைந்து வந்தபோதிலும் 'செயின்' வாய்பாட்டெச்சமாகவே செயற்படத்தக்கன. உடன்பாட்டு வினைமுற்றுக்களுடன் இணைந்து வரும்போழுதும் 'செயின்' வாய்பாட்டெச்சமாக செயல்படுகின்றன.

2.9.5. செய்தால் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்து' வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'ஆல்' ஈற்று எச்சம் இணைந்து செய்தால் என்ற நிபந்தனை எச்சத்தை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

என்று	+	ஆல்	=	என்றால்	[ஐங்.248:3]
கண்டு	+	ஆல்	=	கண்டாற்	[புறம்.390:25]
உற்று	+	ஆல்	=	உற்றால்	[பரி.12:54]
கேட்டு	+	ஆல்	=	கேட்டால்	[கலி.107:12]

2.9.6. செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்' வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'ஆ'கார ஈற்று இணைந்து செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தை உருவாக்கும். இந்த 'ஆ'கார ஈற்று எதிர்மறைப் பொருள் உணர்த்தும்.

சான்று

அறிய்	+	ஆ	=	அறியா	[ஐங்.298:1]
இசைய்	+	ஆ	=	இசையா	[குறுந்.291:3]
அமைய்	+	ஆ	=	அமையா	[அகம்.27:14]
உண்ண்	+	ஆ	=	உண்ணா	[அகம்.171:12]

'ஆ'கார விசுதி எதிர்மறையில் வந்து 'செய்' வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இணையும்.

2.9.7. செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்' வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் புகர விசுதி இணைதலால் 'செய்யு' வாய்பாட்டு வினையெச்சம் உருவாகின்றன.

சான்று

தங்கு	+	பு	=	தங்குபு	[பரி.10:122]
தோன்று	+	பு	=	தோன்றுபு	[நற்.69:6]

இறைஞ்சு + பு = இறைஞ்சுபு [கலி.57:21]

‘செய்’ வாய்பாட்டு வினையுடன் ‘புகர்’ விசுதி இணைந்து இவ்வெச்சம் உருவாகியது என்றாலும் இது ‘செய்து’, ‘செய’ என்ற இருவகை எச்சப் பொருளையும், தொழிற்பெயரையும் சில இடங்களில் காட்டும் தன்மை கொண்டது. மேலும் இவ்வெச்சம் சில இடங்களில் தன்வினை பிறவினை எச்சமாகவும் செயல்படும்.

2.9.8. செய்தெனவென் வாய்வாட்டு வினையெச்சம்

செய்தெனவென் வாய்வாட்டு வினையெச்சத்தை ‘செய்து’ + ‘என’ எனப்பிரித்துச் செய்தெனவென் வாய்வாட்டு வினையெச்சம் என்றும் அழைக்கலாம். இவற்றை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

பாய்ந்து + என	=	பாய்ந்தென	[ஐங்.444:2]
மாய்ந்து + என	=	மாய்ந்தென	[புறம்.113:5]
வீழ்ந்து + என	=	வீழ்ந்தென	[குறுந்.151:2]
உண்ட + என	=	உண்டென	[பதிற்.43:35]

சங்க இலக்கியத்தில் மட்டும் இவ்வெச்சம் அதிகமான அளவில் பயின்று வந்துள்ளன. எனவே ‘செய்’ வாய்வாட்டு வினையடியுடன் ஒவ்வொரு விசுதிகள் இணையும் போதும் ஒவ்வொரு வினையெச்சம் உருவாகின்றன என்பதை சங்க இலக்கிய சான்றின் மூலம் அறியமுடிந்தது. மேலும் இவ்வினையெச்சங்களுடன் சில சொற்களும் இணையும்.

2.10. வினையெச்சம் ஏனையச் சொற்கள்

‘செய்’ வாய்வாட்டு வினையடியுடன் விசுதிகள் இணைந்தபின் வினையெச்சம் உருவாகின்றன. அவ்வாறு உருவாகிய வினை எச்சங்களுடன் சில சொற்களும் இணைந்து வரும் நிலையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணமுடிகின்றன.

2.10.1. செய்து வாய்வாட்டு வினையெச்சம் + ‘இல்’ [இல்லை]

எதிர்மறைப் பொருளைக் காட்டும் ‘இல்’ என்னும் இடைச்சொல் இறந்தகால செய்து வாய்வாட்டு வினையெச்சத்தின் பின்னர் இணைத்து எதிர்மறை வினைமுற்றைக் காட்டும் நிலையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

இழந்து + இலேன்	=	இழந்திலேன்	[கலி.146:19]
மெலிந்து + இலன்	=	மெலிந்திலன்	[குறுந்.182:7]
போர்ப்பித்து + இலதே	=	போர்ப்பித்திலதே	[புறம்.286:5]
அறிந்து + இலேன்	=	அறிந்திலேன்	[பரி.8:60]
ஆய்வந்து + இலார்	=	ஆய்வந்திலார்	[பரி.9:25]

எதிர்மறைப் பொருளைக் காட்டும் 'இல்' இடைநிலையாக மட்டுமின்றி விசுவாசமாகவும் நின்று வினையுடன் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

ஆசு	+	இல்	=	ஆசுஇல்	[நற்.350:9]
கன்று	+	இடில்	=	கன்றிடில்	[பரி.6:98]
எண்ணு	+	இல்	=	எண்ணில்	[கலி.95:12]

2.10.2. செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + அல்

வினையடியுடன் மட்டுமின்றி செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களுடனும் அல் என்ற விசுவாச இணைந்துள்ளதைக் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

விடா	+	அல்	=	விடாஅல்	[அகம்.26:9]
தொடா	+	அல்	=	தொடாஅல்	[குறுந்.191:7]
அழா	+	அல்	=	அழாஅல்	[அகம்.233:2]
தொழா	+	அல்	=	தொழாஅல்	[நற்.380:8]
தொடா	+	அல்	=	தொடாஅல்	[குறுந்.191:7]

'செய்யா' வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'அல்' என்னும் விசுவாச இணைவது போன்றே 'தி' என்னும் விசுவாச இணைந்து ஏவல்வினைமுற்றை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

அழியா	+	தி	=	அழியாதி	[கலி.13:24]
உரையா	+	தி	=	உரையாதி	[கலி.28:21]

2.10.3. செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + ஈம், ஈமே ஈற்று ஏவல் விசுவாசம்

செய்து, செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களுடன் ஈம், ஈமோ, ஈமே ஈற்று ஏவல் விசுவாச இணைந்து வருவதை சங்க இலக்கியங்களில் காண்கிறோம்.

சான்று

செல்லா	+	ஈம்	=	செல்லாதீம்	[நற்.229:3]
விரையா	+	ஈமே	=	விரையாதீமே	[ஐங்.364:4]

2.10.4. செய்யாய் வினையெச்சம் + உடன்பாட்டு ஏவல் வினைமுற்று விசுவாசம்

'செய்யாய்' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ஓதில், என்று முதலான உடன்பாட்டு ஏவல் வினைமுற்றும், 'தோழி' என்ற பெயர்ச்சொல்லும் இணைந்துள்ளன.

சான்று

செல்லாய் + ஓதில் = செல்லாயோதில் [பதிற்.40:21]

வாராய் + ஓ + என்று = வாராயோ என்று [அகம்.219:3]

நிணையாய் + தோழி = நிணையாய் தோழி [குறுந்.298:4]

பெய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பிரிநிலை எச்ச உருபு [ஏ, ஓ]

பிரிநிலை எச்ச உருபாகிய 'ஏ'காரம், 'ஓ'காரம் ஆகிய இரண்டும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

அரிந்தன்று + ஓ = அரிந்தன்றோ [அகம்.384:4]

மருண்டு + இசின் + ஏ = மருண்டிசினே [அகம்.384:9]

2.11. வினைநிகழும் தன்மையைக் குறிக்கும் துணைவினைகள்

சங்க இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் வினை, வினையெச்சம், தொழிற்பெயர் ஆகிய கிளவிகளுடன் துணைவினைகள் இணைவதை காணலாம். துணைவினைகள் தலைமைவினைகளை அடுத்து வந்து தலைமைவினை உணர்த்தும் பொருளுடன் ஒரு கூடுதலான பொருள் உணர்த்திநிற்பவை. வினைநிகழும் தன்மையைக் குறிக்கும் வேண்டும், வேண்டா, கூடும், கூடாது ஆகிய துணைவினைகளும் வினை காட்டும் பொருளை மிகுவிக்கும் செல், ஈ, அறி, இரு, கொடு, அருள், விடு ஆகிய துணைவினைகளும் கொள் என்னும் தற்கட்டுத் துணைவினையும் இரு என்னும் காலத் துணைவினையும் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. பண்டைக்காலம் முதலே சில துணைவினைகள் வழக்கில் இருந்தன என்பதும் பின்னர்க் காலப் போக்கில் அவை வளர்ந்து 30க்கும் அதிகமான துணை வினைகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன என்றும் கருதலாம். தமிழில் கிடைக்கும் நூல்களில் தொல்காப்பியமே பழமையான நூல். இதன் காலம் முதலே தமிழில் துணைவினைகள் பயன்பட்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியம் இது பற்றி வெளிப்படையாக எதுவும் குறிக்கவில்லையாயினும் அதன் கண் படு, வேண்டும், பெறு, கொள், கொடு, இரு, கூடா ஆகும் ஆகிய ஒன்பது துணைவினைகள் காணப்படுகின்றன என்றும் தொல்காப்பியர் அவற்றைத் தம் நூலின்கண் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்தில் 'படு' என்ற துணைவினை செயப்பாட்டு வினை காட்டும் நிலையில் வருதல் காணத்தக்கது.

“எழுத்தெனப் படுபு”¹⁰

எனவும்,

“சொல்லெனப்படுபு”¹¹

எனவும்,

“உரை எனப்படும்”¹²

எனவும்,

“கடன் எனப்படுதலின்”¹³

இது போன்று பல இடங்களில் ‘படு’ இணைந்து வருதல் காணலாம். மேலும் இது முதல் வினையின் கண் உம்முடன் இணைந்தும் வரும்.

“சொல்லவும் படுமே”¹⁴

எனவும்,

“கடியவும் படர்”¹⁵

எனவும்,

“புணர்க்கவும் படுமே”¹⁶

என்று உடன்பாட்டிலும் எதிர்மறையிலும் வந்திருத்தல் உணரத்தக்கது. மேலும் இது முற்றுவினை, பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர் போன்ற இலக்கணக் கூறுகளிலும் இணைந்து வருகின்றது.

சான்று

எனப்படும்¹⁷

எனப்பட்ட¹⁸

வினையெனப்படுவது¹⁹

(முற்றுவினை)

(பெயரெச்சம்)

(வினையாலணையும்)

பெயர்)

துணைவினைகள் தலைமைவினை நிகழும் அவசியம், சாத்தியக்கூறு போன்றவற்றைத் தெரிவிப்பவை. இவை பிற வினைகளைப் போன்று எழுவாய் - பயனிலை இயைபு, காலம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருப்பதில்லை. இவை ஏவலிலும் வருவதில்லை. இவ்வகையான துணைவினைகள் முதல் வினைகளுடன் இணைந்து முதல்வினை நிகழும் அவசியத்தைத் வெளிப்படுத்துகின்றன. வேண்டும், வேண்டா, கூடும், கூடாது, சொல், ஈ, அறி, இடு, கொடு, அருள், விடு, இரு, கொள், படு செய், பண்ணு, ஆகு முதலான வினைகள் துணைவினைகள் எனப்படும்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் என்று கருதப்படும் சங்க இலக்கியத்தில் இடு, இரு, ஈ, கொள், அறி, நில், கூடு, அருள், விடு, கொடு, செய், பண்ணு, இரு, தா, வா முதலான பல்வேறு துணைவினைகள் வந்து தொழிற்பெயர் முதலான பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளுடன் இணைந்துள்ளதைக் கீழேக் காணலாம்.

2.11.1. தொழிற்பெயர் + வேண்டும் என்ற துணைவினை

‘வேண்டும்’ என்னும் துணைவினை தலைமைவினை நிகழும் அவசியத்தைக் குறிக்கும். பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் இவை தொழிற்பெயருடன் இணைந்து வருவதே பெரும்பான்மையும் காணப்படுகிறது.

சான்று

செய்தல் வேண்டும்	[நற்.102:4]
உள்ளல் வேண்டும்	[குறுந்.81:4]
இறுக்கல் வேண்டும்	[புறம்.97:20]
அருளல் வேண்டும்	[பரி.1:39]
பிரிதல் வேண்டும்	[கலி.21:4]

முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பிந்தியதான புறநானூற்றில் மட்டும் ஒரு இடத்தில் இது குறையெச்சத்தை அடுத்து வரக் காண்கிறோம்.

சான்று

வளர வேண்டும் [புறம்.339:11]

மேலும், செயல் வாய்ப்பாட்டுத் தொழிற்பெயருடனும் பிறவற்றுடனும் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

உள்ளல் வேண்டும் [குறுந்.81:4]

2.11.2. தொழிற்பெயர் + 'படு' என்ற துணைவினை

இத்துணைவினை செய்வினை வாக்கியத்தை செயப்பாட்டு வினைவாக்கியமாக மாற்றுவது. இவை முன்பழந்தமிழில் தொழிற்பெயருடன் இணைந்து வந்துள்ளது. செய்தல் * கண்டு = செயக்கண்டு, செய்தல் *; தொடங்கினர் = செய்யத்தொடங்கினர், செய்தல் * வேண்டும் = செய்ய வேண்டும் போன்றவை இம் மாற்றத்தைக் கண்ட அமைப்புகளே செயப்பாட்டுவினை வாக்கியங்களையும் புதைநிலை அமைப்பில் தொழிற்பெயர் * படு என்ற அமைப்பினை உடையதாகக் கொள்ள இயலும். எடுத்துக்காட்டாக,

'கொடிச்சி நோக்கவும் படும் அவள் ஒப்பவும் படும்' என்ற செயப்பாட்டுவினை வாக்கியங்களை கொடிச்சி நோக்குதலும் படும், ஒப்புதலும் படும் எனக் கொள்ளும்போதும் நோக்குதல், ஒப்புதல் ஆகிய வினைகளின் தாக்கம் அடைவதைக் காணலாம். முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் செயப்பாட்டுவினை வாக்கியங்களில் கருவி வெற்றுமைக்கு பதிலாக எழுவாய் வேற்றுமைப் பெயர் இணைந்து வருதல் காணலாம்.

கொடிச்சி நோக்குதலும் படும், அவள் ஒப்புதலும் படும்

கொடிச்சி நோக்கவும் படும், அவள் ஒப்பவும் படும் [ஐங். 290:4]

இதுபோன்றே.

நீ நயந்து உரைதல் பட்டோள்

நீ நயந்து உறையப் பட்டோள் [ஐங்.370:3]

ஆயினும் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தொழிற்பெயர் + படு என்ற அமைப்பு மிகுதியான அளவில் காணப்படுவதில்லை.

ஆர்க்கவும் படுவ [குறுந்.17:3]

எண்ப்படும்	[குறுந்.194:1]
நுவலவும் படுமே	[புறம்.1:6]
எண்ப்படுவது நினதே	[புறம்.35:11]

2.11.3. தொழிற்பெயர் + கூடும் என்ற துணைவினை

‘கூடும்’ என்னும் துணைவினை தலைமைவினை நிகழும் சாத்தியக்கூறை உணர்த்துவது. இதுவும் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தொழிற்பெயரை அடுத்தே வரக் காண்கிறோம்.

சான்று

வாழ்தல் கூடும்	[ஐங்.213:5]
புலத்தல் கூடுமோ	[அகம்.26:5]
மறுத்தல் கூடுமோ	[அகம்.301:28]
பெறல் கூடும்	[புறம்.17:26]
சாதனும் கூடுமோ	[கலி.61:12]

2.11.4. தொழிற்பெயர் + கூடாது என்ற துணைவினை

‘கூடும்’ என்ற துணைவினையின் எதிர்மறையாக இருப்பினும் இத்துணைவினை வினை நிகழும் சாத்தியக்கூறை மறுக்காமல், ஒரு செயலைச் செய்வது தகாது என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. இதுவும் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தொழிற்பெயரை அடுத்தே வரக் காண்கிறோம்.

சான்று

உள்ளல் கூடாது	[நற்.201:4]
---------------	-------------

வினையின் பொருளை மிகுவிக்கும் துணைவினைகள். இவை தலைமைவினையுடன் இணைந்து வந்து அவை காட்டும் பொருளுக்கு ஆழம் தருபவை.

2.11.5. தொழிற்பெயர் + அறி என்ற துணைவினை

தற்காலத் தமிழில் வழக்கில் உள்ள ‘பார்’ என்னும் துணைவினைக்கு (நினைத்துப் பார்) ஒப்பாக முன்பழந்தமிழ் நூல்களில் அகநானூற்றில் இரு இடங்களில் அறி என்னும் துணைவினை வரக் காண்கிறோம். இந்த அறி என்னும் துணைவினை தொழிற்பெயருடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

படர்ந்து உள்ளியும் அறிதிரோ	[அகம்.39:2]
சிறிதும் உள்ளியும் அறிதிரோ	[அகம்.78:14]

‘உள்ளியும்’ என்றால் ‘நினைத்தல்’ என்று பொருள். ‘உள்ளியும் அறிதிரோ’ என்றால் ‘நினைத்துப் பார்த்தீரோ’ என்று பொருள் படும்.

2.12. தொழிற்பெயருடன் வினாப்பதிலிடு பெயர்கள் இணைதல்

தொழிற்பெயருடன் துணைவினைகள் இணைந்தது போன்றே யாவது, யாவணம், யாது, யாவை முதலான வினாப்பதிலிடு பெயர்களும் தொழிற்பெயருக்கு பின்னால் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

2.12.1. தொழிற்பெயர் + யாவது என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர்

‘யாவது’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்வதற்குரிய சாத்தியக்கூறைய வினவி எதிர்நோக்கும். இவை தொழிற்பெயருடன் பின்னால் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

தோன்றல் யாவது	[பதிற்.80:15]
உழத்தல் யாவது	[ஐங்.486:2]
பொறுத்தல் யாவது	[நற்.354:1]
உய்தல் யாவது	[புறம்.97:17]

2.12.2. தொழிற்பெயர் + யாவணது என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர்

‘யாவணது’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் ‘எங்கே’ என்ற பொருளில் நின்று ஒரு இடப்பெயரை எதிர்நோக்குவது. ஆயினும் எட்டுத்தொகை நூல்களில் இது எதிர்மறை உறுதியை அதாவது குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி நடைபெற இயலாது என்பதைக் குறித்து வந்துள்ளதைக் காணலாம். இவ்வினாப் பதிலிடு பெயர் தொழிற்பெயருடன் இணைந்து வருவதை சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்ற.

சான்று

ஆவ்தல் யாவணது	[பதிற்.75:14]
கடிதல் பிறக்கு யாவணதோ	[நற்.306:2]

2.12.3. எதிர்மறை வினைமுற்று + யாவணம் என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர்

இது ‘யாது’ என்னும் அஃறிணை ஒருமைக்கு இணையான அஃறிணைப் பன்மை வினாப்பெயர். இவ்வினாப்பெயர் எதிர்மறை வினைமுற்றுடன் இணைந்து அஃறிணை ஒருமையைக் குறித்து நிற்பதைச் சான்றின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று: ஒவ்வா யாவை [புறம். 167:9]

என்றெல்லாம் வினாப்பதிலிடு பெயர்கள் தொழிற்பெயருடனும் எதிர்மறை வினைமுற்றுடனும் பின்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

2.12.4. தான், தாம் என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினை

தான், தாம் என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் வினைமுற்றுடனும் பின்னால் இணைந்து வந்துள்ளது.

சான்று

தான் - வந்தன்று தானே [அகம்.27:19]

தாம் - உரைத்தோரும் தாமே [குறுந்.135:3]

2.13. வினையெச்சம் + துணைவினைகள்

செய்து வாய்பாட்டெச்சங்களுடன் கொண்டு, இடு, இட, இட்ட, இட்டு, விட்டு முதலான துணைவினைகள் இணைந்து செய்துகொண்டு, செய்திடு, செய்திட, செய்திட்ட, செய்திட்டு, செய்துவிட்டு என்னும் கூட்டு வினையெச்சப் பொருளை உருவாக்கி நிற்கும் நிலையை சங்கிலக்கியத்தில் காணலாம். முன்புந் தமிழ் நூல்களில் ஒருசில இடங்களில் இக்கூட்டு வினையெச்சம் இடம்பெற்றிருப்பதைக் உணரமுடிகின்றன. இந்த துணைவினைகள் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சமாக வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

இடு - அறுத்திடு [புறம்.278:5]

அணிந்திடு [நற்.395:7]

இட்ட - பாய்ந்திட்ட [அகம்.227:9]

இட்டு - தெருமந்திட்டு [கலி.51:10]

2.13.1. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'கொடு' என்ற துணைவினை

தற்காலத்தமிழில் வழக்கிலுள்ள இத்துணைவினை குறுந்தொகையில் ஒரே ஒரு இடத்தில் வரக் காண்கிறோம். இவை ஓகார இடைச்சொல்லுடன் இணைந்து வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சான்று: உய்த்துக் கொடுமோ [குறுந்.354:3]

2.13.2. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'கொண்டு' என்ற துணைவினை

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் கொண்டு என்ற துணைவினை பின்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சான்று

வெளவிக் கொண்டு [கலி.58:6]

கொய்து கொண்டு [புறம்.159:10]

தெரிந்து கொண்டு [அகம்.48:12]

2.13.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'அருள்' என்ற துணைவினை

‘அருள்’ என்ற துணைவினை முன்பழந்தமிழ் நூல்களில் ஒரு சில இடங்களில் வந்துள்ளது. இவையும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து வரும்.

சான்று

காழ் களைந்தருள்	[நற். 312:4]
நின்ற என் நயந்தருளி	[புறம். 208:3]

2.13.4. **செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + ‘விடு’ என்ற துணைவினை**

தற்காத்தமிழில் மிகுதியாக வழக்கில் உள்ள இத்துணைவினை முன்பழந்தமிழில் நற்றிணையில் ஒரு இடத்தில் மட்டும் வரக் காண்கிறோம். இவையும் நல்கி என்னும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளது.

சான்று: நல்கினம் விட்டது [நற்.176:2]

2.13.5. **செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + ‘கொள்’ என்ற துணைவினை**

பிற துணைவினைகளைப் போன்றே இதுவும் வினையெச்சத்தை அடுத்து இணைந்து வரும் இயல்புடையது. ஆயினும் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இது முற்றெச்சத்தை அடுத்தும் வருவதைக் காண்கிறோம். (முற்றெச்சங்கள் வினையெச்சங்களைப் போன்றே செயல்படுபவை என்பது இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது.

சான்று

நயந்துகொண்டனை	[அகம்.96:9]
முகந்துகொண்டு	[அகம்.328:10]
எடுத்துக்கொண்டாங்கு	[நற்.182:5]
நோன்று கொளற்கு	[குறுந்.58:6]

கொண்டனை என்பதில் பகுதி கொள் எனப்படும். இவ்வாறு வினையெச்சத்துடன் கொள் என்னும் துணைவினை இணைந்துள்ளது.

2.13.6. **செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + ‘ஈ’ என்ற துணைவினை**

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் ‘அருள்’ என்னும் துணைவினையின் செயற்பாட்டை முன்பழந்தமிழ் நூல்களில் ‘ஈ’ என்னும் துணைவினை ஆற்றக் காண்கிறோம். ‘அருள்’ என்னும் துணைவினை உடன்பாட்டில் மட்டுமே வர, இத்துணைவினை உடன்பாடு, எதிர்மறை இரண்டிலுமே வரக் காண்கிறோம். இவை வினையடியுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

அணிந்து + ஈ = அணிந்தீ	[பதிற்.64:10]
மறையாது + ஈ = மறையாதீ	[ஐங்.64:4]

விரையாது + ஈ	=	விரையாதீ	[ஐங்.364:4]
கரைந்து + ஈ	=	கரைந்தீ	[ஐங்.391:6]
செப்பாது + ஈ	=	செப்பாதீ	[அகம்.52:15]

இவ்வாறு 'ஈ' துணைவினை வினையாயுடன் இணைந்துள்ளது.

2.13.7. செயவென் எச்சம் + வேண்டும் என்ற துணைவினை

செயவென் எச்சத்துடன் 'வேண்டும்' என்ற துணைவினை இணைந்து வருவதைக் காணலாம். இத்துணைவினைகள் முன் பழந்தமிழ் நூல்களில் புறநானூற்றில் செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தோடு இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று: வளரவேண்டும் அவளே என்றும் [புறம்.339:11]

2.13.8. செயவென் எச்சம் + வேண்டா என்ற துணைவினை

'வேண்டா' என்னும் துணைவினை தலைமைவினை நிகழ்வதன் அவசியமின்மையை உணர்த்துவது. இதுவும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் செயவென் எச்சத்துடன் இணைந்து வருகின்றது.

சான்று

நினைக்க வேண்டா	[புறம்.70:19]
வருந்த வேண்டா	[புறம்.101:10]
சொல்ல வேண்டா	[புறம்.361:21]

இவ்வகை அமைப்பே பின்பழந்தமிழிலும், இடைக்காலத் தமிழிலும் வளர்ச்சிபெற்று தற்காலத் தமிழில் நிலைபெற்றுவிட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

2.13.9. செயவென் எச்சம் + செல் என்ற துணைவினை

தற்காலத் தமிழில் வழக்கில் உள்ள 'போ' என்னும் துணை வினைக்கு (உடைந்து போ போன்றவை இணையாக செல் என்னும் துணைவினை முன்பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய புறநானூற்றில் மட்டுமே வந்துள்ளது.

சான்று: நில்லாதுபடாஅச்செலீஇயர் [புறம்.24:25]

படாஅச் என்னும் குறையெச்சத்துடன் செலீஇயர் இணைந்து வரக் காணலாம்.

2.13.10. செயவென் வாய்பாட்டு எச்சம் + 'பெறு' என்ற துணைவினை

செயப்பாட்டு வினைகாட்டும் 'பெறு' என்ற துணை வினையும் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியக் காலந்தொட்டே தமிழில் காணப்படும் ஒரு துணைவினையாகும். இத்துணைவினை செயவென் வாய்பாட்டு எச்சத்துடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

தீண்டப் பெறுபவோ [கலி.94:8]

வினைவிடப் பெறினே [அகம்.164:14]

2.14. காரணத்துணைவினைகள்

முன்பழந்தமிழில் காரணத்துணைவினைகளாக செய், பண்ணு என்பவை வினைச்சொற்களுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

2.14.1. வினை + செய் என்ற காரணத்துணைவினை

‘செய்’ என்னும் காரணத்துணைவினை தொடரில் வினையுடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று: செய்ததன் தப்பல் அன்றியும் உயவுப் புணர்ந்தன்று [நற்.203:10]

2.14.2. வினையடி + ‘பண்ணு’ என்ற காரணத்துணைவினை

‘பண்ணு’ என்னும் காரணத்துணைவினையும் தொடரில் வினையுடன் இணைந்து வந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்

சான்று: தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி [அகம்.45:10]

2.14.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையிச்சம் + ‘இரு’ என்ற துணைவினை

முற்று நிலை வினைக் கூறுபாடுகளில் ஒன்றான தொடர்பு நிலைக் கூறுபாட்டைக் காட்டுவதாக உள்ள ‘இரு’ என்ற துணைவினையின் பயன்பாடு தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியகாலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது எனக் கருதலாம். அகம் புறம் போன்ற இலக்கியங்களில் இது சற்றுக் குறைவாக இருப்பினும் கலித்தொகையில் கணிசமான அளவுக்கு இதன் பயன்பாடு உள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் இது எல்லா வகையான இலக்கணக் கூறுகளிலும் இணைந்து முற்று எச்சம் போன்று செயல்படும்.

தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் ‘வந்திருந்த கிழவனை’ என்பதில் இரு என்பது துணை வினையாக உள்ளது. இரு என்னும் காலத்துணைவினை முன்பழந்தமிழ் நூல்களில் ஓரிரு இடங்களில் மட்டுமே வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ள நிலையே சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

அவிந்திருந்த கொண்டல் [அகம்.100:5]

வரைந்திருந்தனனே [புறம்.340:9]

அசைபு வந்திருக்கும் [அகம்.106:4]

நினைந்து இருக்கும் [கலி.63:3]

ஊடியிருப்பேன் [கலி.75:19]

சொல்லா திருப்பேனாயின் [கலி.75:15]

2.14.4. செய்து வாய்பாட்டு வினையிச்சம் + 'ஒழி' என்ற துணைவினை

ஒழி என்ற துணை வினை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கலித்தொகையில் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

ஆங்கு அனிந்து ஒழியும்

[கலி.75:29]

2.14.5. வினை + 'ஆகும்' என்ற துணைவினை

இன்றைய தமிழில் பேசலாம், போகலாம் போன்றவற்றில் வரும் ஆம் என்பது சங்கத் தமிழில் ஆகும் என்றே உள்ளது எனபது உணரத்தக்கது.

சான்று

வளமையோ வைகலும் செயலாகும்

[கலி.15.24]

இவ்வாறு முதல் வினையுடன் துணைவினைகள் இணைந்து ஒரு பொருள் காட்டி, நிற்பதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

2.15. வினைக் கூறுகள்+வினைப்பின்னொட்டுகள்

தொல்காப்பியம், நேமிநாதம், முத்துவீரியம் என்பன முறையே பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, பொழுது, தொறும், ஆறு, உழி, கண்ணும், ஊங்கு, ஆங்கு, ஞான்று, அளவை, வரை என்ற வினைப்பின்னொட்டுகளைக் குறித்துள்ளன. இவை பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் இணைந்து வந்து காலப்பொருண்மை உணர்த்தும் வினைப்பின்னொட்டுகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் இணையும் பொழுது அப்பெயரெச்சக் கிளவிகள் தத்தம் பெயரெச்சத் தன்மையை இழந்து ஒருசொல் நீர்மையனவாக நின்று வினையெச்சமாக இலக்கண ஆக்கம் பெற்றுள்ளன.

“இறந்தகாலப் பெயரெச் சத்தின் பின் கால்கடை வந்து

தீர்பெய ராகிய வலிமெய் மிகலும் ஒரு சொல்லாகி வினையெச்

சம்போல் தோன்றலும் ஆமே”²⁰

வினைப்பின்னொட்டுகள் செயல் நிகழ்ந்தபின், செயல் நிகழும் முன், செயல் நிகழும்போது என்ற காலப் பொருண்மை உணர்த்துவனவாய் உள்ளன. இத்தகு காலப் பொருண்மை கொண்ட பின், முன் எனும் பின்னொட்டுகள் ஈண்டு வினைப்பின்னொட்டுகள் என்ற இலக்கணக் கலைச்சொல்லால் சுட்டப் பெறுகின்றன.

இப்பின், முன், எனும் வினைப்பின்னொட்டுகளின் இப்பேறுபாட்டினை உணர்த்தவே தொல்காப்பியர் “அன்ன மரபின் காலங் கண்ணிய” (தொல். சொல்.229) என இலக்கணம் உரைத்து இவற்றை ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபுகளிலிருந்து பிரித்துணர்த்துகின்றார். சொல்லுருபுகள் பெயர்களுடன் மட்டுமே இணைந்துவர

இவ்வினைப்பின்னொட்டுகளோ பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் இணைந்து ஒருசொல் நீர்மைப்பட்டு வினையெச்சமாகச் செயற்படுகின்றன.

2.15.1. பெயரெச்சம் + 'பின்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'பின்' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு இறந்தகால 'செய்த' என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து நின்று தலைமை வாக்கிய வினை நிகழ்வதைக் காட்டுகின்றன. மேலும் வினையெச்சப் பொருளையும் உணர்த்துகின்றன.

சான்று

கண்ட பின்னே	[குறுந்.306:6]
கிளந்தபின்	[குறுந்.374:2]
தீர்ந்தபின் மகிழ்சிறந்து	[பதிற்.68:11]

2.15.2. பெயரெச்சம் + 'பின்றை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'பின்றை' என்னும் பின்னொட்டு 'செய்த' என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து நின்று வினையெச்சமாகச் செயல்படுகின்றது.

சான்று

களைந்த பின்றை	[பதிற்.12:20]
சென்றபின்றை	[ஐங்.239:3]
கூடிய பின்றை	[அகம்.70:8]
கழிந்த பின்றை	[அகம்.86:17]

2.15.3. பெயரெச்சம் + 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு உடன்பாடு, எதிர்மறை ஆகிய இரு பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து ஒருசொல் நீர்மைப்பட்டு வினையெச்சமாகச் செயற்படுவதை எட்டுத்தொகையில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம். உடன்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இணையும்.

சான்று

புகழு முன்னர்	[குறுந்.252:7]
ஓரும் முன்	[நற்.93:11]

2.15.4. எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இணைந்து வருதல்.

'முன்' என்னும் பின்னொட்டு எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சமாக உருவாகுவதைக் காணலாம்.

சான்று

வாரா முன்னே	[புறம்.363:16]
கூறாமுன்	[பரி.10:87]
சொல்லா முன்னர்	[குறுந்.256:6]

2.15.5. பெயரெச்சம் + 'கால்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

மரபிலக்கியங்களில் 'கால்' என்னும் பின்னொட்டு இறந்தகாலம், இறப்பில்காலம், எதிர்மறைகாலம் ஆகிய மூன்று பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து நின்று வினையெச்சமாகச் செயல்படுகிறது. இவற்றை எட்டுத்தொகையில் உள்ள பாடல்களின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

இறந்தகாலம்	பயந்தக்காலம்	[குறுந்.264:5]
இறப்பில்காலம்	உறுகால்	[நற்.300:3]
எதிர்காலம்	பாடுங்காலே	[புற.39:18]
	புணருங்கால்	[கலி.78:11]
எதிர்மறைகாலம்	வந்து உரையாக்கால்	[கலி.73:17]
	அணையாக் காலே	[அக.342:13]

சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள கலித்தொகையில் 'கால்' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு மிகுந்த அளவில் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

2.15.6. பெயரெச்சம் + 'காலை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'காலை' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு செய்த, செய்யும், செய என்னும் அமைப்புடைய பெயரெச்சங்களின் பின்னரும் 'இல்' என்னும் சொல்லின் பின்னரும் இணைந்து வினையெச்சமாகச் செயல்படுகின்றது.

சான்று

செய்த	ஆகிய காலை	[நற்.243:9]
	வதடிந்த காலை	[பதிற்.78:12]
செய்யும்	வருஉம் காலை	[ஐங்.238:4]
	பெயரும் காலையாழ	[அகம்.318:11]
	காணுங்காலை	[நற்.72:2]
	எண்ணும் காலை	[புறம்.27:5]
செய	இண்ணாது ஆகிய காலை	[நற்.243:9]

'காலை' என்பது 'கால்' என்பதன் மாற்றுருவாக் கொள்ளப்படுகின்றது.

2.15.7. பெயரெச்சம் + 'கடை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'கடை' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு செய்து, செய்யா என்னும் பெயரெச்சங்களின் பின்னர் இணைந்து நின்று செயல்படுவதைக் காணலாம்.

சான்று

நெடுங்கடை நில்லாதி [கலி.79:21]

நீத்தக்கடை [கலி.147:16]

வந்தக் கடை [கலி.22:21]

2.15.8. பெயரெச்சம் + 'வழி' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'வழி' என்னும் பின்னொட்டு செய்த, செய் என்னும் பெயரெச்சங்களின் பின்னரும் 'உள்', 'இல்' என்னும் சொற்களின் பின்னரும் இணைந்துநின்று வினையெச்சமாகச் செயல்படுகின்றது.

சான்று

நொந்தீவார் இல்வழி [கலி.73:6]

ஆடுவழி ஆடுவழி [அக.49:18]

தூங்குவழித் தூங்கு [புற.243:4]

2.15.9. பெயரெச்சம் + 'வரை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'வரை' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு 'செய்யும்' என்னும் பெயரெச்சங்களின் பின் இணைந்து நின்று வினையெச்சமாகச் செயல்படுகின்றது.

சான்று

வருஉம்வரை நம்மனை வாழ்தும் [நற்.129:6]

2.15.10. பெயரெச்சம் + 'இடத்து' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'இடத்து' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒரு சில இடங்களில் செய்த என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வந்துள்ளது.

சான்று

கழிந்தவை யுள்ளாது கண்டவிடத்தே [கலி.72:24]

2.15.11. பெயரெச்சம் + 'பொழுது' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'பொழுது' எனும் வினைப்பின்னொட்டு செய்த, செய்யிய என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

இறுத்தந்த பொழுதின்கண் [கலி.29:9]

கண்ட பொழுதில் [ஐங்.118:2]

பெயரும் பொழுதில் சேர்புடன் [அகம்.64:13]

வருஉம் போழ்தே [நற்.37:11]

கொழுதும் பொழுதும் [குறுந்.192:5]

2.15.12. பெயரெச்சம் + 'தொறும்', 'தோறும்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

“பொற்கோ குறிப்பிடும் ‘தொறும், ‘தோறும்’ என்னும் வினைப்பின்னொட்டு பெயரெச்சத்துடனும், வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது”.²¹

சான்று

முயங்கு தோறும்	[அகம்.328:10]
காண் தோறும்	[நற்.9:5]
காண் தொறும்	[நற்.23:5]
நோக்கு தொறும்	[அகம்.266:7]
உள்ளு தொறும்	[ஐங்.445:4]

2.15.13. பெயரெச்சம் + 'ஞான்று' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

‘ஞான்று’ எனும் சொல் ‘செய்த’ மற்றும் ‘செய்யிய’ என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

வந்த ஞான்று	[நற்.386:10]
எய்திய ஞான்றே	[புறம்.364:13]
கொண்ட ஞான்று	[கலி.103:44]
மணந்த ஞான்றே	[குறுந்.25:5]
அகன்ற ஞான்றே	[குறுந்.41:6]

2.15.14. பெயரெச்சம் + 'ஞான்றை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

‘ஞான்றை’ என்னும் சொல் ‘செய்த’ என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

வந்த ஞான்றை	[அகம்.400:19]
சென்ற ஞான்றைச்	[புறம்.390:10]

2.15.15. பெயரெச்சம் + 'ஊங்கு' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

‘ஊங்கு’ என்னும் வினைப்பின்னொட்டு எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்துடன் சேர்ந்து நின்று வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

காணா ஊங்கு	[நற்.101:9]
பரவா ஊங்கு	[பதிற்.29:15]
உணரா ஊங்கு	[குறுந்.297:7]
மணவா ஊங்கே	[குறுந்.357:8]
தணவா ஊங்கே	[குறுந்.386:2]

தொல்காப்பியர் ஞான்று, ஞான்றை, ஊங்கு என்னும் வடிவங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் இச்சொற்கள் காலம் உணர்த்தியும், பெயரெச்சங்களைத் தொடர்ந்து இணைந்து வினையெச்சமாகவும் செயல்படுகின்றன.

2.15.16. பெயரெச்சம் + 'உழி' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'உழி' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வரக் காணலாம்.

சான்று

கொய்குவம் சென்றுழிப்	[அகம்.48:6]
இரும்புனம் மறந்துழி	[அகம்.348:10]
உறைப்புழி	[புறம்.290:7]

2.15.17. பெயரெச்சம் + 'கண்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'கண்' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு 'செய்த' என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

கூஉம் கண் அஃதே தெய்ய	[அகம்.310:13]
அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தைகா முற்ற	[கலி.82:10]

2.15.18. பெயரெச்சம் + 'கண்ணும்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'கண்ணும்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இறந்தகாலம், இறப்பில்காலம், எதிர்மறை ஆகிய மூன்று பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வரக் காணலாம்.

சான்று

பட்டமாரி படாஅக் கண்ணும்	[குறுந்.289:6]
நிலைபெறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்	[புறம்.223:]
மாமலர் வண்ணம் இழந்த கண்ணும்	[அகம்.197:1]

2.15.19. பெயரெச்சம் + 'ஆறு' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

'ஆறு' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது.

சான்று

2.15.20. பெயரெச்சம் + ‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு முன்பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் பல்வேறு பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கிறது. எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து நான்கு இடங்களில் ஒரு நிகழ்ச்சியின் இறுதியையும், இரு இடங்களில் தலைமைவினையும், பெயரெச்ச வினையும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்வதையும், ஒரு இடத்தில் பெயரெச்ச வினை நிகழ்வதை அடுத்து உடனே தலைமை வினை நிகழ்வதையும் குறிக்கிறது. இரு இடங்களில் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழ்வதை அடுத்த தலைமைவினை நிகழ்வதைக் காட்டுகிறது. பன்னிரண்டு இடங்களில் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழும்முன் தலைமைவினை நிகழ்வதை உணர்த்துகிறது.

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு: எதிர்காலப் பெயரெச்சத்துடன் வரை என்ற பொருளில் இணைந்துள்ளது.

சான்று

ஆகும் அளவைப் [அகம்.160:7]

தாங்கும் அளவைத் [குறுந்.149:5]

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு: எதிர்காலப் பெயரெச்சத்துடன் ‘பொழுது’ என்ற பொருளில் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

வருஉம் அளவை [நற்.237:7]

ஆரும் அளவை [புறம்.376:4]

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு: எதிர்காலப் பெயரெச்சத்துடன் ‘உடன்’ என்ற பொருளில் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

அறிவு காழ்க் கொள்ளும் அளவைச் [குறுந்.379:4]

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு: இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்துடன் ‘உடன்’ என்ற பொருளில் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

சென்று பிறளாகிய அளவை [அகம்.189:10]

ஆறிடை இட்ட அளவைக்கு [நற்.318:7]

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு: எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்துடன் ‘முன்’ என்ற பொருளில் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

கண்ணியது உணரா அளவை	[அகம்.5:6]
இவை மகன் எண்ணா அளவை	[நற்.267:12]
வாய்த்து வரல் வாரா அளவை	[நற்.316:7]
கூறிய பருவம் வாரா அளவை நொரிதரக்	[குறுந்.66:2]

2.15.21. உடல் பாட்டு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

உடன்பாட்டு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் பெயரெச்சங்கள் பின்னால் இணைந்துள்ளதை சங்க இலக்கிய சான்றின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

சோந்து கழிந்த	[குறுந்.124.1]
பரந்து பட்ட	[புறம்.18.2]
பெயர்ந்து ஒளித்த	[பதிற்.44.12]
அழித்து உண்ட	[பதிற்.45.8]

2.15.22. எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

உடன்பாட்டு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இணைந்து போன்றே எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடனும் பெயரெச்சம் பின்னால் இணைந்து வரும்.

சான்று

இசையாது கொல்லோ காதலர்	[குறுந்..48.7]
காணாது கலங்கிய உடை	[நற்.43.10]

மேலும், வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து வரும் தன்மையையும் கீழேக் காணலாம்.

2.16. வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து வரும் தன்மை

வினைப்பின்னொட்டுகளில் எவை எவை செய் வாய்பாட்டு வினையடியுடனும் செய்து, செய்கின்ற, செய்யும், செய்யார் செய்யாத வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சக்கிளவிகளுடனும், தொழிற்பெயருடனும், வினையெச்சங்களுடனும் இணைந்து வரும் நிலையேயும் காணலாம்.

2.16.1. செய் என்னும் வினையடி + 'வழி' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

செய் வாய்பாட்டு வினையடிகளுடன் பொழுது, காலை, கால், வழி, தொறும், ஞான்று, காலத்து, அளவும் எனும் வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து வினையெச்சமாகச் செயற்பட்டிருத்தலைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

அம்பழி பொழுதிற்	[புறம்.373:17]
-----------------	----------------

ஆடுவாழி ஆடுவாழி

[அகம்.49:18]

2.16.2. செய்த என்னும் பெயரெச்சம் + 'கடை' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

செய்த எனும் பெயரெச்சக் கிளவியுடன் பொழுது, காலை, கால், காலத்து, கடை, பின், ஆறு, கண், கண்ணும், காறும், இடத்து, படி, வண்ணம், ஞான்று, அளவில், போதெல்லாம், ஆகத்தும், போதிலும், உடன், எல்லையுள், வேளையில் என்பன இணைந்து வந்துள்ளன. பின், உடன் என்பன இச்செய்த வாய்பாட்டுச் சொற்களுடன் மட்டுமே இணைந்து செயற்படத்தக்கன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சான்று

வந்தக் கடை [கலி.22:21]

கண்ட இடத்தே [கலி.72:24]

பயந்த ஞான்றே [பரி.5:50]

ஆங்கு, போதளவு, போதும், கடைத்தும், அக்கணத்தில் என்பனவும் செய்த வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சக் கிளவியுடன் இணைந்து வந்து வினையெச்சப் பொருள் தரும்.

2.16.3. செய்கின்ற என்னும் பெயரெச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு

செய்கின்ற வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து வருவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் அதிகமாகக் காண இயலவில்லை.

2.16.4. செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் + 'கடை' என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

பொழுது, காலை, கால், கடை, அளவை, ஆறு, தொறும், முன், இடத்து, படி, வண்ணம், ஞான்று, வேலையில், அளவில், அளவும், அளவின்கண், பொழுதெல்லாம், துணையும், வரை, எல்லை, காலத்து, காலத்தும், காறும், போதும் எனும் வினைப்பின்னொட்டுகள் இச்செய்யும் எனும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் இணைந்து செயற்பட்டிருக்கின்றன. துணையும் எனும் வினைப்பின்னொட்டு செய்யும் வாய்பாட்டு சொல்லுடன் மட்டுமே இணைந்து வரத்தக்கது.

சான்று

காணுங் கடை [கலி.87:1]

தாங்கும் அளவைத் [குறுந்.149:5]

பொருந்து மாறே [நற்.122:10]

வருஉம் வரை [நற்.129:5]

2.16.5. செய்யாத + வினைப்பின்னொட்டு

செய்யாத வாய்பாட்டுப் எதிர்மறைப் பெயரெச்சக் கிளவியுடன் ஆறு, படி, பொழுது, முன்னம், வண்ணம், வகை என்பன இணைந்து வந்துள்ளன.

2.16.6. வினை + உடன் என்னும் வினைப்பின்னொட்டு

வினையுடன் உடன் என்ற வினைப்பின்னொட்டு இணைந்து வருகின்றன.

சான்று

புக்குடன்	[பதிற்.68:10]
விரைந்துடன்	[ஐங்.274:2]
மொசிந்துடன்	[அகம்.181:10]
தடிந்துடன் வீழ்த்த	[அகம்.337:11]
புணர்ந்துடன் போதல்	[குறுந்.297:6]

2.16.7. செய்யா என்னும் வினையிச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு

செய்யா வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சக் கிளவியுடன் கால், காலத்து, கடை, அளவை, ஆறு, முன், கண்ணும், வண்ணம், வகை, ஊங்கு, விதம் எனும் வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்த வந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்தே காணப்பெறும் ஊங்கு என்பது செய்யா வாய்பாட்டுச் சொல்லுடன் மட்டுமே இணைந்து செயற்படவல்லது.

சான்று

கலாற்றாக்கால்	[கலி.43:26]
உண்ணா அளவைப்	[புறம்.258:7]
ஆகா வாறே	[குறுந்.265:7]

2.16.8. வினையடி + வினைப்பின்னொட்டு

செய் வாய்பாட்டு வினையடிகளுடன் பொழுது, காலை, கால், வழி, தொறும், ஞான்று, காத்து, அளவும் எனும் வினைப்பின்னொட்டுகள் இணைந்து செயல்பட்டிருப்பதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

அம்பழி பொழுதில் தமர்முகங் காணா	[புறம்.373:17]
ஆடுவழி ஆடுவழி அகலேன்	[அகம்.49:18]

2.16.9. செய்து, செய்யு, செய்வு + வினைப்பின்னொட்டு

செய்து, செய்யு, செய்வு வாய்பாட்டுச் சொற்களுடன் உழி எனும் வினைப்பின்னொட்டு இணைந்து வரும்.

சான்று

அழைத்துழி	[பரி.19:63]
-----------	-------------

2.16.10. செய்து எனும் வாய்பாடு + 'உழி' எனும் வினைப்பின்னொட்டு

‘செய்து’ எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ‘உழி’ எனும் வினைப்பின்னொட்டு இணைந்து வருவதைக் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

அழைப்ப அழைத்துழி

[பரி.19:63]

தொடுவுழி தொடுவுழி நீங்கி

[குறுந். 399:3]

2.16.11. செய்து, செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + ‘ஆங்கு’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு

‘ஆங்கு’ என்னும் வினைப்பின்னொட்டு ‘செய்து, செய்யா’ என்னும் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

ஊர்பு இழிந்தாங்கு

[அகம்.197:12]

காணா வுங்கே

[நற்.101:8,9]

2.16.12. தொழிற்பெயர் + வினைப்பின்னொட்டு

காலை, காறும் எனும் வினைப்பின்னொட்டுகள் செய்தல் வாய்பாட்டு தொழிற்பெயருடன் இணைந்து வினையெச்ச வடிவத்தைக் கொடுக்கின்றன.

சான்று

அலத்தற்காலை ஆயினும்

[புறம்.103:11]

2.16.13. பெயர்ச் சொற்கள் + வினைப்பின்னொட்டு

பெயர்ச் சொற்களுடன் வினைப்பின்னொட்டு இணைந்து வருவதைக் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

செல்வக்காலை நிற்பினும்

அல்லற்காலை நில்லன்

[புறம்.215:8]

வினைப்பின்னொட்டுகள் பெயரெச்சக் கிளவிகளோடு மட்டுமல்லாது பெயர்களுடனும், தொழிற்பெயர்களுடனும், வினையெச்சங்களடனும் இணைந்து கூட்டு வினையெச்சமாகச் செயல்படும் புதுவகைப் போக்குகளையும் காணமுடிகின்றன. பெயர்ச்சொல்லை முடிபாகக் கொளல், காலம் உணர்த்தல், இடையே பிறசொல் வர இடந்தரல் எனும் இலக்கணங் கொண்ட பெயரெச்சங்களினின்றும் வேறுபட்டு இக்கூட்டு வினையெச்சங்கள் ஒருசொல் நீர்மையனவாய் நின்று வினை முற்றினை முடிக்கும்

சொல்லாய் ஏற்று அவ்வினைமுற்றின் காலத்தினையே தழுவி நடக்கும் இயல்பினவாக உள்ளன.

2.17. பெயரெச்சம் + பெயர்

வினையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படும் பெயரெச்சங்கள் செயப்படு பொருளாக வருதல் ஒரு வகையானவை. அவை, சொல்லிய என்ற வினையிலிருந்து சொல் என்ற சொல் உருவாகும். இவையும் செயப்படுபொருள் எனப்படும்.

சான்று

சொல்லிய சொல்	[ஐங்.165:3]
உவந்த உவகை	[அகம்.42:11]
வருந்திய வருத்தம்	[நற்.41:3]
பாடிய பாட்டு	[குறுந்.23:5]
பரந்த மாலை	[நற்.33:2]
துஞ்சும் ஊர	[நற்.260:4]
அறுத்த நரம்பு	[பதிற்.43:21]

சொல், உவகை, மொழி, வருத்தம், பாட்டு முதலான பெயர்கள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து தொடரில் செயப்படுபொருளாக நிற்கின்றன.

2.17.1. பெயரெச்ச வடிவங்கள் + பெயர்

அல், இல் என்பது எதிர்மறை வினையடி ஆகும். இந்த எதிர்மறை வினையடியிலிருந்து பெயரெச்ச வடிவங்கள் தோன்றும். இந்த பெயரெச்சங்களுடன் பெயர்ச்சொலங்கள் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகையில் காணலாம்.

சான்று

அல்லெனோ யானே	[குறுந்.99:1]
அல்லெனோ விசம்பு	[நற்.115:11]
இல்லேன்	[நற்.340:1]

2.17.2. பெயரெச்சம் + அன்ன

முன்பழந்தமிழ் நூல்களில் அன்ன என்ற சொல் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து ஒரு தொடராக அமைவதைக் காணலாம்.

சான்று

கண்ட + அன்ன = கண்டன்ன	[பதிற்.35:7]
விரிந்த + அன்ன = விரித்தன்ன	[பதிற்.51:36]
கடைந்த + அன்ன = கடைந்தன்ன	[அகம்.331:2]

சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் பல்வேறு வகையான வினைக்கூறுகளுடன் பெயர், வினை, இடை, உரி, எச்சம், விசுதிகள் ஒட்டுக்கள் முதலானவைகள் இணைந்து நின்று ஒரு பொருளாய் பொருள் முடிவு பெற்றதைக் அறியமுடிகின்றன.

இவ்வாறு பல்வேறு வகைப்பட்ட வினைப்பின்னொட்டுகள் எல்லாம் பெயரெச்சக் கிளவிகளோடும், பெயர்களோடும் வினையெச்சங்களோடும், வினையுடனும் இணைந்து ஒருசொல் நீர்மையனவாய் நின்று வினையெச்சப் பொருளைக் கொடுக்கின்றது. “மேற்காட்டிய வினையெச்சங்களில் எல்லாம் துணைவினைகள் கூட்டு வினையெச்சங்களை உருவாக்க உதவின. அவற்றோடு மட்டுமன்றிப் போது, ரின், முன் முதலான வினைப்பின்னொட்டுகள் பெயரெச்சங்களோடு இணைந்து கூட்டுவினையெச்சம் உருவாகின்றன என்கின்றார் டாக்டர் பொற்கோ அவர்கள்”.²³

2.18. தொகுப்புரை

- ❖ வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர், வியங்கோள்வினைமுற்று போன்ற வினைக்கூறுகளுடன் பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச் சொற்கள் இணைந்து பின்னிணைவு என்ற ஒரு புதிய இலக்கணக்கூறுகளை உருவாக்கி நிற்கும் நிலையை இவ்வியலில் காணமுடிகின்றது.
- ❖ வினையடிகளுடன் உயர்திணை விசுதிகள், அஃறிணை விசுதிகள், மேலும் பல்வேறு விசுதிகள் இணைந்து வினைமுற்றாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.
- ❖ வினையடியுடன் ஒன்பது வகையான வினையெச்ச விசுதிகள் இணைந்து ஒன்பது வகையான வினையெச்சங்கள் உருவாகி இருப்பதைக் இவ்வியலில் காணமுடிகின்றது.
- ❖ எச்சவினைகள் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்ற இரண்டு நிலையில் அமைகின்றன. வினையெச்சங்களில் எல்லாம் மற்றொவினையுடனும், துணைவினைகளுடனும் பின்னால் இணைந்து இணைவுகளை உருவாக்கியுள்ளன.
- ❖ ஒரு வினையெச்சம் இரட்டித்து கூட்டுவினையெச்சமாக அமைவதும் உண்டு. சான்றாக படிக்கப்படிக்க என்ற செயவென் எச்சமும் ஓடிஆடி என்ற செய்தென் எச்சமும் இரட்டித்து வரும். பெயரெச்சங்களில் பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, போது என்ற பின்னொட்டுகள் இணைந்து வினையெச்ச வடிவத்தைக் காட்டி நிற்பதை அறியமுடிகின்றன.
- ❖ செய்த என்ற பெயரெச்சத்தின் பின் 'பின்' என்ற ஈறு இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகிறது. 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு செய்யும் என்ற பெயரெச்சத்தோடும், செய்யா என்ற எதிர்மறை பெயரெச்சத்தின் பின் இணைந்து வரும் நிலை குறித்து சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது.

- ❖ பெயரெச்சத்தின் பின் படி, ஆறு, வண்ணம், வரை தோறும் முதலான கிளவிகள் இணைந்து கூட்டு வினையெச்சங்களை உருவாக்கும். சான்றாக சொன்னபடி, செய்தபடி, கேட்டபடி முதலான கிளவிகள் இந்த வகையில் அமையும்.
- ❖ சங்க இலக்கியங்களில் பின், முன், கால், காலை, கடை, வழி, இடத்து, பொழுது, தொறும், ஆறு, உழி, கண்ணும், ஊங்கு, ஆங்கு, ஞான்று, அளவை, வரை முதலானவைகள் வினைப்பின்னொட்டுகளாக காணப்படுகின்றன. பின்னின் மாற்று வடிவங்களாய் பின்றை பின்னர் என்பனவும் முன்னின் மாற்று வடிவங்களாய் முன்பு, முன்னர் என்பனவும் வந்துள்ளன.
- ❖ 'ஊங்கு' எனும் வினைப்பின்னொட்டு சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமே வந்துள்ளது. வரை எனும் வினைப்பின்னொட்டு நற்றிணையில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே வந்துள்ளது. சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகையில் வினைப்பின்னொட்டுகள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருள் தரும் நிலையை காணலாம்.
- ❖ 'அளவை' என்ற வினைப்பின்னொட்டு முன்பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் பல்வேறு பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கிறது. எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து நான்கு இடங்களில் ஒரு நிகழ்ச்சியின் இறுதியையும், இரு இடங்களில் தலைமைவினையும், பெயரெச்ச வினையும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்வதையும், ஒரு இடத்தில் பெயரெச்ச வினை நிகழ்வதை அடுத்து உடனே தலைமை வினை நிகழ்வதையும் குறிக்கிறது.
- ❖ இரு இடங்களில் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழ்வதை அடுத்த தலைமைவினை நிகழ்வதைக் காட்டுகிறது. பன்னிரண்டு இடங்களில் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழும்முன் தலைமைவினை நிகழ்வதை உணர்த்துகிறது.

சான்றாதாரங்கள்

1. பாரதியார், பா. (தமிழ்) 20:1).
2. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (கழக வெளியீடு), டாக்டர் புவண்ணன், ப. 23.
3. நன்னூல். 340.
4. பழந்தமிழ்த் தொடரியல், வரலாற்று ஆய்வு, முனைவர் மு. சுசீலா, ப. 154.
5. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 254.
6. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை, நூற்பா. 254.
7. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை, நூற்பா. 63.
8. வினைப் பாசுப்பாட்டில் எச்சங்கள், முனைவர் ச. சுபாஷ் சந்திர போஸ், ப. 171.
9. தமிழ் மொழி வரலாறு, சு. சக்திவேல், ப. 202.
10. தொல்காப்பியம், நூற்பா. 1.
11. மேலது., 643.
12. மேலது., 1603.
13. மேலது., 1120.
14. மேலது., 1603.
15. மேலது., 1281.
16. மேலது., 1599.
17. மேலது., 136.
18. மேலது., 164.
19. தமிழில் வினையெச்சங்கள் (வரலாற்றாய்வு), முனைவர் பெ. மாதையன், ப. 157.
20. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் (மூலமும் விளக்கவுரையும்), வ.த. இராமச்சுப்பிரம்ணியம், ப. 236.
21. வினைப் பாசுப்பாட்டில் எச்சங்கள், முனைவர் ச. சுபாஷ் சந்திர போஸ், ப. 118.
22. நன்னூல், மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, 366.
23. இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம், டாக்டர் பொற்கோ, ப. 90.

இயல் - 3

சங்க இலக்கிய வினை இணைவுகள் (எட்டுத்தொகை நூல்களில் - முன் இணைவுகள்)

3.1. முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் உலக இலக்கியங்களுள் மிகப்பழமையானது பண்பாடு மிக்கது. எத்தனையோ நாடுகளிலும் மொழிகளிலும் இலக்கியம் தோன்றாத நேரத்தில் தோன்றிய தொன்மையும் முதுமையும் மிக்கது. முதிர்ந்த ஒரு மொழியின், கனிந்த மக்கள்தம் வாழ்க்கையின் பெட்டகமாகும். கி.மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்டக் காலக்கட்டத்தில் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களின் பல்வேறு பண்புகளை அடிப்படையாக வைத்து அவற்றைச் சான்றோர் செய்யுள் என்றும், செவ்வியல் இலக்கியம் என்றும் பழைமையான இலக்கியம் என்றும் பலபடக் வழங்குவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வாழ்வியக்கத்தின் பல்வேறு கூறுகளையும் நிலைப்பாடுகளையும் தொழில்களையும் பேரரசர் சிற்றரசர் வரலாறுகளையும் காட்டும் காலக்கண்ணாடியாக விளங்குவனவாகும். இவ்இலக்கியங்கள் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டைக் காட்டுவனவாகவும் அமைகின்றன.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க சங்க இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாகும் வினைக்கூறுகளாகிய வினை, வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று கூட்டு வினையெச்சம், தொடர் வினை முதலான வினைக் கூறுகளைக் கொண்ட சொற்கள் தனக்கு முன்னால் பெயர், வினை, இடை, உரி முதலானச் சொற்களைக் கொண்டும், ஏனையச் சொற்களைக் முன்னிணைவாகக் கொண்டும் முடிவுபெறுகின்றன.

அவ்வாறு முடியும் சொற்களை, வினையுடன் இணையும் சொல் அல்லது வினைமுன்னிணைவு என்று அழைக்கலாம். இவ்வகையான வினை முன்னிணைவுகள் சங்க இலக்கியம் என்னும் எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் வினைமுன்னிணைவு குறித்து ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கம் ஆகும்.

3.2. வினை முன் இணைவுகள்

ஒரு தொடரில் ஒரு வினை நிகழ்வு மட்டுமே இடம் பெறலாம். அங்ஙனமன்றி ஒரு தொடரில் பல வினைநிகழ்வு இடம் பெறுவதும் உண்டு. பல வினை நிகழ்வு ஒரு தொடரில் இடம் பெறும்போது அந்த வினை நிகழ்வுகளை வினை இணைப்புத் தொடர் அல்லது வினை இணைநிலைத் தொடர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். சான்றாக “அவன் இங்கு வந்து தேடினான்” என்ற தொடரில் வருதலாகிய வினைநிகழ்ச்சியும், தேடுதலாகிய வினை நிகழ்ச்சியும் இணைந்து பொருள் பயக்கும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறு தொடரில் மட்டுமின்றி சொற்களுடனும் பொருத்தமான முன்னொட்டுச் சொற்கள் இணைந்து பொருள்கொண்டு தொடராக அமைதலை இணைவு எனலாம். எனவே, எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாகும் பாடல்களில் உள்ள வினைச்சொற்களை முன்னிணைவு நோக்கில் ஆராய்ந்து வகைப்படுத்துவதே இவ்வியலின் நோக்கம் ஆகும்.

3.3. வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணையும் பல்வேறு சொற்களும், ஏனைய கிளவிகளும்

வினைக்கூறுகள் என்றழைக்கப்படுகின்ற வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று, போன்றவற்றுடன் பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நான்கு வகைச் சொற்கள் முன்னால் இணைந்து நிற்பதையும், ஏனைய வினைக்கூறுகள், பெயர்ச்சொற்கள் போன்றனவும் முன்னால் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் சான்றுகளுடன் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

3.3.1. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினைக்கூறுகள்

பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் முதலான நான்கு வகைச்சொற்கள் வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று, வினையாலணையும் பெயரும் ஆகியவற்றுடன் முன்னால் இணைந்து வருவதை இலக்கியத்தில் காணலாம்.

3.3.1.1. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினைமுற்று

வினைக்கூறுகளில் ஒன்றான வினைமுற்றுச் சொற்களுடன் பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு சொற்களும் முன்னால் இணைந்து வருவதை இலக்கியத்தில் காணலாம்.

சான்று

கணை உதைப்பு [பரி.4:42]

காண்கு வந்தேன் [பதிந்.88:39]

அந்திற் கச்சினன் [அகம்.76:6]

கலிகொள் [அகம்.11:4]

நனி வருந்தினை [அகம்.19:2]

கணை என்ற பெயர்ச்சொல்லும், காண்கு என்ற வினைச்சொல்லும், அந்திற் என்ற இடைச்சொல்லும், நனி, கலி என்ற உரிச்சொல்லும் வினைமுற்றுடன் இணைந்துள்ளன.

3.3.1.2 நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினையெச்சம்

பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச்சொற்களும் வினையெச்சத்திற்கு முன்னால் இணைந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

சான்று

முரசு கொண்டு [பதிற்.14:2]

உழப்பது அன்றி [குறுந்.289:4]

என மயங்கி [அகம்.26:9]

உவந்து வந்து

படர் கூர்ந்து [குறுந்.216:4]

முரசு என்ற பெயரும், உழப்பது என்ற வினையும், என என்ற இடையும் படர் என்ற உரிச்சொல்லும் வினையெச்சத்திற்கு முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

3.3.1.3. நான்கு வகைச்சொற்கள் + பெயரெச்சம்

நான்கு வகைச்சொற்களாகிய பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகியவை பெயரெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளன.

சான்று

உயிர் உருங்கும் [பரி.4:42]

இடியூஉ சொர்ந்த [ஐங்.423:1]

என்று நினைக்கும் [நற்.297:5]

பசப்பு ஊரும் [கலி.7:8]

உயிர் என்ற பெயர், இடியூஉ என்ற வினை, என்று என்ற இடை, பசப்பு என்ற உரிச்சொல் ஆகிய நான்கும் பெயரெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளன.

3.3.1.4. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வினையாலணையும் பெயர்

நான்கு வகைச்சொற்களும் வினையாலணையும் பெயருடன் முன்னால் இணைந்துள்ளன.

சான்று

மதுகை உடையவன் [கலி.47:2]

பிரியும் மடைமையோர் [அகம்.43:15]

உடையவன் என்ற வினையாலணையும் பெயருடன் மதுகை என்ற பெயர்ச்சொல் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.1.5. நான்கு வகைச்சொற்கள் + வியங்கோள் வினைமுற்று

பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச்சொற்களும் வியங்கோள் வினைமுற்றுடன் முன்னால் இணைந்து வரும்.

சான்று

அம்ம வாழி [ஐங்.40:1]

‘அம்ம’ என்பது இடைச்சொல்லாகும். ‘வாழி’ என்பது ‘வாழ்க’ என்ற பொருளில் வியங்கோள் வினைமுற்றாக வந்து ‘அம்ம’ என்ற இடைச்சொல்லை முன்னிணைவாகக் கொண்டுள்ளது.

3.3.2. நான்குவகைச் சொற்களுடன் பல்வேறு வினைக்கூறுகள் இணைதல்

பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச்சொற்களும் பல்வேறு வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் வந்து இணைவதைக் காணலாம்.

3.3.2.1. வினைச்சொல் + வினைச்சொல்

வினைச்சொல் என்பது வேற்றுமையொடு பொருந்தாது ஆராயுங்கால் காலத்தொடு புலப்படும் தன்மைக் கொண்டது. இத்தகு தன்மைக்கொண்ட வினைச்சொற்களுக்கு முன்னால் ‘செய்கு’ என்னும் தன்மை ஒருமை வினைமுற்று முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

“செய்குஎன் கிளவி வினையொடு முடியினும்

அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர்”¹

சான்று

காண்கு வந்தனென் [பதிற்.88:39]

காண்கு வந்திசினே [புறம்.125:4]

காண்கு வந்திசின் பெரும் [புறம்.391:14]

என்றும் “சென்றெனக் கேட்ட” (சென்றார் என்று கேட்ட) (குறுந்.207:7) என்ற வினைமுற்றுடன் வினைக்கூறு இணைந்துள்ளன.

3.3.2.2. பெயர்ச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாகிய எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே. சொல்லாவன பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் என இரண்டு என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்”.² இவற்றில் பெயர்ச்சொற்கள் என்பது இயற்பெயர் முதலாக நீ என்பது இறுதியாகக் கூறப்பட்ட பெயர்களும், இவைபோன்ற பிறவும் பெயர்ச்சொற்கள் ஆகும். இத்தன்மைக் கொண்ட பெயர்ச்சொற்கள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

“மகடுஉ மருங்கில் பால்தீர் கீளவி

மகடுஉ இயற்கை தொழில்வயினான”³

“பெண்மைப் பொருளிடத்துப் பால்தீர்ந்து வருகின்ற பெண்மகள் என்னும் பெயர் வினைகொள்ளுமிடத்துப் பெண்மைக்குரிய வினையினைக் கொள்ளும். சான்றாக பெண்மகள் வந்தான் என வரும்”.⁴ இதுபோன்ற பிற பெயர்ச்சொற்கள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

மதுகையும் உடையன்	[கலி.47:2]
பாலும் உண்ணாள்	[அகம்.48:2]
பெற்பனும் வந்தனன்	[கலி.39:50]
நின் நோக்கினர்	[புறம்.42:21]
உயிர் கொடுத்தோர்	[புறம்.18:19]
என் கைக் கொண்டு	[நற்.28:1]
வாள் அரில் மயக்கி	[பதிற்.12:1]
இரவலர் வருவர்	[புறம்.3:24]
வாள் மறுப்பட்டன	[புறம்.4:1]
நல் நுதல் நீவியும்	[நற்.28:2]

உடையவன், உண்ணாள், வந்தனன், நோக்கினர், கொடுத்தோர், கொண்டு, மயக்கி, வருவர், மறுப்பட்டன, நீவியும் முதலான வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் பெயர்ச் சொற்கள் இணைந்துள்ளன. மேலும், வினைமுற்றுடன் இணைந்து வரும் பெயர்ச்சொற்களையும் சங்கஇலக்கியத்தில் காணலாம்.

3.3.2.3. பெயர் + வினைமுற்று

வினைமுற்று சொல்லுடன் பெயர் முன்னால் இணைந்து வந்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டுடன் அறியலாம்

சான்று

இருள் கொள்	[அகம்.73:12]
------------	--------------

பதம் பார்க்கும்	[அகம்.73:13]
மனை உறக் காக்கும்	[நற்.277:5]
அரும்பு வாய் அவிழும்	[நற்.278:2]
பசுங் காய் தூங்கும்	[நற்.278:5]

3.3.2.4. இடைச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

இடைச்சொற்கள் பெயரொடும் வினையோடும் சேர்ந்து வரும். தனித்து வரும் தன்மை இல்லாதன. இத்தன்மைக் கொண்ட இடைச்சொற்கள் தான் சாரப்படும் மொழியை முன்னடுத்து வருதலும் காணமுடிகின்றன. எனவே, வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் சில இடைச்சொற்கள் இணைந்து முன்னிணைவாகச் செயல்படும் நிலையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

3.3.2.4.1. 'கொல்' என்ற + இடைச்சொல் வினைக்கூறுகள்

“கொல்லே ஐயம்”⁵

‘கொல்’ என்னும் இடைச்சொல் ஐயப் பொருட்டாய் சில இடங்களில் வினைமுதல் கொண்டு வரும்.

சான்று

“கொள்ளே கழிந்தன்று, கொன்வரல்”⁶

என்று தான் சாரப்படும் மொழியை வினைக்கூறுகளை முன்னடுத்து வருதலும் காணமுடிகின்றன.

3.3.2.4.2. 'அந்தில்' என்ற + இடைச்சொல் வினைக்கூறுகள்

“அந்தில் ஆங்க அசைநிலை கிளவியென்று
ஆயிரன் டாகும் இயற்கைத் தென்ப”⁷

‘அந்தில்’ என்னும் இடைச்சொல் ‘ஆங்கு’ என்னும் இடக்குறிப்பும் அசைநிலையும் எனப்படும். அவ்விரண்டு இயல்பினதாகும் என்று கூறுவர் புலவர்

சான்று

அந்திற் கச்சினன், கழலினன் [அகம்.76:6]

3.3.2.4.3. 'அம்ம' என்ற + இடைச்சொல் வினைக்கூறுகள்

“அம்ம கேட்பிக்கும்”⁸

‘அம்ம’ என்னும் இடைச்சொல் கேட்பாய் என்னும் பொருட்குறிப்பொடு நிற்கும். கேட்பிக்கும் எனக் கருவி கருத்தாவாக வினைக்கு முன்னால் இணையும்.

சான்று: அம்ம வாழி [ஐங்.40:1]

அந்தில், அம்ம என்ற இடைச்சொற்கள் கச்சினன், கழலினன், வாழி முதலான வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணைந்துள்ளன. மேலும் 'என்று', 'என' என்ற இடைச்சொற்களும் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணைவதைக் காணலாம்.

3.3.2.4.4. 'என்று, என' என்ற இடைச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே”⁹

என்று, என என்னும் இவ்விடைச்சொல் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்து வரும் நிலையை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

என்று - என்றனர்	[நற்.248:4]
என்று - என்று நினைக்கவும்	[நற்.297:5]
என்று - என்று பலஏத்தி	[புறம்.107:1]
என - என மயங்கி	[அகம்.26:9]
என - எனச் சொல்லவும்	[நற்.213:6]
என - என வினவுதியாயின்	[புறம்.282:3]

3.3.2.5. உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

உரிச்சொல் என்பது நான்கு வகைச் சொற்பாடுகளுள் ஒன்றாகும். இதுவும் இடைச்சொல்லைப் போலப் பெயர், வினையைச் சார்ந்து வரும். இடைச்சொற்கள் பெயர், வினைகளோடு பின்னொட்டுக்களாகச் இணைந்து பொருள் உணர்த்தும். ஆனால் உரிச்சொற்கள் பெரும்பாலும் அடைபோல முன்னால் இணைந்து பொருள் வெளிப்படுத்தும். தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொல்லின் இலக்கணம்,

“உரிச்சொல் கிளவீ விரிக்குங் காலை
இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
ஒருசொல் பலபொருட்டு உரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒருபொருட்டு உரிமை தொன்றினும்
பயிலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபின் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் ஆயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்”¹⁰

“தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள், பிற்கால இலக்கண நூலார், இக்கால இலக்கண மொழியியல் அறிஞர்கள் எனப் பலரும் உரிச்சொல் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூற வாய்ப்பளிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது”.¹¹

உரிச்சொற்கள் பெயர், வினைகளோடு இணைந்து இசை, குறிப்பு, பண்பு என்ற மூன்று பொருளை உணர்த்தும். வினைக்கூறுகளுடன் உரிச்சொற்கள் முன்னால் இணைந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்

3.3.2.5.1. உறு, தவ, நனி என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“உறுநவ நனியென வருஉம் மூன்றும்

மிகுதி செய்யும் பொருள் என்ப’¹²

உறு, தவ, நனி எனக் குறிப்பு உரிச்சொல்லாக வரும் மூன்றும் மிகுதியை உணர்த்தும்.

சான்று

நனிவருந்தினை [அகம்.19:1]

நனி பசந்தனள் [அகம்.48.3]

‘நனி’ என்னும் உரிச்சொல் மிகுதி பொருளில் வந்து வினைக்கு முன்னால் இணைந்துள்ளன.

3.3.2.5.2. ‘உவந்து’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“உகப்பே உயர்தல் உவப்பே உவகை”¹³

உவந்து என்ற உரிச்சொல் உகப்பும், உவப்பும் உயர்தலும் உவகையுமாகிய நான்கு வகையாக அமைந்து குறிப்பு பொருள் உணர்த்தும்.

சான்று

“உவந்து வந்து ஆர்வ நெஞ்சமொடு”¹⁴

3.3.2.5.3. ‘பசப்பு’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“பசப்பு நிறனாகும்”¹⁵

பசப்பு என்ற உரிச்சொல் பயப்பும், பசப்பும் பயனும் நிறவேறுபாடுமாகிய நான்கு வகையுள் அமைந்து குறிப்பும் பண்பும் பொருள் உணர்த்தும்.

சான்று

பசப்பு ஊரும்மே [கலி.7:8]

3.3.2.5.4. ‘கழி’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

கூர்ப்பும், கழிவும், ஒன்றனது சிறத்தலாகிய குறிப்பு உணர்த்தும் உரிச்சொல்.

சான்று

கழி கண்ணோட்டமாக [பதிற்.22:1]

3.3.2.5.5. ‘கிதிர்ப்பு’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கம் செய்யும்”¹⁶

அதிர்வும், விதிர்ப்பும் நடுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொல் ஆகும்.

சான்று

விதுப்புற அறியா

[புறம்.20:19]

3.3.2.5.6. ‘வார்தல்’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

வார்தல், போகல், ஓழுகல் என்னும் மூன்று சொல்லும் நேர்மையும் நெடுமையுமாகிய பண்புணர்த்தும் உரிச்சொல் ஆகும்.

சான்று

வார்ந்திலங்கும் வையெயிற்று [குறுந்.14:2]

3.3.2.5.7. ‘கெடவரல்’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

கெடவரல், பண்ணை ஆகிய இரண்டும் விளையாட்டாகிய குறிப்பினை உணர்த்தும் உரிச்சொற்கள் ஆகும்.

சான்று

பண்ணைத் தோன்றிய

[தொல்.மெய்.1]

3.3.2.5.8. ‘நளி’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

நளி என்னும் உரிச்சொல் பெருமை என்னும் பொருண்மை குறித்து வந்தமை காண்க.

சான்று

நளிகொள்

[புறம்.109:2]

நளிகொள் என்றால் பெருமை கொள் என்று பொருள் படும்.

3.3.2.5.9. ‘படர்’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“படரே உள்ளல் செலவும் ஆகும்”¹⁷

படனென்பது உள்ளுதலும் செலவும் ஆகிய குறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொல் ஆகும்.

சான்று

படர் கூர்ந்திசினே

[குறுந்.216.4]

படரும் பையப் பெயரும்

[குறுந்.215.1]

படர்ந்து புள்ளின் போகி

[புறம்.47:1]

3.3.2.5.10. ‘நன்று’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

“நன்று பெரிதாரும்”¹⁸

நன்று பெரிதென்னும் குறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொல். இவை வினைமுதல் கொள்ளும்.

சான்று

நன்று என உணர்ந்த [குறுந்.327:2]

நன்று மரிது துற்றனை [அகம்.10:6]

3.3.2.5.11. ‘கலி’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல் முதலிய நான்கும் அரவமாகிய இசைப் பொருண்மையை உணர்த்துகின்ற உரிச்சொல்லாகும்.

சான்று: கலிகொள் [அகம்.11:4]

3.3.2.5.12. ‘கமம்’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

கருவியும், கமமும், தொகுதியும் முதலானவைகள் நிறைவு பொருள் உணர்த்தும் உரிச்சொல் ஆகும். இவ்உரிச்சொல் வினைக்கு முன்னால் இணையும்.

சான்று: கமஞ்சுள் [குறுந்.158:3]

3.3.2.5.13. ‘புலம்பு’ என்ற உரிச்சொல் + வினைக்கூறுகள்

புலம்பு, தனிமை, துவன்று, நிறைவு, முரஞ்சல், முதிர்வும் ஆகிய குறிப்பும், வெம்மை விரும்புதல் ஆகியன பண்புணர்த்தும் உரிச்சொல் ஆகும். இவ்உரிச்சொல் வினைமுதல் கொள்ளும்.

சான்று: புலம்புகொள் [தனிமைக் கொள்] [குறுந்.207:3]

“புலம்புகொள்” என்றால் “தனிமைக் கொள்” என்பது பொருள் ‘புலம்பு’ என்ற உரிச்சொல் ‘கொள்’ என்ற வினையுடன் முன்னால் இணைந்துள்ளது. படர், படரும், நனி, உவந்து, பசப்பு, கழி, விதுப்பு, வார்ந்து நளி, கலி, விழுமம், கமஞ் முதலானவைகள் உரிச்சொற்கள் எனப்படும். இவ்உரிச்சொற்கள் அனைத்தும் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்துள்ளன.

3.3.2.6. வினையடை + வினைக்கூறுகள்

“வினைக்கு அடைகளாக வரும் கீளவிகள் அல்லது வினை கொண்டு முடியும் கீளவிகள் வினையடைகள் என்று பெயர் பெறும். வினையெச்சங்களும் வேற்றுமை ஏற்ற பெயர்களும் வினைக்கு அடைகளாக வருகின்றன என்று கூறுகின்றார்”.¹⁹ இத்தகைய வினையடைகள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்துள்ளன.

சான்று

உரக்கப் பேசினான்

மெல்ல நடந்தான்

வேகமாக ஓடினான்

நன்கு படிக்கின்றான்

மேலே காட்டிய தொடர்களில் உரக்கப், மெல்ல, வேகமாக, நன்கு முதலான கிளவிகள் வினையடைகளாக வந்து வினைமுற்றிற்கு முன்னால் இணைந்துள்ளன. மேலும் எட்டுத்தொகையில் உள்ள சான்றின் மூலமும் அறியலாம்.

சான்று

“ஓங்கித் தோன்றும்”

[அகம்.42:13]

மெல்லெனத் தழீஇயினேனாக

[அகம்.49:7]

3.3.2.7. வினைக்கூறுகளுடன் தொழிற்பெயர் முன்னால் இணைதல்

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினைமுற்று, அல்லது, இல்லது என்ற வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் தொழிற்பெயர் இணைத்து நின்று செயல்படுவதை எட்டுத்தொகை நூல்களின் மூலம் காணலாம்.

3.3.2.7.1. தொழிற்பெயர் + செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

போதல், வருதல், தருதல் முதலான சொற்களும் வரல், தரல், கொளல் முதலான சொற்களும் வினைப்பெயர்கள் அல்லது தொழிற்பெயர்கள் என்று குறிக்கப்படும். வினைப்பெயர் அல்லது தொழிற்பெயரில் காலம் காட்டுகிற உருபு இல்லை. வினைப்பெயர் அல்லது தொழிற்பெயரில் இரண்டு களங்களே உண்டு. முதல் களம் வினையடி, இரண்டாவது களம் ‘அல்’ , ‘தல்’ என்ற தொழிற்பெயர் விசுதி. ‘வருதல்’ என்ற தொழிற்பெயரில் ‘வா’ என்ற பகுதியும் ‘தல்’ என்ற தொழிற்பெயர் விசுதியும் அமைந்திருக்கின்றன. இத்தன்மைக் கொண்ட தொழிற்பெயர் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைகின்றது. அவ்வாறு முன்னால் இணைந்து ஒரு பொருளாய் நிற்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

சான்று

ஓழிதல் கேட்டு

[நற்.43:12]

செல்லுதல் அரிது

[குறுந்.207:1]

மலைத்தல் போகி

[புறம்.10:10]

பிரிதல் எண்ணினை

[அகம்.10:6]

பெயர்தல் வேண்டும்

[அகம்.10:8]

ஓழிதல், செல்லுதல் என்ற தொழிற்பெயர் கேட்டு, அரிது என்ற செய்து வாய்வாட்டு வினையெச்சதின் முன்னால் இணைந்துள்ளன. செய்து வாய்வாட்டு வினையெச்சத்தை

வினைக்கூறாகக் கொள்ளலாம். எனவே வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் தொழிற்பெயர் இணைந்துள்ளன.

3.3.2.7.2. தொழிற்பெயர் + பெயரெச்சம்

துணைநிலையில் அமைந்த தொழிற்பெயர்கள் பெயரெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்து வருவதைக் எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம். பெயரெச்சத்திலும் வினையடி இருப்பதனால் இவற்றையும் வினைக்கூறாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். எனவே வினைக்கூறைக் கொண்ட பெயரெச்சத்திற்கு முன்னால் தொழிற்பெயர் இணைந்துள்ளன.

சான்று

கழுஉ மறந்த	[குறுந்.279:5]
மறப்பு அறியா	[நற்.301:8]

கழுஉ (கழுஉதல்), மறப்பு (மறுத்தல்) என்ற தொழிற்பெயர்கள் மறந்த, அறியா என்ற பெயரெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளன.

3.3.2.7.3. தொழிற்பெயர் + வினைமுற்றுகள்

எட்டுத்தொகை நூல்களில் வினைமுற்றிற்கு முன்னால் தொழிற்பெயர் இணைவதைக் காணலாம். வினைமுறிலும் பகதி வினைதான் என்றதனால் இவற்றையும் வினைக்கூறுகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

சான்று

அறிதனும் அறிதிர்	[அகம்.8:18]
முயறனும் முயல்ப	[அகம்.356:15]
வழங்கனும் வழங்கும்	[நற்.67:7]
சொல்லவும் சொல்லீர்	[நற்.213:7]
பயிற்றனும் பயிற்றும்	[நற்.246:4]
நினைக்கவும் நினைத்திலை	[நற்.297:5]
நல்கனும் நல்குவர்	[குறுந்.37:1]
வருதனும் வரும்	[குறுந்.88:4]

இவ்வாறெல்லாம் இணைந்து ஒரு கூடுதலான பொருள் உணர்த்திநிற்பதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் அறிய முடிகின்றன.

3.3.2.7.4. தொழிற்பெயர் + அல்லது என்னும் வினைச்சொல்

‘அல்லது’ என்னும் வினைச்சொல்லுடன் தொழிற்பெயர் முன்னால் இணைந்துள்ளது. இத்தகைய தொடர்கள் பதிற்றுப்பத்தில் ஆறு இடங்களில் காணமுடிகின்றன.

சான்று

சுரத்தல் அல்லது	[பதிற்.44:5]
கனிதல் அல்லதை	[பதிற்.52:11]
துணிதல் அல்லது	[பதிற்.72:2]
மலைத்தல் அல்லது	[புறம்.10:9]
படுதல் அல்லது	[புறம்.142:5]
பழித்தல் அல்லதை	[புறம்.204:10]

3.3.2.7.5. தொழிற்பெயர் + இல் [இல்லை] என்றும் வினைச்சொல்

தொழிற்பெயருடன் ‘அல்லது’ என்ற வினைச்சொல் இணைந்தது போன்றே ‘இல்’ என்னும் வினைச்சொல்லும் இணைந்து வாக்கியமாவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடலில் காணலாம்.

சான்று

ஒழிந்தன்றும் இலையே	[அகம்.19:1]
அழிந்தன்றோ இலன்	[அகம்.55:6]
கண்டன்றும் இலமே	[புறம்.61:17]
வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே	[புறம்.77:10]
அழிந்தன்றோ இலரே	[நற்.27:6]

இவ்வாறு ‘இல்’ என்னும் வினை தொழிற்பெயருடன் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.8. பதிலிடு பெயர்கள் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணைதல்

யார், யாங்கு, யாண்டு, யாங்ஙனம், யாது, யாவது, எவன், என், என்ன, ஆகியவை வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் எனப்படும். இவ்வகைப் பதிலிடு பெயர்கள் வாக்கியத்தில் பெயர்ச்சொல் வரும் இடங்களில் வந்து நின்று வினைச் சொல்லுடன் இணைந்து பொருள் முடிவு பெருகின்றன.

3.3.2.8.1. ‘யார்’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று

‘யார்’ என்ற பதிலிடு பெயர்கள் வினைமுற்றுடன் இணைந்து வினா எழுப்பி வினாப்பதிலிடு பெயர் வரக் காணலாம்.

சான்று

யார் உளரோ?	[பதிற்.45:18]
யார் அஃது அறிந்திசினோரே	[குறுந்.18:3]
யார் வந்தார்	

என்னும் வாக்கியத்தில் எழுவாய்ப் பெயரின் இடத்தில் யார் என்ற பதிலிடு பெயர் நின்று வந்தார் என்ற வினைமுற்றுடன் இணைந்து வினா பொருள் உணர்த்துகின்றன. எனவே யார் என்ற பதிலிடு பெயர் வினைமுற்றுடன் இணைந்தபின் பொருள் முடிவு பெறுவதைக் காணலாம்.

3.3.2.8.2. ‘யாங்கு’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைக்கூறுகள்

‘யாங்கு’ என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் எவ்வண்ணம் என்ற பொருளைத் தரும். இவ்வினாப்பதிலிடுபெயர் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணையும்.

சான்று

யாங்கு மறந்து	[குறுந்.132:3]
யாங்கு அறிந்தன்று	[குறுந்.140:5]
யாங்கு உண்டனன்கொல்	[புறம்.234:4]
யாங்கு ஆவதுகொல்	[புறம்.350:3]

3.3.2.8.3. ‘யாண்டு’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று

‘யாண்டு’ என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் எங்கே என்ற பொருளைத் தருவது. ஒரு இடப்பெயரின் இடத்தில் வந்து நின்று வினையுடன் முன்னால் இணையும்.

சான்று

யாண்டு உளர்கொல்லோ	[குறுந்.195:3]
யாண்டு உளன்கொல்லோ	[குறுந்.325:4]
யாண்டு உளனோ	[புறம்.86:2]
யாண்டுளனோ	[புறம்.282:3]

3.3.2.8.4. ‘யாங்ஙனம்’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் + வினைமுற்று

‘யாங்ஙனம்’ என்ற வினாப்பதிலிடு பெயர் எப்படி என்ற பொருளைத் தரும். இவ்வகை வினாப்பதிலிடு பெயர் வினைமுற்றுடன் இணையும்.

சான்று

யாங்ஙனம் ஒல்லுமோ	[நற்.184:5]
யாங்ஙனம் மொழிகோ	[அகம்.90:8]
யாங்ஙனம் வாழ்தி	[அகம்.378:17]
யாங்ஙனம் ஒத்தியோ வீங்கு	[புறம்.8:6]
யாங்ஙனம் மொழிகோ ஓங்குவான்	[புறம்.49:3]

3.3.2.8.5. 'எவன்; என்ற வினாப் பதிலிடுபெயர் + வினை

இவை எட்டுத்தொகை நூல்களில் மிக அதிகமான எண்ணிக்கையில் வந்துள்ளது. இது 'எப்படி', 'என்ன', 'ஏன்' ஆகிய மூன்று பொருள்களில் வந்துள்ளது. இவ்வினாப் பதிலிடுபெயர் வினைச்சொல்லுடன் முன்னால் இணைந்து வினாப் பொருளை விளக்கும்.

சான்று

எவன் அறிய?	- எப்படி	[அகம்.2:10]
எவன் செய்கோ	- என்ன	[ஐங்.133:1]
எவன் செய்தியோ	- என்ன	[புறம்.68:4]
எவன் மொழிகோ	- என்ன	[நற்.224:8]
எவன் உளனோ	- ஏன்	[அகம்.305:11]

3.3.2.8.6. 'என்' என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினைமுற்று

இவ்வினாப்பதிலிடு பெயர் 'என்ன' என்ற பொருளைத் தருவது. இதுவும் எட்டுத்தொகை நூல்களில் பல இடங்களில் வினையுடன் இணைந்துள்ளது.

சான்று

என் ஆவதுகொல்	[ஐங்.228:4]
என் பயக்கும்மோ	[ஐங்.268:5]
என்செய்கோ	[அகம்.50:14]
என் என உரைக்கோ	[அகம்.358:11]
என் இழந்தது,	[நற்.36:9]
என் ஆவதுகொல்	[புறம்.217:13]

3.3.2.8.7. 'தான்', 'தாம்' என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் + வினை

தான், தாம் என்ற வினாப்பதிலிடுபெயர் வினையுடன் இணைந்து வந்துள்ளது.

சான்று

தான் வந்தன்றே	[குறுந்.65:3]
தான் இகல்வினை	[பதிற்.60:1]
தான் அறிந்தன்றோ	[குறுந்.142:3]
தான் வரக் காண்குவம்	[ஐங்.112:3]

தான் மகிழ்ந்துண்ணும்	[புறம்.235:3]
தாம் வந்தனர்	[ஐங்.270:5]
தாம் வந்து எய்தா அளவை	[புறம்.150:11]
தாம் மாய்ந்தனரே	[புறம்.165:2]

மேற்கண்ட வினாப்பதிலிடுபெயர்கள் யாவும் வினைச்சொல்லுடன் முன்னால் இணைந்து பொருள் முடிவு பெறுவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள படல்கள் மூலம் காணமுடிகின்றன.

வினையெச்சம்

வினையெச்சம் என்பது பொதுவாக வினை கொண்டு முடியும் தன்மைக் கொண்டது. இவ்வினையெச்சம் பல வகைப்படும். இவை தொடரில் இன்னொரு வினையுடன் இணையும் தன்மைக் கொண்டது. அது இன்னொரு வினையெச்சமாகக் கூட இருக்கலாம். சான்றாக, 'நடந்து' என்னும் வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து 'போய்' என்னும் வினையெச்சமும் வரலாம். ஆனால் பொருள் முடிவது இல்லை. 'நடந்து போய் சேர்ந்தான்' என்று ஒரு வினைமுற்றைக் கொண்டே முடியும். இன்னொரு வினை இதனைத் தொடர் இருப்பதால் வினையெச்சம் எனப் பெயர் பெற்றது. எனவே இத்தகைய வினையெச்சங்கள் எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் எந்தெந்த சொற்களுக்கு முன்னால் இணைந்து வினைப் பொருளைக் காட்டுகின்றது என்பதைக் கீழேக் காணலாம்.

3.3.2.9. செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்து' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் சங்க இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகையில் மற்றொரு வினையெச்சத்தை முன்னால் இணைத்து வரும். மேலும், வினையெச்சம் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிவது மட்டும் அல்லாமல் மற்றொரு வினையெச்சத்தைக் கொண்டு முடிவதையும் சங்க இலக்கிய பாடல்களில் காணலாம். செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பெரும்பாலும் இறந்தக்காலம் உணர்த்தியே நிற்கும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இறந்த காலத்தையே உணர்த்துகின்றது.

சான்று

வெளவிக் கொண்டு	[கலி.58:6]
கொய்துகொண்டு	[புறம்.159:10]
தெரிந்து கொண்டு	[அகம்.48:12]
அசைத்து ஊன்றி	[அகம்.351:13]

செய்து ஆற்றி

[நற்.69:1]

செய்து நட்புணர்ந்து

[ஐங்.23:3]

கேட்டு இன்புறு

[குறுந்.34:3]

கொண்டு, ஊன்றி, ஆற்றி, உணர்ந்து, இன்புறு முதலான செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் வெளவிக், கொய்து, தெரிந்து, அசைத்து, செய்து, கேட்டு முதலான மற்றொரு செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும், இல்லை, அல்ல, பெயர், பெயரெச்சம், என, வினைமுற்று, இன்றி, அன்றி போன்ற கிளவிகளுக்கு முன்னால் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

3.3.2.9.1. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + இல் [இல்லை]

‘செய்து’ வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இல் (இல்லை) என்னும் வினைச் சொல் இணைந்துள்ளது.

சான்று

நினைந்து + இலை = நினைத்திலை [நற்.297:5]

மெலிந்து + இலன் = மெலிந்திலன் [குறுந்.182:7]

நினைந்து, மெலிந்து, போன்ற செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ‘இல்லை’ என்ற வினைச் சொல் இணைந்துள்ளதை எட்டுத்தொகையில் உள்ள பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

3.3.2.9.2. செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

பெயரெச்சத்திற்கு முன்னால் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்து பொருள் முடிவு பெறுவதைக் காணலாம்

சான்று

செய்து + இரங்கா [புறம்.10:11]

சிறந்து + எழுந்த [ஐங்.218:3]

சிவந்து + இறுத்த [பதிற்.13:12]

உடன்று + கறுத்த [பதிற்.26:12]

பாய்ந்து + அட்ட [பதிற்.11:2]

உறழ்ந்து + எடுத்த [பதிற்.16:1]

குயின்று + உண்ட [அகம்.315:10]

உலந்த, இரங்கா முதலான பெயரெச்சத் தொடர்கள் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

3.3.2.9.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + அல்லது

இத்தகைய தொடர்கள் பதிற்றுப்பத்தில் இரு இடங்களில் மட்டுமே வந்துள்ளன. தற்காலத் தமிழிலும் இவை கன்னியாகுமரி கிளைமொழி போன்ற ஓரிரு கிளைமொழிகளில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. “நீ வந்தில்லாமல் இந்தக் காரியம் நடக்காது” போன்றவை இக்கிளைமொழிகளில் வழக்கில் உள்ளன.

சான்று

கடந்து + அல்லது = கடந்தல்லது [பதிற்.58:6]

எறிந்து + அல்லது = எறிந்தல்லது [பதிற்.68:5]

வினையெச்சத்துடன் அல்லது என்ற சொல் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

3.3.2.9.4. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + என

இவ் அமைப்பு கொண்ட தொடர்கள் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் வந்துள்ளன. இவை பெரும்பாலான இடங்களில் தலைமைவாக்கிய வினை நிகழ்க் காரணமாய் அமைந்த வினைகளைக் கொண்டுள்ளன.

சான்று

பாய்ந்து+ என = பாய்ந்தெனக் [ஐங்.73:2]

வந்து + என = வந்தென [ஐங்.105:3]

கொண்டு + என = கொண்டெனக் [அகம்.373:1]

பட்டு + என = பட்டென [நற்.14:8]

கூர்ந்து + என = கூர்ந்தென [நற்.29:3]

பிரிந்து + என = பிரிந்தென [குறுந்.5]

உண்டு + என = உண்டெனக் [புறம்.23]

பின்பழந்தமிழிலும், இடைக்காலத்தமிழிலும் இவ்வமைப்புகள் எண்ணிக்கையில் குறைந்து தற்காலத் தமிழில் முற்றிலும் மறைந்துவிட்ட நிலையைக் காண்கிறோம்.

3.3.2.9.5. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + முற்றுத்தொடர்

வினையெச்சங்களைப் பெற்று முற்றுத்தொடர்கள் அமையும். இவற்றை வினையெச்சத்துடன் இணையும் வினைமுற்றுக்கள் எனலாம்.

சான்று

புரிந்து + ஓழுகலான் [கலி.39:13]

எறிந்து + பட்டனன் [புறம்.277:3]

3.3.2.9.5.1. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + குறிப்புமுற்று

தெரிநிலை வினையெச்சம் குறிப்புவினைக் கொண்டு முடிகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மருந்து உண்டு நல்லன் ஆயினான் என்ற தொடரில் உண்டு என்ற தெரிநிலை வினையெச்சம் நல்லன் என்ற குறிப்பு முற்றுடன் இணைகின்றது. ஆயினான் என்ற ஆக்கச் சொல்லையும் பெற்று வருகின்றது. சில இடங்களில் ஆக்கச்சொல் பெறாமல் குறிப்பு வினையுடனும் இணைந்து நிற்கின்றது.

சான்று

கற்று + நல்லன்

பெற்று + உடையன்

3.3.2.9.6. இன்றி என்னும் செய்து வினையெச்சம் + செய்து வினையெச்சம்

அன்றி, இன்றி என்ற வினையெச்சங்கள் இன்னோரு வினையெச்சத்தை அடுத்தே வரும் தன்மையன. 'இன்றி' என்னும் வினையெச்சம் மற்றொரு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

இன்றியும் + கழிவது கொல்லோ [குறுந்.24:2]

3.3.2.9.7. அன்றி என்னும் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + வினைச்சொல்

சங்க இலக்கியத்தில் அன்றி என்னும் சொல் வினையெச்சமாகச் செயல்படுகிறது. 'அன்றி' என்ற வினையெச்சம் மற்றொரு வினையெச்சத்துடன் இணைந்து வரும்போது தானே முன்னின்றோ அல்லது தனக்கு முன்னால் மற்றொரு வினையெச்சத்தைக் கொண்டோ இணைந்து வரும் என்பதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

உழப்பது+ அன்றியும் [குறுந்.289:4]

உழப்பது, வரைத்து என்ற வினைச்சொல் 'அன்றி' என்ற வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9.8. செய்யு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

“சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் செய்யு என்னும் வினையெச்சம் இறந்தகால இடைநிலையை உணர்த்தும் என்றும், நெய்வச்சிலையார் இறந்தகாலம் அல்லது நிகழ்காலத்தை உணர்த்துமென்றும் கூறியுள்ளார். இருப்பினும் மரபிலக்கியங்களில் இறந்தகாலமே உணர்த்தி நிற்கின்றன”²⁰. அதுபோல் எட்டுத்தொகையில் உள்ள பாடல்களிலும் இறந்தகாலத்தை உணர்த்தி ஏனையச் சொற்களுக்கு முன்னால் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

இடியுஉத் + தனிசொரிந் தன்றே	[ஐங்.423:1]
கையிடுஉப் + பயிரும்	[புறம்.158:24]
உடையு + நாறுபல வுக்கனி	[குறுந்.373:6]

இடியுஉத், கையிடுஉப், உடையு முதலான செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சம் சொரிந்து என்ற வினையெச்சத்துடனும் பயிரும், நாளும் என்ற இறந்தகால பெயரெச்சத்துடனும் முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

தேடுஉ, தழுஉப், படுஉ என்பன செய்யு வாய்பாடு ஆகும். அவற்றுடன் 'நின்ற' என்ற பெயரெச்சமும், 'பற்றி' என்ற வினையெச்சமும், 'மெய்யாக' என்ற வினையடையும் இணைந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் அறியலாம்.

சான்று

தேடுஉ + நின்ற	[நற்.242:10]
தழுஉப் + பற்றி	[புறம்.359:4]
காணாஉ	[ஐங்.357:2]
இடியுஉ	[ஐங்.423:1]

3.3.2.9.9. செய்யு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்யு' என்னும் வினையெச்சம் பற்றி உரையாசிரியர்களிடையே பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன. "சேனாவரையர் கூறும்போது செய்யு வினையெச்சங்கள் நிகழ்காலம் உணர்த்தி நிற்கும் என்றும், தெய்வச்சிலையார் கூறும்போது வினையெச்சங்கள் அவை வருகின்ற வருகை முறையினை வைத்துச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப முக்காலமும் உணர்த்தி நிற்கும் என்றும் கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியார் கூறுகையில் செய்யு அமைப்புடைய வினையெச்சங்கள் பெரும்பாலும் நிகழ்காலம் உணர்த்தும் என்றும் கூறுகிறார்"²¹. உரையாசிரியர்கள் கூறும் கால உருபங்கள் வெளரிப்படையாக இல்லாவிட்டாலும் சங்க இலக்கியபாடல்களை நோக்கும் போது அவை இறந்தகாலத்தையே உணர்த்துகின்றன.

சான்று

கடுகுபு + போகி	[குறுந்.356:2]
கையறுபு + வாட	[நற்.345:8]

மேலே குறிப்பிட்ட, கடுகுபு, வெளவுபு, கலிழ்பு, கையறுபு போன்ற செய்பு வாய்பாட்டு வினையெச்சம் போகி, திரிந்து, மழுசு, வாட, முதலான செய்து, செய வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9.10 செய்தென் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

‘செய்து’ என்னும் வினையெச்சத்தோடு ‘என’ என்னும் எச்சம் இணைந்து ‘செய்தென’ என்னும் எச்சமாக வந்துள்ளது. ‘என’ என்பதை இணைப்புருபன் என்றும் கூறலாம். சங்க இலக்கியங்களில் ‘செய்தென’ வினையெச்சங்கள் இறந்தகாலம் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இலக்கண உரையாசிரியர்களும் இறந்தகாலத்தை உணர்த்துகின்றன என்று கூறியுள்ளனர்.

சான்று

பிரிந்து + என	= பிரிந்தெனப்	[குறுந்.5:4]
உய்ந்து + என	= உய்த்தென	[ஐங்.69:3]
வந்து + என	= வந்தென	[ஐங்.72:4]
வீழ்ந்து + என	= வீழ்த்தென	[குறுந்.151:2]
வாய்ந்து + என	= பாய்த்தென	[ஐங்.73:2]

மேற்குறிப்பிட்ட எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் புரிந்தெனப், போந்தென, உய்த்தென, வந்தென, வீழ்த்தெனக், பாய்த்தென போன்ற செய்தென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

3.3.2.9.11. செய்யியர் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

மரபிலக்கியங்களில் செய்யியர் என்னும் வினையெச்சம் காரணப்பொருட்டு வினையெச்சமாகச் செயல்படுகின்றது. இவ்வெச்சம் இணைந்து முடியும் சொற்களை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

உருணீ + இயர்	= உருணீஇயர்	[குறுந்.56:3]
கலந்தார் + இயர்	= கலந்தாரிஇயர்	[பதிற்.53:1]
அலை + இயர்	= அலைஇயர்	[அகம்.106:13]
உட + இயர்	= உடஇயர்	[அகம்.59:5]
பட + இயர்	= படஇயர்	[நற்.82:9]

‘இயர்’ என்ற சொற்களுக்கு முன்னால் செய் என்னும் வினையடி முன்னால் இணைந்து இவ்வாய்பாட்டெச்சத்தினை உருவாக்குகின்றன.

3.3.2.9.12. செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

மரபிலக்கியங்களில் செய்யிய அமைப்புடைய வினையெச்சங்கள் காரணப்பொருட்டு வினையெச்சங்களாகவே செயல்படுகின்றன. செய்யிய வினையெச்சத்தில் கால உருபன் வெளிப்படையாகத் தோன்றாவிட்டாலும் எதிர்காலமே உணர்த்தப்படுகிறது.

சான்று

காணிய சென்ற [ஐங்.151:2]

காணிய வருதும் [ஐங்.420:4]

செய்யிய வாய்பாட்டு வினையெச்சம் சென்ற, வருதும் என்ற பெயரெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9./3. செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

சங்க இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொயில் 'செயின்' வினையெச்சம் கடப்பாட்டு வினையெச்சங்களாய்ச் செயல்படுகின்றது. செயின் வாய்பாட்டெச்சம் பற்றிச் சேனாவரையர் கூறும்போது முக்காலமும் உணர்த்தும் என்றும், இவ்வாய்பாட்டில் கால உருபன் வெளிப்படையாகத் தோன்றவில்லை என்றும் கூறியுள்ளனர். தெய்வச்சிலையாரும், நச்சினார்க்கினியரும் 'செயின்' வாய்பாட்டு வினையெச்சம் எதிர்காலத்தை உணர்த்தும் என்று கூறியுள்ளார். எனினும் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையில் செயின் அமைப்புடைய வினையெச்சம் முக்காலத்திலும் வந்து ஏனையச்சொற்களுடன் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சான்று

செயினும் இனிது [குறுந்.397:6]

காணின் வென்வேல் [அகம்.60:12]

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களிலுள்ள செயின் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பெயர்சொற்களுக்கு முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9./4. செய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய' வாய்பாட்டெச்சத்தில் கால இடைநிலை வெளிப்படையாகத் தோன்றவில்லை. இருப்பினும் இது சூழ்நிலைக்கேற்ப முக்காலத்திலும் வரும். உரையாசிரியர்களும் இதே கருத்தினை வற்புறுத்தியுள்ளனர். இவ்வகை வினையெச்சங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் ஏனையச் சொற்களுடன் இணைந்து வரும் நிலையினைக் காணலாம்.

சான்று

தர வந்த [குறுந்.305:1]

ஆரச் சுற்றுவன அகைப்ப [நற்.05:4]

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் செய, தர, ஆர முதலான 'செய' வாய்பாட்டெச்சம் பசுக்கும், வந்த, சுற்றுவன முதலான சொற்களுடன் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9.15. செயற்கு என்னும் வினையெச்ச வாய்பாடு

செயற்கு என்னும் வினையெச்ச வாய்பாடும் ஏனையச் சொற்களுடன் இணைந்து வருவதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

செயற்கு உரியதுமே [குறுந்.383:6]

செயற்கு, செலற்கு, செலற்கு போன்ற செயற்கு வாய்பாட்டெச்சத்துடன் உரியதுமே, ஏம்தி, என என்ற சொற்கள் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9.16. செய்வென் எச்சம் வாய்பாடு

'செய்வென்' எச்ச வாய்பாடு செய்து வாய்பாடுடன் இணைந்துள்ளதை எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று: சிவப்ப அழுது நின்றோனே [ஐங்.69:4]

சிவப்ப என்ற செய்வென் எச்சத்துடன் அழுது என்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்து நின்றோள் என்ற வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிந்தது.

3.3.2.9.17. செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்யா' என்னும் வினையெச்சத்தினைப் பற்றி உரையாசிரியர்களிடையே பல்வேறு மாறப்பட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன. நச்சினாக்கினியரும், கல்லாடனாரும் செய்யா வினையெச்சத்தினைச் செய்யு வினையெச்சத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுவர். தெய்வச்சிலையார் கூறும்போது இறந்தகாலம் அல்லது நிகழ்காலம் உணர்த்தும்.

சான்று

நுதல்வியர் + துடையா [புறம்.349:1]

கசிபுகை + தொழா [புறம்.260:6]

‘செய்யா’ என்னும் வினையெச்சம் எதிர்மறையைப் போன்று காணப்பட்டனும் உடன்பாட்டுப் பொருளிலேயே வந்து ‘செய்து’ வாய்பாட்டு எச்சமாகக் செயல்படுகின்றன. இவ்வெச்சம் தனக்கு முன்னால் பெயர்ச்சொல்லைக் கொண்டுள்ளன.

3.3.2.9.18. செய்தாய் என்னும் வினையெச்சம் + வினைமுற்று

‘செய்தாய்’ என்னும் நியதிப் பொருளுக்குரிய வினையெச்ச வாய்பாடு வினைமுற்றுடன் இணைந்துள்ளது.

சான்று: கண்டாய் + கொண்டும் [புறம்.390:25]

3.3.2.9.19. செய்யாது எனும் எதிர்மறை வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + வினைமுற்று

‘செய்யாது’ எனும் எதிர்மறை வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் வினைமுற்றுடனும், வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து முடிவதைக் காணலாம்.

சான்று

வாராது + உரையுநர் [குறுந்.65:4]

காணாது + கலங்கிய [நற்.43:10]

இதில் வாராது, காணாது எனும் எதிர்மறை செய்யாத வாய்பாட்டு வினையெச்சம் உரையுநர், என்ற வினைமுற்றுடனும் கலங்கிய என்ற உடன்பாட்டுப் பெயரெச்சத்துடனும் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

3.3.2.9.20. பெயர் + வினையெச்சம்

வேற்றுமை விசுதியை ஏற்பதாகவும் ஒரு தொடரின் எழுவாயாகவோ பயனிலையாகவோ பயன்பட வல்லதாகவும் அமைகிற ஒரு சொல் பெயர்ச்சொல் என்று பெயர்பெறும். நெல், மாடு, மனிதன், ஆறு, மலை, கதிரவன் முலானவைகள் பெயர்ச் சொற்கள். இப்பெயர்ச் சொற்கள் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என வகைப்படும். இப்பெயர்ச்சொற்கள் வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்து வருவதை சங்க இலக்கிய பாடல் வழி நின்று அறியலாம்.

சான்று

களிறு பல + யூட்டி [பதிற்.44:16]

அரசு பல + ஓட்டி [பதிற்.44:20]

மதில் பல + கடந்து [பதிற்.45:7]

வேம்பு முதல் + தடிந்து [பதிற்.44:15]

3.3.2.9.21. செயப்படு பொருள் + வினையெச்சம்

வினையெச்சத்துடன் செயப்படு பொருள் முன்னால் இணைகின்றது. அவ்வாறு முன்னால் இணைந்து ஒரு பொருளாய் நிற்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

சான்று

அகல்வயல் படப்பை யவனார் வினவி [நற்.365:4]

நெஞ்சம் வறியா நினையா நிலன் நோக்கா [கலி.143:7]

3.3.2.9.22. வினைமுற்று + வினையெச்சம்

வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வினை வரும் என்பது பொதுவான அடிப்படைக் கருத்தாக இருந்தாலும் தொடர் நெகிழ்வுத்தன்மை உடையதால் வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து வினையெச்சம் வருவதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. பவணந்தி முனிவரும் நன்னூல் 357 நூற்பாவில் வினையெச்சம் முடிக்கும் சொல்லாக முறைமாறி நிற்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்று

கண்டிசின் நினைந்தே [ஐங்.106:4]

3.3.2.9.23. வினையெச்சம் + வினைமுற்று

வினைமுற்று என்ற சொல்லுடன் வினையெச்சம் முன்னால் இணைந்து ஒரு சொல்லாய் இருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

வெளவிக் கொண்டு அறிந்தீயாது [கலி.58:6]

மெலிந்து அபர்வுஉறீஇ [கலி.58:11]

அறிய நோய் செய்தனவே [குறுந்.72:2]

3.3.2.9.24. தெரி என்ற வினையடி + ஏனையச் சொற்கள்

‘தெரி’ என்பதற்கு உரிய பொருள் ‘அறிதல்’ என்ற முறையில் அமைந்திருப்பதால் தெரியுடன் இணையும் சொற்களை எடுத்துக்காட்டுடன் அறியலாம்.

சான்று

தெரிந்த நெய் வெண் புழுக்கல் [அகம்.83:5]

3.3.2.9.25. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

‘செய்து’ வாய்பாட்டு வினையெச்சமும் எதிர்கால பெயரெச்சமும் இணைந்துள்ளதைக் கீழே காணலாம்.

சான்று

இமிழ்ந்து ஒலிக்கும்
கடந்து வேண்டும்
புகன்று உறைதும்

இமிழ்ந்து, கடந்து, புகன்று முதலான செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ஒலிக்கும், வேண்டும், உறைதும் என்னும் எதிர்கால வினையெச்சம் இணைந்துள்ளது. இறந்தகாலப் பெயரெச்சமும் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இணையும் என்பதைக் தொகை நூல்களில் காணலாம்.

பெயர்ந்து ஒளித்த

[பதிற்.44:12]

அழித்து உண்ட

[பதிற்.45:8]

3.3.2.9.26. எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

வினையடியைக் கொண்ட பெயரெச்சத்துடன் எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சான்று

இசையாது கொல்லோ காதலர் [குறுந்.48:7]

காணாது கலங்கிய உடை ம்தில் [நற்.43:10]

3.3.2.9.27. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + வினைமுற்று

வினைமுற்று என்ற சொல்லுடன் வினையெச்சம் முன்னால் இணைந்து ஒரு சொல்லாய் இருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

வெளவிக் கொண்டு அறிந்தீயாது [கலி.58:6]

நடைமெலிந்து அபர்வுஉநீஇ [கலி.58:11]

அறிந்தீயாது, அபர்வுஉநீ, முதலான வினைமுற்றுடன் கொண்டு, மெலிந்து, போன்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் முன்னால் இணைந்து ஒரு தொடராய் அமைவதைக் காணலாம்.

3.3.2.9.28. செய வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

‘செய’ வாய்பாட்டு வினையெச்சமும் ‘செய்து’ வாய்பாட்டு வினையெச்சமும் இணைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

கெட எரிபரப்பின்

விழு சிறப்பு

காணம் போகி

அறிய கடந்து

செல உண்டு

கெட, விழு, காணம், அறிய, செல முதலான செய வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் எரிபரப்பின், சிறப்பு, போகி, கடந்து, உண்டு போன்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இணைந்துள்ளது. இவ்வாறு பல்வேறு கிளவிகளும், நான்குவகைச்சொற்களும் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னால் இணைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றன.

3.4. நதாருப்புரை

- ❖ வினைக்கூறுகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சொற்களுக்கு முன்னால் பெயர்ச்சொற்களும், வினைச்சொற்களும், இடைச்சொற்களும், உரிச்சொற்களும் இணைந்துள்ளது. அவற்றில் இடைச்சொற்களும், உரிச்சொற்களும் பெருமளவில் இணைந்துள்ளதை இவ்இயலில் காணமுடிகின்றன.
- ❖ இடைச்சொற்களைக் காட்டிலும் உரிச்சொற்களே பெருமளவு வினைக்கு முன்னின்று வினைமுன்னிணைவை உருவாக்கியிருப்பதைக் காணலாம்.
- ❖ ஒன்பது வகை வினையெச்சம், முக்காலப் பெயரெச்சம், அல்லது, இல்லது என்ற வினை ஆகியவற்றுடன் தொழிற்பெயர்ச் சொற்கள் முன்னிணைவாக இணைந்திருப்பதை சங்க இலக்கிய பாடலிகளின் தக்கச்சான்றின் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ ஒரு பெர்ச்சொற்களுக்கு பதிலாக மற்றோறு பெயர் அவ்விடத்தில் வந்து நிற்பதைப் பதிலிடு பெயர் எனலாம். யார், யாங்கு, யாண்டு, யாங்ஙனம், யாது, யாவது, எவன், என், என்ன ஆகியவைகள் பதிலிடு பெயர்கள்.
- ❖ இத்தன்மைக் கொண்ட பதிலிடு பெயர்கள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் இணைந்திருப்பதை பல்வேறு சான்றின் மூலம் எடுத்துரைக்கப்படுவதை அறியமுடிகின்றன.
- ❖ ஒன்பது வகை வினையெச்சங்களுடன் பல்வேறு வினைக்கூறுகள் முன்னிணைவாக அமைந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கிய சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பல்வேறு வினைக்கூறுகளுடன் ஒன்பது வகை வினையெச்சங்கள் முன்னிணைவாக அமைந்திருப்பதையும் இலக்கிய சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு இடத்திற்கு ஏற்றவாறு முன்னிணைவுகள் அமைந்திருப்பதைக் இவ்இயலில் காணமுடிகின்றன.

சான்றாதாரங்கள்

1. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 274.
2. தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, ஞா. மாணிக்கம், பி. 180.
3. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா . 194.
4. தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, ஞா. மாணிக்கம், பி.188.
5. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 269.
6. தொல்காப்பியம், எழுத்து, சொல், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், பி. 450.
7. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 268.
8. மேலது., நூற்பா. 277.
9. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை, நூற்பா. 254.
10. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 292.
11. வினைப் பாகுபாட்டில் எச்சங்கள், சுபாஷ் சந்திரபோஸ், பி. 63.
12. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 300.
13. மேலது., நூற்பா. 305.
14. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், இராமசுப்பிரமணியம் உரை, பி. 311.
15. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 307.
16. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், இராமசுப்பிரமணியம் உரை, பி. 315.
17. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 340.
18. மேலது., நூற்பா. 334.
19. இக்காலத் தமிழிலக்கணம், டாக்டர் பொற்கோ. பி. 109.
20. வினைப் பாகுபாட்டில் எச்சங்கள், ச. சுபாஷ் சந்திரபோஸ், பி. 85.
21. மேலது., பி. 88.

இயல் - 4

சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் (பத்துப்பாட்டில் - மின்னணைவுகள், முன்னணைவுகள்)

4.1. முன்னுரை

மனித சமுதாயத்தில் காலத்திற்கேற்ப மாற்றமும், வளர்ச்சியும் நிகழ்ந்துவருவதை நாம் அறிவோம். மொழியில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப அந்த மொழியில் காணப்படும் சொற்களின் வகைப்பாட்டிலும் சில மாற்றங்கள் நிகழும். இதனை நன்கு உணர்ந்திருந்ததால்தான் பவணந்தியாரும் “பழையன கழிதலும் புதியன புருதலும் வருவல கால வகையினானே”¹ என்று கூறியுள்ளார்.

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் பண்டைத் தமிழ் வரலாற்றிற்குச் சான்றாக அமைவன. சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையை விளக்கும் கண்ணாடிகள் இவை. இயற்கையோடு இயைந்த மக்கள் வாழ்க்கையும் இயற்கை வருணனைகளும் கற்போர் உள்ளம் கவர்வன.

“பத்துப்பாட்டு ஆதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ

எத்துணையும் பொருட்சியையும் இலக்கணமில் கற்பனையே”²

என்கிறார் மனோன்பனியம் சுந்தரனார். இச்சிறப்புகள் பல மிகுந்த பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல் அடிகளில் வினைஇணைவுகள் குறித்து ஆராயப்படுகின்றன.

தமிழில் தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்த இயலாத கிளவிகள் பல உள்ளன. அவை இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்று பெயருடனும், அல்லது வினையுடனும் இணையும். ஒரு வேர்ச்சொல்லைக் கொண்ட தனிவினையுடன் இடைநிலையும், விசுதியும் இணைந்து வினைமுற்றை உருவாக்கும். பெயர்களுடன் வினைகள் இணையும் போது அவற்றை கூட்டு வினைகளாகவும் கொள்ள இடம் தரும். சான்றாக, அச்சு + அடி = அச்சடி என்பதில் ‘அச்சு’ என்பது பெயர்ச்சொல், ‘அடி’ என்பது வினைச்சொல். இவை இரண்டும் இணைந்து வினைப்பொருளை காட்டி நிற்கின்றன.

என, என்று முதலான இடைச்சொற்கள் வினைமுற்றுடனும், வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து நின்று வினைஇணைவாக உருவாகும். கொண்டு, விடு, இரு முதலான துணைவினைகள் வினையெச்சங்களுடன் இணைந்து வினை இணைவாகச் செயல்படும்.

மூன்று காலத்தைக் காட்டும் பெயரெச்சங்களுடன் வினைசார் ஒட்டுக்கள் இணைந்து வினையெச்சத்தை உருவாக்கும். மேலும், சில வினைசார் ஒட்டுக்கள் வினையெச்சத்துடன் இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மத்தாய் நின்று வினை இணைவுகளை தோற்றுவிக்கின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக 'உடன்' என்ற கிளவி அரசன் என்ற பெயருடன் இணைந்து வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துகின்றன. 'வந்த' என்ற பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு பிறவற்றுடன் இணைந்து தன் பொருளை வெளிப்படுத்தும் தன்மைக் கொண்ட வினைசார் ஒட்டுக்களும் தமிழில் பல உள்ளன. இந்த வினைசார் ஒட்டுக்கள் அனைத்தும் வினையுடனும், பெயருடனும், பெயரெச்சங்களுடனும், வினையெச்சங்களுடனும் இணைந்து வினைப் பொருளை உருவாக்குகின்றன.

வினையுடன் தொழிற் பெயர் விசுதியாகிய 'அல்' இணைந்து தொழிற்பெயரை உருவாக்கும் இவற்றையும் வினை இணைவாகக் கொள்ளலாம். சான்றாக கழி, தடு, பிரி, பெய், அழி, இடு, வை, உறு, ஒலி முதலான வினையுடன் 'அல்' விசுதி இணையும் போது கழிதல், தடுத்தல், பிரித்தல், பெய்தல், அழித்தல், இடுதல், வைத்தல் போன்ற தொழிற்சொற்கள் உருவாகின்றன.

தனிவினை, கூட்டுவினை, வினையாக்கவினைகள், ஒன்பது வகையான வினையெச்சங்கள், பெயர்ச்சொற்கள், மூன்று காலத்தைக் காட்டும் பெயரெச்சங்கள் போன்ற வினைக் கூறுகளுடன் இடைநிலைகள், ஒட்டுகள், விசுதிகள், வினையாக்க விசுதிகள், பெயர்ச்சொற்கள் போன்றவை முன்னிணைவாகவும், பின்னிணைவாகவும் இணைந்து வினை இணைவை உருவாக்கி நிற்கும் நிலையை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஆராய்வதே இவ்இயலில் நோக்கமாகும்.

4.2. வினை இணைவுகளின் வகைகள்

தனிவினைச்சொல், கூட்டுவினைச்சொல், வினையாக்க வினைகள், ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள், பதிலிடுப் பெயர்கள், ஒட்டுக்கள், விசுதிகள் முதலானவைகள் வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னும் பின்னும் இணைந்து வினைஇணைவாக உருவாவதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

4.2.1. தனிவினைச்சொற்கள்

ஒரே வேர்ச்சொல் மட்டுமே நின்று வினைப் பொருளைத் தருவது தனிவினைச்சொல் எனப்படும். அவை தனிவினை இணைவு, தனிவினை இடைநிலை, விசுதிகள் என்ற அமைப்பில் வினையுடன் இணைந்து வரும்.

4.2.1.1. தனிவினை + இணைவுகள்

தனிவினை என்பது இரு, நில், நட, வா, போ, செல், எடு, கொள், சொல், கொடு, படி, படு, முதலான ஒரே ஒரு வினை வேர்ச்சொல் தனித்து நின்று ஒருவினைப் பொருளைத் தருவது தனிவினை எனப்படும். இத்தகைய தனிவினை வேர்ச்சொற்களுடன் இடைநிலைகளும், விசுதிகளும் இணைந்து நின்று வினைப்பொருளை உருவாக்கும். மேலும், தனிவினையுடன் 'வி', 'பி' என்ற ஒட்டுகள் இணைந்து ஒரு வேர்ச்சொல்லை தருவதும் தனிவினை எனப்படும். இந்நிலை தனிவினையுடன் இலக்கணக் கூறுகளைக் கொண்ட இடைநிலைகள், விசுதிகள், பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகள் இணைந்து வருவதைப் பத்துப்பாட்டில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

4.2.1.2. தனிவினை + இடைநிலை, விசுதிகள்

ஒரே ஒரு வேர்ச்சொல்லை மட்டுமே கொண்டு ஒரு வினைப் பொருள் உருவாகும். அவ்வினையுடன் இடைநிலையும், விசுதியும் இணைந்து வரும். சான்றாக வா, விடு, நில், இரு, காண், ஆடு, மகிழ், கொள் என்பன ஒரு வினை வேர்ச்சொல் ஆகும். இவற்றுடன் இடைநிலையும் விசுதியும் இணைவதை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

விடு + த் + த் + அல் + இன்	=	விடுத்தலின்	[குறிஞ்.39]
நில் + ற் + அன் + அன்	=	நின்றனன்	[குறிஞ்.151]
இரு + ந்த் + அன் + அம்	=	இருந்தனம்	[குறிஞ்.106]
மகிழ் + ந்த் + அன் + அர்	=	மகிழ்ந்தனர்	[மதுரை.585]
அமர் + ந்த் + அன் + அர்	=	அமர்ந்தனர்	[மதுரை.581]
கொடு + த் + த் + ஆள்	=	கொடுத்தான்	[மலைபடு.90]

காலத்தைக் காட்டும் இடைநிலைகளும் விசுதிகளும் ஒரு வினை வேர்ச்சொல்லுடன் இணைந்து வினைமுற்றை உருவாக்கி நிற்பதைக் காணமுடிகின்றன.

4.2.1.3. தனிவினையுடன் 'வி', 'பி' என்ற விசுதிகள் இணைதல்

ஒரு வேர்ச்சொல்லுடன் 'வி', 'பி' என்ற ஒட்டுக்கள் இணைந்து வந்து ஒரு வினைப் பொருளை உருவாக்குகின்றன. பொதுவாக வி, பி என்பன காரணவினை காட்டும் உருபுகள். ஆனால் இவை சில வினைகளுடன் இணைந்து காரணவினை காட்டாமல் ஒரு வினைப் பொருளைக் காட்டும். எனவே 'வி', 'பி' இணைந்த ஒரு வினைப்பொருளை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

கழி	+	ப்பி	=	கழிப்பி	[பொருந்.52]
புர	+	வ்வி	=	புரவி	[சிறுபாண்.92]
செவ்	+	வ்வி	=	செவ்வி	[சிறுபாண்.171]

அறிவி, பிறப்பி, கழிப்பி போன்றவை காரண வினைகள் அல்ல. தனிவினை வேர்ச்சொற்களுடன் 'வி', 'பி' என்ற விசுதி இணைந்த தனிவினை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4.2.2. கூட்டுவினைச் சொற்கள்

கூட்டு வினை என்பது “ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேர்ச்சொற்கள் ஒன்று சேர்ந்து மரபுத்தொடர் நிலையில் நின்று ஒரு வினைச் சொல் போலவே செயல்படுமானால் அதை நாம் கூட்டுவினை என்று குறிப்பிடலாம் என்கின்றார் டாக்டர் பொற்கோ அவர்கள்”.³

கூட்டு வினை என்பதை வினை இணைவு என்பது பொருந்தும். ஏனென்றால் ஒரு வினையுடன் மற்றோரு வினை இணைந்து வருவதே இதற்கு காரணம். பகீர் + என், படக்கு + என், பட + பட, கண்டு + பிடி, மேற் + கொள், கீழ்ப் + படி என்று இருவினைகள் இணைந்துளதைக் கூட்டு வினைகள் எனலாம்.

இத்தகைய கூட்டு வினைகள் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தந்து பல்வேறு விசுதிகளையும் தனக்குப் பின்னால் இணைத்துக் கொள்ளும் என்பதைச் சான்றின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

வெட்கம் + பட்டு + ஆன்	-	வெட்கப்பட்டான்
முன் + ஏறு + இன் + ஆன்	-	முன்னேறினான்
பட + பட + த்து	-	படபடத்தது
கண்டு + பிடி + த்து	-	கண்டுபிடித்தான்
மேல் + கொண்டு + ஆன்	-	மேற்கொண்டான்
கீழ் + படிந்து + ஆன்	-	கீழ்ப்படிந்தான்

மேலேக் கூறிய கூட்டு வினைகளுடன் மேலும் விசுதிகள் இணைந்தள்ளன. இவைபோன்று பல்வேறு பெயர்களுடனும் பொருத்தமான சில வினையெச்சங்களை இணைத்துப் புதிய புதிய வினைகளை உருவாக்கும். இவ்வாறு வரும் வினைச் சொற்களையும் கூட்டுவினைச் சொற்கள் அல்லது வினைஇணைவு என்று கூறலாம். எனவே பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் இத்தகைய வினைகள் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தந்து பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகளை உணர்த்தி நிற்பதைக் கீழேக் காணலாம்.

சான்று

இழை + அணி	=	இழைஅணி	[திருமுரு.259]
அகில் + சுமந்து	=	அகில்சுமந்து	[திருமுரு.297]

மேல் + கொண்டு	=	மேல்கொண்டு	[திருமுரு.82]
இடை + இடுபு	=	இடைஇடுபு	[திருமுரு.21]
இருள் + பட	=	இருள்பட	[திருமுரு.10]
அகப் + பட்ட	=	அகப்பட்ட	[மலைபடு.499]
கமஞ் + சூல்	=	கமஞ்சூல்	[திருமுரு.7]
கவின் + பெறு	=	கவின்பெறு	[திருமுரு.17]

இழை, அகில், மேல், இடை, இருள், கமஞ், கவின், தலை என்ற பெயர்களுடன் இடு, பட, சூல், பெறு, பெயல் முதலான வினைக்கூறுகள் இணைந்து நின்று ஒரு செயலைக் காட்டுகின்றது. எனவே இவற்றை ஒரு வினைச் சொல்லாக கொள்ளவேண்டும். மேலும் இவற்றைக் கூட்டு வினையாகக் கொள்ள இடம் தருகின்றது. அவற்றின் அமைப்பு நிலையில் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. பல்வேறு சொற்களுடன் ஒரு வினையாக்க வினை இணைந்து நின்று உருவாக்கப்படும் வினை

2. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களால் உருவாக்கப்படும் வினை

4.2.2.1. பல்வேறுசொற்கள் + வினையாக்கவினை

ஒரு வினை உருவாகுவதற்கு (ஆக்கத்திற்கு) துணையாக அமையும் செற்களை வினையாக்க வினைகள் எனலாம். வினையாக்க வினைகள் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், வினையெச்சம், இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள், உம்மைத்தொகை, உவமஉறுபு, வேற்றுமைத்தொகை முதலான பல்வேறு சொற்களுடன் முன்னும், பின்னும் இணைந்து நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தருவது வினையாக்க வினைகள் எனப்படும். வினையாக்க வினைகள் ஒன்றோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்களுடன் இணைந்து நின்று ஒரு வினைப்பொருளைத் தருவது வினையாக்கவினை என்றும் கூறலாம்.

அதிர்ச்சியடை, சீரழி, முன்னேறு போன்றவற்றில் வரும் அடை, அழி, ஏறு போன்றவை வினையாக்க வினைகளாகக் கருதப்படும். இங்கு அடை என்ற வினை அதிர்ச்சி என்ற ஆக்கப் பெயருடன் இணைந்து நிலைகுலைதல் அல்லது அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாதல் என்ற பொருளைத் தரும் நிலையில் அடை என்பது வினையாக்க வினை எனப்படும். இது போன்றே அழி, ஏறு ஆகியவையும் வினையாக்க வினைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இங்கெல்லாம் இவ்வினைகள் பிறசொற்களுடன் கலந்து ஒரு புதிய வினையை, புதிய வினைப்பொருளை உருவாக்கும் நிலையில் இவை இப்பெயரைப் பெறுகின்றன. ஒரு புதிய வினையின் ஆக்கத்திற்குப் பயன்படும் வினை வினையாக்க வினை எனப்படும். இவ்வினையாக்க வினைகள் பல்வேறு சொற்களுடன் இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தருவதுடன் தனிவினைகளைப் போல பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளை அடுத்து வருதலும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

ஒளி + திகழ்	= ஒளிதிகழ்	[சிறுபாண்.102]
தளை + அவிழ்	= தளை அவிழ்	[சிறுபாண்.161]
துயில் + மடி	= துயில்மடி	[சிறுபாண்.154]
முகிழ் + விரி	= முகிழ்விரி	[சிறுபாண்.183]
இகு + பெயல்	= இகுபெயல்	[சிறுபாண்.13]
வலைப் + படு	= வலைப்படு	[குறிஞ்.250]

திகழ், அவிழ், மடி, விரி போன்ற வினையாக்க வினைகள் ஒளி, தளை, துயில், முகிழ் முதலான பல்வேறு பெயர்ச் சொற்களுடன் இணைந்து நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தருவதைக் காணலாம்.

4.2.2.1.1. பெயர் + வினையாக்க வினை

பல்வேறு பெயர்களுடன் வினைகள் இணைந்து புதிய வினைகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. சாதாரணபெயர்கள், ஆக்கப்பெயர்கள் போன்று பலவகையான பெயர்கள் இணைந்து வந்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டுடன் அறியலாம்.

சான்று

திறன்அறி	[பொருந்.230]
இசை எழுந்தற்றே	[மதுரை.543]
வயல் நிறைக்கும்	[மதுரை.92]
கலம் சிதறும்	[மதுரை.104]
மழை ஆடும்	[மதுரை.355]
நாடு இழந்தனர்	[மதுரை.345]
குடி இழந்தனர்	[மதுரை.346]

இசை, வயல், கலம், மழை, நாடு, குடி முதலான பெயர்ச்சொற்களுடன் எழுந்தற்றே, நிறைக்கும், சிதறும், ஆடும், இழந்தனர் என்ற வினைமுற்று இணைந்து ஒரு பொருள் உணர்த்துகின்றன.

4.2.2.1.2. வினை + வினையாக்க வினை

மேலே கூறியபடி பல்வேறு பெயர்ச் சொற்களுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து நின்று கூட்டுவினைகள் உருவாகியது போன்றே வினைச் சொற்களுடனும் வினையாக்க வினைகள் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

மாறுபடு	[மலைபடு.241]
மகிழ்செய்	[பொருந.84]
அகன்று மாறி	[பொருந.198]
நடுங்கத்தோன்றி	[பொருந.232]
எறிந்துஉரும்	[சிறுபாண்.267]

மகிழ், அகன்று, நடுங்க, எறிந்து, பார்' என்ற பல்வேறு வினைகளுடன் செய், மாறி, தோன்றும், உரும், இருக்கும் முதலான வினையாக்க வினைகள் இணைந்து நின்று கூட்டுவினைகளை உருவாக்கி நின்னபதைக் காணலாம்.

4.2.2.1.3. குறிப்பு வினை + 'ஆகு', பண்ணு, படுத்து என்ற வினையாக்க வினை

'உண்' போன்ற ஒருசில குறிப்பு வினைச்சொற்களுடனும் வினையாக்கவினைகள் இணைகின்றன.

சான்று

உண்டாகு உண்டுபண்ணு, பெரிது பண்ணு, பெரிதுபடுத்து, தனதாக்கு போன்றவை இத்தகையவை.

4.2.2.1.4. குறிப்பு வினையெச்சம் + வினையாக்க வினைகள்

'உண்டு' போன்ற ஒருசில குறிப்பு வினையெச்சத்துடன் வினையாக்கவினைகள் இணைகின்றன.

சான்று

உண்டுசிரி	[சிறுபாண்.198]
உண்டானா	[மதுரை.213]
உண்டு வரும்	[மதுரை.573]
உண்டு மகிழ்	[மதுரை.668]
உண்டு ஆடியும்	[பட்டின.93]
உண்டு படு	[மலைபடு.338]

'உண்டு' என்ற குறிப்பு வினையெச்சத்துடன் சிரி, ஆனா, வரும், மகிழ், ஆடி, படு போன்ற வினையாக்க வினைகள் இறுதியில் இணைந்து ஒரு பொருளாய் நிற்பதைக் காணலாம்.

4.2.2.1.5. செய்வினை எச்சம் + வினையாக்க வினைகள்

‘செய்தென்’ எச்சத்துடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து பல்வேறு கூட்டுவினைகள் உருவாகின்றன

சான்று

படர்ந்து இரும்	[மலைபடு.422]
பணிந்து ஒழுகலையே	[மதுரை.201]
உண்டு பணிந்தோர்	[மதுரை.228]
நிவந்து செல்	[மதுரை.246]
புணர்ந்து உடன்	[மதுரை.266]
உண்டு படு	[மலைபடு.338]

படர்ந்து, பணிந்து, உண்டு, நிவந்து, புணர்ந்து, உண்டு என்ற செய்தென் எச்சத்துடன் ஒழுகு, பணி, செல், உடன், படு முதலான வினையாக்க வினைகள் இணைந்துள்ளன. எனவே ஏராளமான வினைகள் இந்நிலையில் இடம்பெறுகின்றன. இலக்கியங்களில் பெயர்ச்சொற்களுடன் இணையும் வினைகளைக் காட்டிலும் செய்தென் எச்சத்துடன் இணையும் வினைகள் அதிகமாக உள்ளன. இவற்றை கூட்டு வினைகள் அல்லது வினைஇணைவுகள் என்பது பொருந்தும்.

4.2.2.1.6. செய்வென் எச்சம் + வினையாக்க வினைகள்

‘செய்வென்’ எச்சத்துடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து கூட்டு வினைகள் அல்லது வினைஇணைவுகள் உருவாகின்றன.

சான்று

படக் கமழும்	[மலைபடு.466]
செல வெறுத்த	[மலைபடு.93]
படக் கடந்து	[மலைபடு.87]
ஆர உண்டு	[பொருந.88]
என ஒலிக்கும்	[மலைபடு.483]
போக வலிந்து	[மலைபடு.499]

போன்று ஒரு சில வினைகள் காணக்கிடக்கின்றன.

4.2.2.1.7. இடைச்சொல் + வினையாக்க வினைகள்

பல்வேறு இடைச் சொற்களுடன் சிலபல வினையாக்க வினைகள் இணைந்து நிற்பதும் காணத்தக்கது.

சான்று

இன் புறு	[மலைபடு.390]
----------	--------------

பலம் பெறு	[மலைபடு.411]
முன் பொடு	[மலைபடு.473]
துணி தீர்	[மலைபடு.485]

வினையாக்க வினைகள் இடைச்சொற்களுக்கு முன்னும், பின்னும் இணைந்து நின்று ஒரு வினையாக்கப் பொருளை எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம்.

4.2.2.1.8. உரிச்சொல் + வினையாக்க வினைகள்

உரிச்சொற்களுடன் சில வினையாக்க வினைகள் இணைந்து நிற்பதை இலக்கியங்கள் வாயிலாகக் காணலாம்.

சான்று

மா இருந்து	[மலைபடு.126]
மா சிதறி	[மதுரை.224]

‘மா’ என்ற உரிச்சொல்லுடன் ‘இரு’, ‘சிதறு’ என்ற வினையாக்க வினை இணைந்து மாஇருந்து, மாசிதறி என்று ஒரு புதிய வினையை உருவாக்கியுள்ளன.

4.2.2.1.9. உம்மைத்தொகை + வினையாக்க வினைகள்

உம்மைத்தொகையுடன் வினையாக்க வினை இணையும் என்பதையும் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

ஈரும் பேனும் இருந்து இறை கூடி	[பொருந.79]
-------------------------------	------------

போன்று ஒரு சில வினையாக்க வினை இணைந்து வருகின்றன.

4.2.2.1.10. வேற்றுமை உருபுகள் + வினையாக்க வினைகள்

போல, ‘ஐ’ காரம் ஆல், கு. இன், இல், முதலான வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்களோடு இணைந்து வினையைக் கொண்டு முடிகின்றன. இத்தகைய இணைவுகளை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

4.2.2.1.11. போல என்ற உவமஉறுபு + வினையாக்க வினைகள்

‘போல’ என்ற உவமஉறுபை தொடர்ந்து வினை வரும் என்பதும் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

நும்இல்போல நில்லாது புக்கு	[மலைபடு.165]
கிழவிர் போல கேளாது கெழீஇ	[மலைபடு.166]
யாறு போல பரந்து ஒழுகி	[பட்டின.45]

போல' என்ற உவமஉறுபை அடுத்து நில்லாது புக்கு, கேளாது கெழீஇ, பரந்து உழுகி என்ற உடன்பாடு எதிர்மறை கூட்டு வினையெச்சங்கள் வந்து இணைவதைக் காணலாம். இதில் நில்லாது, கேளாது என்பது எதிர்மறை வினையெச்சம் ஆகும்;

4.2.2.1.12. 'ஐ'கார வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

'ஐ'கார வேற்றுமைச் சொற்களுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து கூட்டுவினையாக்கத்தில் பங்குபெறுகின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை மரபுத் தொடர்களாக வந்து மரபுப் பொருளைத் தருகின்றன.

சான்று

மாறுதலை பெயர்க்கும் [பொருந.22]

காலைக் கண்டோர் [பொருந.96]

போன்றவை இத்தகையவை.

4.2.2.1.13. 'ஆல்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

'ஆல்' வேற்றுமையுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வரும் என்பதை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

வாய் + ஆல் + எடு = வாயாலெடு

காது + ஆல் + கேள் = காதால்கேள்

4.2.2.1.14. 'கு' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

'கு' வேற்றுமையுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வரும் என்பதை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

அரக்கு விரி [குறிஞ்.96]

பாணிக்கு ஏற்ப [பொருந.48]

நோக்கு நுழை [பொருந.82]

போக்கு இல் [பொருந.86]

வாக்கு தர [பொருந.87]

போன்ற உதாரணங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றன.

4.2.2.1.15. 'இன்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

'இன்' வேற்றுமையுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வரும் என்பதை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

வாய்மையின் தேற்றி	[குறிஞ்.210]
மஞ்சைமையின் நடுங்க	[குறிஞ்.169]
இளமையின் இகந்தன்று	[குறிஞ்.244]
அன்மையின் உண்ணாது	[மலைபடு.148]

போன்று 'இன்' வேற்றுமைச் சொற்களுடன் இணைந்து பல்வேறு வினையாக்க வினைகள் உருவாகக் காரணமாக அமைகின்றன.

4.2.2.1.16. 'இல்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

'இல்' வேற்றுமையுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வரும் என்பதை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

கட்சியில் தளரினும்	[மலைபடு.235]
--------------------	--------------

இல் வேற்றுமையை அடுத்து தளர் என்ற வினை இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

4.2.2.1.17. 'கண்' வேற்றுமை + வினையாக்க வினைகள்

'கண்' வேற்றுமையுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வரும் என்பதை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

வான்கண் விரிந்த	[மலைபடு.257]
வழும்புகண் புதைந்த	[மலைபடு.221]
முரம்புகண் உடைந்த	[மலைபடு.198]
இடுக்கண் செய்யாது	[மலைபடு.18]
குருஉக்கண் இறடிப்	[மலைபடு.169]

வேற்றுமைச் சொற்களில் 'ஐ'கார வேற்றுமையும் 'இன்' வேற்றுமையும் தான் அதிகமாக வருகின்றன. எனவே வேற்றுமைச் சொற்களுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து கூட்டு வினையாக வருபவற்றுள் பெரும்பாலானவை மரபுப் பொருள் காட்டுவனவாகவே உள்ளன. இது போன்றே பல சொல்லுடன் ஒரு வினையாக்க வினை இணைந்து வருதலும் முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது. மேலும் 'படு' என்ற வினையாக்க வினை மட்டுமே இருநூறுக்கும் அதிகமான சொற்களுடன் இணைந்து வருவதும் காணத்தக்கது.

4.2.2.2. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் + என், என்று என்னும் இடைச்சொற்கள்

ஒரு ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லுடன் என, என்று என்னும் இடைச்சொற்கள் இணைந்து நின்று சிலவினைகளை உருவாக்கும். பகீர், படக்கு, திடுக்கு, திக்கு என்பன ஒலிக்குறிப்புச்

சொற்களாகும். இந்த ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களுடன் என், என்று என்பன இணையும் போது அச்சொற்கள் பகீர்என், படக்கென், திடுக்கென், திக்கென் போன்று வருதல் காணத்தக்கது. எனவே இத்தகைய ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

என்	புல்லென்	[சிறுபாண்.132]
	இழுமென்	[பெரும்பாண்.406]
	கொழுமென்	[பெரும்பாண்.407]
	கொள்கஎன்று	[பொருந.112]
	இனைத்து என்று	[முல்லை.58]
	தவ்வென்று	[நெடுநல்.185]

புல், இழு, கொழு, பெரிது, கொள்க, ஏறு, இனைத்து, புரை, தவ் முதலான ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களுடன் என், என்று என்ற சொற்கள் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

4.2.2.2.1. இரட்டை ஒலிக்குறிப்பு வினைகள்

கடகட, கசகச, கணகண, தரத்தர என்பன இரட்டை ஒலிக்குறிப்பு வினைகள் எனப்படும். ஒரு ஒலிக்குறிப்பு வினையுடன் மற்றொரு ஒலிக்குறிப்பு வினை இணைந்தும் வரும் என்பதைக் இலக்கியங்களில் காணலாம்..

சான்று

தரத்தர	[பொருந.87]
துடிஅடி அன்ன	[பொருந.125]

தர, துடி என்ற ஒலிக்குறிப்பு வினைச் சொல்லுடன் மற்றொரு தர, துடி என்ற ஒலிக்குறிப்பு வினைச் சொல்லு இணைந்து இரட்டை ஒலிக்குறிப்பு வினை உருவாகியுள்ளது.

4.2.2.2.2. ஒலிக்குறிப்பு + 'இடு'

ஒரு ஒலிக்குறிப்பு வினைச் சொல்லுடன் என், என்று என்னும் சொல் இணைந்தது போன்றே 'இடு' என்ற வினையும் இணைந்து வரும்.

சான்று

முடிந்து இடுமின்	[மறைபடு.393]
திரைஇடு	[மதுரை.236]

போன்று ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இணைந்து கூட்டுவினையாக அமைவதைக் காணலாம். எனவே தமிழில் காணப்படும் வினைகளை தனிவினை என்றும் கூட்டுவினை என்றும் இரு வகையாகப் பிரித்து அவற்றுடன் இணையும் சொற்களையும் காணமுடிகின்றது.

4.2.3. வினைக்கூறுகள் + ஓட்டுகள், விருதிகள்

குறிப்பிட்ட சில ஓட்டுகள் பெயர், வினை முதலான சொற்களுடன் இணையும். ஓட்டு என்பது தனித்து நின்று பொருள்தராதது அது பெயருடனும், வினையுடனும், ஏனைய கிளவிகளுடனும் இணைந்து பொருள் உணர்த்தும். இங்கு வினையுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

ப்ப, மார், என, என்று, பற்றி, தவிர, விட, பின், முன், உடன், எல்லாம், இன்றி முதலான ஓட்டுக்கள் வினையுடன் இணைந்து ஒரு சொல்லாய் வினைப் பொருளை உணர்த்தும். பெயருடன் இணைந்தாலும் அது வினைப் பொருளை உணர்த்தும். அதனை ஒத்த வடிவமுள்ள கிளவிகள் ஓட்டுப்போலவும் விருதி நிலையிலும் வினையுடன் இணைகின்றது. வினையுடனும் பெயருடனும் இணைந்து வினைப் பொருளை உருவாக்குவதால் இவற்றை வினைசார் ஓட்டு என்றும் கூறலாம்.

4.2.3.1. 'செய்' என்னும் ஏவல் வினையடி + 'ப்ப' எனும் விருதி

'செய்' என்னும் ஏவல் வினையுடன் 'ப்ப' என்னும் ஓட்டு இணைந்து வந்துள்ளதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

இசைப்ப	[திருமுரு.120]
ஒலிப்ப	[குறிஞ்.228]
கலிப்ப	[பொருந.134]
கோப்ப	[சிறுபாண்.164]
ஏய்ப்ப	[பொருந.69]
செறிப்ப	[மதுரை.218]
நடப்ப	[மதுரை.189]
மறப்ப	[நெடுநல்.9]

இசை, ஒலி, கலி, கோ, செறி, நட, மற, முதலான வினையடியுடன் 'ப்ப' என்னும் ஓட்டு இணைந்து செய்ய வாய்ப்பாட்டு வினை எச்சத்தை உருவாக்குகின்றன.

4.2.3.2. செய் என்னும் ஏவல் வினை + 'மார்' எனும் விருதி

தொல்காப்பியர் 'மார்' என்ற விருதியினைப் பல்லோர் படர்க்கை வினைச்சொல்லோடு வரும் என்றார்.

“மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியோடு முடியும் என்ப”⁴

சான்று

என்ருமார் வந்தார்

கொண்மார் வந்தார்

இளம்பூரணாரும் தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்தில்,

“செய்கென் கீளவீ வினையொடு முடியினும்

அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர்”⁵

இந்நூற்பாவை சுட்டி, மாரிற்று சொற்கள் படர்க்கையினை உணர்த்தும் எனவும் அது வினைக் கொண்டு முடியும் எனவும் கூறுகின்றார். சேனாவரையரும் தொல்காப்பியர் கூறும் நூற்பாவைச் சுட்டி, படர்க்கை வினைக்கொண்டு முடியும் என்றார். நச்சினார்க்கினியரும் தொல்.சொல்.209) நூற்பாவை சுட்டி, பல்லோர் படர்க்கைச் சொல்லாகிய மாரிற்றுச்சொல் பெயர் கொள்ளாது வினைக்கொண்டு முடியும் என்பார். கல்லாடனர் தொல்.சொல்.210 மாரிற்றுச் சொல் பல்லோர் படர்க்கையினைக் குறித்து வரும் என்றும் அது வினைக்கொண்டு முடியும் என்றும் அவ்வாறு வினைக்கொண்டு முடியுங்காலை முற்று இயல்பினின்று திரியாதென்றும் குறிப்பிடுகின்றார். செய் என்னும் ஏவல் வினையுடன் ‘மார்’ என்னும் விசுதிகள் இணைந்து வந்துள்ளதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

கொண்மார்	[திருமுரு.173]
பெய்ம்மார்	[நெடுநல்.54]
புணர்மார்	[நெடுநல்.67]
திறைகொண்மார்	[மதுரை.230]
கொடுமார்	[மதுரை.459]
அறிமார்	[மலைபடு.394]
கொண்மார்	[மலைபடு.338]
தணியும் மார்	[மலைபடு.303]
பிணியும் மார்	[மலைபடு.326]

கொண், பெய், புணர், கொடு, அறி, தணி, பிணி முதலான ஏவல் வினையுடையுடன் ‘மார்’ விசுதி இணைந்து வினைமுற்றாக நிற்பதைக் காணலாம்.

4.2.3.3. வினைச் சொல் + ‘என’ என்ற இடைச்சொல்

‘என’ என்ற இடைச்சொல் கேட்டார், வந்தார் முதலான வினைமுற்றுகளையும் கேட்டவர், வந்தவர் முதலான வினையாலனையும் பெயர்களுடனும் இணைந்து ஒருசொல் நீர்மைபெற்று நிற்பதைக் காணலாம்.

சான்று

மாற்றுவன் என	[பட்டின.272]
வருதியர் என	[குறிஞ். 39]
இழுமென	[திருமுரு.316]
நுகர்கு என	[குறிஞ்.181]

இவ்வாறு வினைமுற்றுடன் இணைந்து முடிவதை எடுத்துக்காட்டின் மூலம் காணலாம்.

4.2.3.4. வினைமுற்று + என்று

‘என்று’ என்ற கிளவி வருவாரென்று தெரியும், வருகிறாரென்று அறிவேன், செய்தாரென்று சொன்னார், செய்வாரென்று நினைத்தேன் என்று செய்தார், செய்கிறார், செய்வார் ஆகிய மூன்று காலம் காட்டும் வினைமுற்றுக்களுடன் இணையும்.

சான்று

விருப்போடு என்றும்	[குறிஞ்.238]
--------------------	--------------

இவ்வாறு வினைமுற்றுடன் ‘என்று’ என்ற ஒட்டு இணைந்துள்ளன.

4.2.3.5. செய்யவென் எச்சம் + உம் இடைச்சொல்

செய்யவென் எச்சத்தொடர்களில் உம் என்னும் இடைச்சொல் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

நைப்ப + உம்	= நைப்பவும்	[பொருந்.234]
மறப்ப + உம்	= மறப்பவும்	[பொருந்.235]
கோப்ப + உம்	= கோப்பவும்	[சிறுபாண்.164]
அனிலு + உம்	= அனிலுவும்	[சிறுபாண்.165]
பூப்பவ + உம்	= பூப்பவும்	[சிறுபாண்.167]
கொள்ள + உம்	= கொள்ளவும்	[சிறுபாண்.166]
உழக்கவ + உம்	= உழக்கவும்	[மதுரை.48]
கரப்பவ + உம்	= கரப்பவும்	[மதுரை.50]

4.2.3.6. வினைச்சொல் + 'உம்' இடைச்சொல்

வினைச்சொல்லுடன் உம் இடைச்சொல் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

தூய் + உம்	= தூயும்	[குறிஞ்.5]
நெகிழ் + உம்	= நெகிழவும்	[குறிஞ்.6]
உறைய் + உம்	= உறையும்	[குறிஞ்.11]
புணர் + உம்	= புணரும்	[குறிஞ்.15]

4.2.3.7. பெயர் + 'பற்றி' என்ற வினை ஒட்டு

'பற்றி' என்ற வினைச் சொல் ஒரு பெயர்ச் சொல்லுடன் இணைந்து ஒருசொல்லாய் நின்று வினைப் பொருள்களைக் கொடுக்கின்றன.

சான்று

முன்கை பற்றி	[குறிஞ்.231]
மதலை பற்றி	[மலைபடு.216]
பாடல் பற்றிய	[பொருந்.56]

4.2.3.8. பெயர் + 'விட', 'உள்' என்ற வினை ஒட்டு

'விட' 'உள்' என்ற வினைச் சொல்லும் ஒரு பெயருடன் இணைந்து நின்று வினைப் பொருளைத் தருகின்றன.

சான்று

கூம்புவிட	[குறிஞ்.223]
-----------	--------------

மேலும், உள்ள என்ற சொல்லுடன் விசுதி இணைந்து வினைப் பொருளை உருவாக்குகின்றன.

சான்று

உள்புக்கு	[திருமுரு.45]
உள்ளமொடு	[திருமுரு.62]
உள்ளீடு ஆக	[மலைபடு.442]

4.2.3.9. வினை + 'பின்' என்ற வினைசார் ஒட்டு

'விடு' என்ற வினையுடன் 'பின்' என்ற வினைப்பினொட்டு இணைந்து வருவதைக் காணலாம். இவை பெயரெச்சத்துடனும் இணைந்து வரும் என்பதையும் பின்னர் காணலாம்.

சான்று

விடுப்பின்	[மலைபடு.568]
------------	--------------

குரைப்பினும்

[குறிஞ்.240]

மருப்பின்

[குறிஞ்.36]

4.2.3.10. வினை + 'முன்' என்ற வினைசார் ஒட்டு

'செலல்' என்ற வினையுடன் 'முன்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதைக் காணலாம். முன் என்ற வினைப்பின்னொட்டும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வரும் என்பதைக் பின்னர் காணலாம்.

சான்று

செலல்முன்

[மலைபடு.473]

4.2.3.11. வினை + 'உடன்' என்ற வினைசார் ஒட்டு

'உடன்' என்ற வினை பின்னொட்டு சில இடங்களில் வினைச்சொல்லுக்கு முன் அல்லது பின் இணைந்து வரும். இவை பெயரெச்சத்துடனும் இணையும், இங்கு இறவாது என்ற எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்திற்கும் உடன்பாடு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்திற்கும் இடையில் அமைந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

சான்று

இறவாது உடன்புணர்ந்து

[மலைபடு.535]

சேர்ந்து உடன் செறிந்த

[சிறுபாண்.20]

4.2.3.12. வினை + 'எல்லாம்' என்ற சொல்

'எல்லாம்' என்ற சொல் உயர்திணை வினையாளனையும் பெயருடன் இணைந்து செயல்படும் போது அதற்கேற்ப மற்றோரு வினையைக் கொண்டு நிற்கும்

சான்று

கண்டோர் எல்லாம் அமர்ந்து

[மலைபடு.495]

4.2.3.13. வினை + 'இன்றி' என்ற சொல்

'இன்றி' என்ற விருதி அசைவு, மறு என்ற பெயருடன் இணைந்து செயல்படும் போது அதற்கேற்ப வினையெச்சப் பொருளைக் கொடுக்கின்றன.

சான்று

அசைவுஇன்றி

[பட்டின.124]

மறுஇன்றி

[சிறுபாண்.121]

4.2.3.14. வினை + 'ஊன்றி' என்ற வினை சொல்

‘ஊன்றி’ என்ற விருதி காழ், மேல் என்ற பெயருடன் இணைந்து செயல்படும் போது அதற்கேற்ப வினையெச்சப் பொருளைக் கொடுக்கின்றன.

சான்று

காழ்ஊன்றிய

[பட்டின.167]

மேல்ஊன்றிய

[பட்டின.168]

என்றெல்லாம் வினை ஓட்டுக்கள் வினையுடன் இணைந்து வந்துள்ளதைக் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

4.2.4. வினையாக்க விருதிகள்

வினையாக்கமும் பல வழிகளில் நடைபெறுகின்றது. வினைகளைக் கடனாகப் பெறுதல், இ. இடு, இரு முதலான வினையாக்க விருதிகளை இணைத்தல் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், பெயரடை, இடைச்சொல் ஆகியவற்றுடன் பொருத்தமான வினை விருதிகளை இணைத்துப் புதிய வினைகளை உருவாக்குதல் எனப் பல வழிகளில் வினையாக்கம் நிகழ்கின்றன. இ. இடு, இரு, முதலான வினையாக்க விருதிகள் பெயர்ச்சொற்களுடனும் வினைச்சொற்களுடனும் இணைந்து வினைப் பொருளை உருவாக்குவதைக் காணலாம்.

4.2.4.1. ‘இ’ என்ற வினையாக்க விருதி பெயருடனும், வினையுடனும் இணைதல்

‘இ’ என்ற வினையாக்க விருதி ஒன்று, காதல், துண்டு, இசை முதலான பெயர்ச்சொற்களுடன் இணைந்து ஒன்றி, காதலி, துண்டி, இசையி என்னும் புதிய வினைகளை உண்டாக்கும். மேலும் பத்துப்பாட்டில் உள்ள சான்றின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

பெயரிய

[சிறுபாண்.152]

ஒன்றி

[மலைபடு.535]

பெயர், ஒன்று என்னும் பல்வேறு பெயர்களுடன் வினையாக்க விருதி ‘இ’ இணைந்து பெயாரி, ஒன்றி என்று வினையை உருவாக்கியிருப்பதைக் காணலாம். பெயர்ச்சொல்லுடன் ‘இ’ என்ற வினையாக்க விருதி இணைவது போன்றே வினைச்சொற்களுடனும் இணைந்து வருவதைக் பத்துப்பாட்டில் உள்ள பாடல்களின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

தூங்கி

[சிறுபாண்.162]

நோக்கி

[சிறுபாண்.180]

குறுகி

[சிறுபாண்.220]

முற்றி	[சிறுபாண்.257]
நாணி	[சிறுபாண்.138]
அகற்றி	[சிறுபாண்.246]
முருக்கி	[சிறுபாண்.247]
நல்கி	[சிறுபாண்.237]
ஓங்கி	[மதுரை.486]
நீக்கி	[மதுரை.489]

தூங்கு, நோக்கு, முற்று, பேண், ஓங்கு, நீக்கு முதலான ஏவல் வினைச் சொல்லுடன் வினையாக்க விருதியாகிய 'இ' இணைந்து ஒரு வினையெச்ச வடிவங்களை உருவாக்கி நிற்பதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

4.2.4.2. 'இடு' என்ற வினையாக்க விருதிகள் பெயருடனும், வினையுடனும் இணைதல்

இடு' என்ற வினையாக்க விருதி பல்வேறு பெயர்களுடனும், வினைகளுடனும் இணைந்து நின்று புதிய வினைகளை உருவாக்கி நின்றலைக் காணலாம்.

சான்று

ஒளிவிடு	[பொருந்.34]
இடைஇடு	[திருமுரு.21]
முடிந்து இடு	[மலைபடு.393]

ஒளி, இடை என்ற பெயர்ச்சொல்லுடனும் முடிந்து என்ற வினையுடனும் 'இடு' என்ற வினையாக்க விருதி இணைந்து ஒளிவிடு, இடைஇடு, முடிந்து இடு என்று உருவாகியது

4.2.4.3. வினையடியுடன் இணையும் 'இரு' என்னும் வினையாக்க விருதி

இரு' என்பது வினையுடன் இணைந்து துணைவினைகளாக செயல்படும். வேறு வேறு பொருளைத்தரினும் துணைவினையாக வரும் பண்பின.

சான்று

எழுந்திரு
காத்திரு
விழித்திரு

எழு, காத்து, விழி பேன்ற வினைச்சொற்களுடன் 'இரு' இணைந்து கூட்டு வினைகளை உருவாக்கும். சான்றாக பத்துப்பாட்டில் உள்ள பாடல்களில் 'இரு' அமைந்துள்ளது.

பட்டிருந்து	[மதுரை.342]
ஓங்குஇரு	[பொருந்.13]
இகந்திருந்த	[சிறுபாண்.40]

வினைச்சொல்லுடன் இணைந்த 'இரு' என்ற துணைவினை சில இடங்களில் பெயர்ச்சொல்லுடன் இணையும்.

சான்று

சுரிஇரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி. [பொருந.160]

'சுரி' என்ற பெயர்ச்சொல்லுடன் 'இரு' இணைந்து 'சுரிஇரு' என்றும் வினைச்சொல்லை உருவாக்கியிருக்கின்றன.

4.2.4.4. பார், போ, கூடு, படு, பெறு என்ற ஏவல் வினை + விசுதி

பார், போ, கூடு, படு, பெறு என்ற ஏவல் வினைகளுடன் சில விசுதிகள் இணைந்து வருவதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் அறியலாம்.

சான்று

பார்	பார்த்திருக்கும்	[பெரும்பாண்.110]
	பார்ப்போடு இரிய	[மலைபடு.208]
போ	போல	[மலைபடு.99]
	போகி	[மலைபடு.161]
	போகிய	[மலைபடு.203]
	போழ்வில்	[மலைபடு.198]
	போழ்பு	[மலைபடு.114]
படு	படு வத்தம்	[பெரும்பாண்.305]
	படுக்கும்	[மலைபடு.59]
பெறு	பெறுகுவிர்	[பெரும்பாண்.310]

பார், போ, படு, பெறு முதலான ஏவல் வினையுடன் இரு, ஓடு, அ, உ, இ, இல், இய, முதலான விசுதிகள் இணைந்து ஒரு வினைப் பொருளைத் தருகின்றது.

4.2.5. வினைவழிக் கிளவிகள்

பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் தனித்து இயங்கக் கூடியவை. ஆனால், பெயர் அல்லது வினையிலிருந்து தோன்றக்கூடிய சில சொற்கள் நாளடைவில் தான் தேன்றிய பெயர் அல்லது வினையின் தன்மையை இழந்து விடுகின்றன. அப்படிப்பட்ட கிளவிகள் தனித்து இயங்குவதில்லை. அவை பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து நின்று தாம் இயங்கும் முறையினால் வினைவடிவம் கொள்கின்றன. அது போன்ற கிளவிகளில் 'ஆ' என்ற வினைவழிக் கிளவியும். அதே போன்று குறிப்பிட்ட சில கிளவிகளையும் காணலாம்

‘ஆ’ காரத்தை வினையடியாகக் கொண்டு ஆனேன், ஆகிறேன், ஆவேன், முதலான வினைமுற்றுக்கள் தோன்றும். குறிப்பாக ஆ, ஆகு, ஆக, ஆன, ஆகி, ஆயினும், ஆவது, ஆதல், ஆயின், ஆனால், ஆகையால் முதலான வினைவழிக் கிளவிகள் பெயரோடு அல்லது வினையோடு இணைந்து வினைக் கூறுகளை உருவாக்குகின்றன.

4.2.5.1. ‘ஆ’ என்ற வினைவழிக் கிளவிகள் + வினை

ஆகாண் [குறிஞ்.136]

‘காண்’ என்ற வினைச்சொல்லுடன் ‘ஆ’ என்ற வினைவழிக் கிளவி முன்னால் இணைந்துள்ளது.

4.2.5.2. வினை + ‘ஆ’ என்ற வினைவழிக் கிளவிகள்

அறா [பட்டின.158]

அருகா [மலைபடு.220]

மேலேக் கூறிய எடுத்துக்காட்டில் ‘ஆ’ என்ற வினைவழிக் கிளவி ‘போ’ என்ற வினைச்சொல்லுக்குப் பின்னால் இணைந்துள்ள நிலையேக் காணலாம். எனவே, ‘ஆ’ என்ற வினைவழிக் கிளவி வினைச்சொல்லுக்கு முன்னும் இணையும், வினைச்சொல்லுக்கு பின்னும் இணையும்.

4.2.5.3. பெயர் + ‘ஆகு’ என்ற வினைவழிக் கிளவி

‘ஆகு’ என்ற வினைவழிக் கிளவிகள் பெயர்ச்சொல்லுடன் இணைந்து வினைப் பொருளைக் காட்டி நிற்கின்றன.

சான்று

இனியிர் ஆகுவிர் [மலைபடு.286]

புதுவிர் ஆகுவிர் [மலைபடு.412]

இனியிர், புதுவிர் ஆகிய பெயர்களுடன் ‘ஆகு’ என்ற வினைவழிக் கிளவி இணைந்துள்ளது.

4.2.5.4. வினைமுற்று + ‘ஆக’ என்ற வினைவழிக் கிளவி

சான்று

இருந்தனம் + ஆக = இருந்தனம் ஆக [குறிஞ்.106]

வருவது +ஆக	= வருவதாக	[மலைபடு.354]
நின்றனன் +ஆக	= நின்றனன் ஆக	[குறிஞ்.152]
உள்ளீடு +ஆக	= உள்ளீடு ஆக	[மலைபடு.442]
தலைவன் +ஆக	= தலைவன் ஆக	[மது.455]
விருப்பு +ஆக	= விருப்பு ஆக	[மலைபடு.390]

இருந்தனம், நின்றனன், கிளந்தனம், புணை, உள்ளீடு, விருப்பு போன்ற வினைமுற்றுடன் 'ஆக' என்ற வினைவழிக் கிளவி இணைந்துள்ளன. 'ஆக' என்ற வினைவழிக் கிளவி பெயருடனும் இணைந்து வினைச் சொல்லை உருவாக்கும்.

4.2.5.5. பெயர் + 'ஆகி' என்ற வினைவழிக் கிளவி

'ஆகி' என்ற வினைவழிக் கிளவியும் பெயருடன் இணையும்

சான்று

மரபினர் ஆகி	[மலைபடு.355]
உருவினை ஆகி	[மதுரை.724]
அறியேம் ஆகி	[குறிஞ்.166]

4.2.5.6. எதிர்மறை வினைமுற்று + 'ஆயினும்' என்ற வினைவழிக் கிளவி

சான்று

வாரார் ஆயினும்	[குறிஞ்.23]
அமையம் ஆயினும்	[மலைபடு.273]
இகந்தன ஆயினும்	[மலைபடு.86]
வல்லார் ஆயினும்	[மலைபடு.78]

வாரார்' என்ற எதிர்மறை வினைமுற்றுடன் 'ஆயினும்' என்ற சொல் இணைந்துள்ளது. மேலும் பெயரெச்சத்துடனும் ஆயினும் என்ற சொல் இணைந்துள்ளது.

4.2.5.7. வினை + 'ஆயின்' என்ற வினைவழிக் கிளவி

சான்று

விடஇர் ஆயின்	[குறிஞ்.144]
--------------	--------------

'விடஇர்' என்ற வினைச்சொல்லுடன் 'ஆயின்' என்ற வினைவழிக் கிளவி இணைந்துள்ளது.

4.2.5.8. 'ஆய்' என்ற வினைவழிக் கிளவி + பெயர்

சான்று

ஆய்கனின் ஏத்தி

[குறிஞ்.139]

ஆய்குதழ் அலரி

[குறிஞ்.117]

‘ஆய்;’ என்ற வினைவழிக் கிளவி பெயருடன் இணைந்து வினையாக்கப் பொருளைத் தருகின்றன.

4.2.5.9. வினை + ‘ஆதலின்’ என்ற வினைவழிக் கிளவி சான்று

சொல்லேம் ஆதலின் அல்லாந்து [குறிஞ்.143]

‘சொல்லேம்’ என்ற வினையுடன் ‘ஆதலின்’ என்ற வினைவழிக் கிளவி இணைந்துள்ளது.

4.2.5.10. வினை + ‘ஆங்கண்’ என்ற வினைவழிக் கிளவி சான்று

கொள் ஆங்கண்

[குறிஞ்.192]

புலத்து ஆங்கண்

[பட்டின.12]

‘கொள்’ என்ற வினையுடன் ‘ஆங்கண்’ என்ற வினைவழிக் கிளவி இணைந்துள்ளது. மேலேக் கூறிய வினைவழிக் கிளவிகள் அனைத்தும் வினையாக்கம் பெற்று வினையுடனும் பெயருடனும் இணைந்து வந்து வினைப் பொருளைக் காட்டி நிற்பதை அறியமுடிகின்றது.

‘ஆ’ என்ற வினைவழித் தோன்றிய கிளவிகளில் சில முழு வினைச்சொல் வடிவத்தில் காணப்பட்டாலும் நாளடைவில் தமக்குரிய வினைத்தன்மையை இழந்து தமக்கும் தாம் தோன்றிய வினைக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு அறுந்து போகின்றன. அதனால் தனித்து இயங்கும் ஆற்றலை இழந்து விடுகின்றன. அத்தன்மை பெற்ற கிளவிகள் பெயர் அல்லது வினையுடன் முன் ஓட்டாகவோ பின் ஓட்டாகவோ இணைந்து ஒரு சொல் நீர்மைபெற்றுத் தொடர் அமைப்பிற்கு ஏற்பப் பல்வேறு பொருள்களில் செயல்பட்டு வந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றன.

4.2.5.11. வினைச் சொல் + அனம், அன, அம் என்ற வினைவழிக் கிளவி

மேற்கூறப்பட்ட ‘ஆ’ காரம் போன்றே அம், அன, அனம் என்ற விருதிகள் வினையுடன் இணைந்து வினைப் பொருளை உருவாக்குகின்றன.

செய்து + ‘அனம்’ என்ற விருதி

சான்று

கேட்டு + அனம் = கேட்டனம்

[முல்லை.17]

இருந்து + அனம் = இருந்தனம் [குறிஞ்.106]

கேட்டு, இருந்து என்ற செய்து வாய்வாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'அனம்' என்ற வினைவழிக் விசுதி இணைந்து வினைமுற்றை உருவாக்குகின்றன.

செய்து + 'அன' என்ற விசுதி

சான்று

கொண்டு + அன = கொண்டன [மலைபடு.110]

விரிந்து + அன = விரிந்தன. [மலைபடு.124]

வீழ்ந்து + அன = வீழ்ந்தன [மலைபடு.128]

வினைந்து + அன = வினைந்தன [மலைபடு.115]

கவர்வுற்று + அன = கவர்வுற்றன [மலைபடு.113]

வினை + 'அம்' என்ற விசுதி

சான்று

சிந்துவார் அம் [குறிஞ்.89]

மரா அம் [குறிஞ்.85]

உறழ் அம் [குறிஞ்.158]

4.2.6. வினைமுற்று + வினையெச்சம்

வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வினை வரும் என்பது பொதுவான அடிப்படைக் கருத்தாக இருந்தாலும் தொடர் நெகிழ்வுத்தன்மை உடையதால் வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து வினையெச்சம் வருவதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. “யவனந்தி முனிவரும் நன்னூல் 357 நூற்பாவில் வினையெச்சம் முடிக்கும் சொல்லாக முறைமாறி நிற்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்”.⁶

சான்று

மகிழ்ந்தனர் ஆடி [மதுரை.585]

என்புகுனிர் கானீஇ [பொருந். 78]

உண்டனார் ஆடி [மலைபடு.433]

4.2.7. வினைமுற்று + பெயரெச்சம்

வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து பெயரெச்சம் வந்து இணையும் என்பதையும் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

அமர்ந்தனர் ஆடும். [மதுரை.581]

அமர்ந்தனர் என்ற வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து ஆடும் என்ற எதிர்காலப் பெயரெச்சம் இணைந்துள்ளது.

4.2.8. கினைமுற்று + கிளையாளனையும் பெயர்

வினைமுற்றைத் தொடர்ந்து விளையாளனையும் பெயர் வந்து இணையும் என்பதையும் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சான்று

கொண்டனர் மாய்ந்தோர் [மலைபடு.555]

4.2.9. பெயர்ச் சொற்களுடன் இணையும் கிளையிச்சங்கள்

பெயர்ச் சொற்களை அடுத்து வினையெச்சங்கள் வந்து பொருள் முடிவு பெறுவதையும் இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது.

4.2.9.1. பெயர் + செய்தும் வாய்ப்பாட்டு கிளையிச்சம்

‘செய்தும்’ என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்களுடன் பெயர் சொற்கள் முன்னால் இணைந்து ஒரு பொருளைக் கொண்டு இருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

களன் உழக்கவும் [மதுரை.48]

கடிது கொட்பவும் [மதுரை.52]

களன், கடிது என்ற பெயருடன் உழக்கவும், கொட்பவும் போன்ற செய்தும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளது.

4.2.9.2. பெயர் + செய்து வாய்ப்பாட்டு கிளையிச்சம்

‘செய்து’ வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னால் இணைந்து செயல்படுவதைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

விருந்து உண்டு [பட்டின.262]

இளநலம் காட்டி [திருமுரு.290]

அகில் சுமந்து [திருமுரு.296]

முழுமுதல் உருட்டி [திருமுரு.297]

குயில் குடைந்து [சிறுபாண்.4]

நடைமெலிந்து [சிறுபாண்.32]

பெயல் கனைந்து [நெடுநல்.71]

கயிறு இட்டு [நெடுநல்.76]

தெய்வம் நோக்கி [நெடுநல்.77]

முகன் அமர்ந்து [நெடுநல்.183]

விருந்து, இளநலம், அகில், முழுமுதல், குயில், நடை, பெயல், கயிறு, தெய்வம், முகன் போன்ற பெயர்கள் காட்டி, சுமந்து, உருட்டி, குடைந்து, மெலிந்து கனைந்து, இட்டு, நோக்கி,

அமர்ந்து முதலான செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்து ஒரு பொருளாய் நிற்பதைக் காணலாம்.

4.2.9.3. பெயர் + செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

‘செய்யா’ வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ‘பெயர்’ முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

அரவும் தப்பா [பெரும்பாண்.42]

உறுகண் செய்யா [பெரும்பாண்.43]

அரவு, உறுகண் என்ற பெயர்கள் தப்பா, செய்யா என்ற செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்துள்ளது.

4.2.9.4. பெயர் + செய்ய வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

‘செய்ய’ வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் பெயர் முன்னால் இணைந்துள்ளதைக் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் அறியலாம்.

சான்று

கழுநீர் துணைப்ப [மதுரை. 551]

நறுஞ்சாந்து மறுக [மதுரை. 553]

கமழ்புகை மடுப்ப [மதுரை. 554]

மாலை நீங்க [மதுரை.558]

கழுநீர், நறுஞ்சாந்து, கமழ்புகை, மாலை முதலான பெயர்கள் துணைப்ப, மறுக, மடுப்ப, நீங்க போன்ற செய்ய வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் முன்னால் இணைந்து ஒரு பொருள் உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

4.2.9.5. பெயர் + செய்யு+ வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

பெயர்ச் சொல்லுடன் செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சான்று

இழை புனையு [மதுரை.551]

கவுள் புடையு நடுங்க [நெடுநல்.8]

வலன் வளையு [பெரும்பாண்.145]

இழை, கவுள், வலன் என்ற பெயர்ச்சொல்லுடன் புனையு, காணு, புடையு, வளையு, முதலான செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

மேலும்; 'துன்னுதல்' என்ற தொழில் பெயரும் 'காணூஉ' என்ற செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இணையும் என்பதைக் காணலாம். துன்னுதல்காணூஉ. (குறிஞ்.230)

4.2.9.6. வினையாளனையும் பெயர் + செய்ய வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

வினையாலனையும் பெயருடன் 'செய்ய' வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பின்னால் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

பிரிந்தோர் புலம்ப

[நெடுநல்.71]

4.2.9.7. தொழிற்பெயர் + செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்து' வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் தொழிற்பெயர் முன்னால் இணைகின்றது. அவ்வாறு முன்னால் இணைந்து ஒரு பொருளாய் நிற்பதைச் சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப்பாட்டில் அறியலாம்.

சான்று

கொளல்வேண்டி.

[பெரும்பாண்.425]

கேள்கொளல் வேண்டி.

[பொரு.74]

அணுகல் வேண்டி.

[பெரும்பாண்.467]

கொள்ளுதல், அணுகுதல் முதலான தொழிற்பெயருடன் வேண்டி, என்ற செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பின்னால் இணைந்துள்ளது.

4.2.9.8. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + என

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'என' என்ற செய வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளன.

சான்று

உண்டுஎன

[பொருந்.38]

நயந்து என

[திருமுரு.285]

கொண்டென

[முல்லை.34]

பொழிந்தென

[நெடுநல்.2]

உருத்தென

[மலைபடு.148]

பொழிந்தென

[குறிஞ்.43]

4.2.9.9. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஓத்து' என்ற சொல்

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ஓத்து என்ற சொல் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

அனிழ்தொத்து

[குறிஞ்.65]

4.2.9.10. வினைச்சொல் + உம் இடைச்சொல்

வினைச்சொல்லுடன் உம் இடைச்சொல் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

தொழுதும், தூயும்

[குறிஞ்.5]

தொலைவும், நெகிழவும்

[குறிஞ்.9]

அறியவும், அலைப்பவும்

[குறிஞ்.10]

உறையும்

[குறிஞ்.11]

புணரும்

[குறிஞ்.15]

4.2.10. வினையெச்சங்கள் + பல்வேறு வினைக்கூறுகள்

வினைச்சொற்கள் முற்றுவினை, எச்சவினை என இரு வகைப்படும். எச்சவினைகள் தாம் ஏற்கும் சொல் பெயராக இருப்பின் பெயரெச்சம் என்றும் வினையாக இருப்பின் வினையெச்சம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும்போது ஒரு செயலைச் சார்ந்ததாகவும் பல்வேறுபட்ட செயல்களின் தொடர்ச்சியாகவும் அமையலாம். உரையாசிரியர்கள் கொடுக்கும் சான்று பல்வேறுபட்ட தொழில்களை உணர்த்தும் வினையெச்சங்களாகவும் (உழுது உண்டு தின்று ஓடிப்பாடி) ஒரு செயலைச் சார்ந்து அடுக்கி வரும் வினையெச்சங்கள் (கற்றுக் கேட்டு) பற்றியதாகவும் அமைகின்றன.

எனவே இத்தன்மைக்கொண்ட எச்சங்களுடன் பல்வேறுபட்டச் சொற்கள் இணைந்து வருவதைக் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம். வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருவதற்கான சான்று சங்க இலக்கியங்களிலும் காணப் பெறுகின்றது.

4.2.10.1. செய்து வினையெச்சம் + [இட்டு, கொண்டு, இரு, விடு]

துணைவினைகள்

‘செய்து’ வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இட்டு, கொண்டு, இரு, விடு முதலான துணைவினைகள் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். அவை மட்டுமின்றி பல்வேறுக் கிளவிகள் இணைந்து வருவதையும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

செய்து + இட்டு	பிறக்கிட்டு	[மதுரை. 562]
	இடிந்து இயற்றியிட்டு	[மதுரை. 730]
செய்து + கொண்டு	முகந்து கொண்டு	[பொருந. 128]
	கொய்து கொண்டு	[பெரும்பாண்.216]
செய்து + இரு	திரண்டிருந்து	[நெடுநல். 121]
	அழந்து பட்டிருந்த	[மதுரை.342]
செய்து + விடு	கூறி விடுப்பின்	[மலைபடு.568]

திரண்டு, வெளவிக், கொய்து, முகந்து, தெரிந்து, கூறி முதலான செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் இட்டு, கொண்டு, இரு, விடு முதலான துணைவினைகள் பின்னால் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

4.2.10.2. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'செய்ய' வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

'செய்து' வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'செய்ய' வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளதை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

அறிந்து நுவல	[திருமுரு.182]
எழுந்து அடக்கிய	[திருமுரு.186]
எழுந்து இசைப்ப	[திருமுரு.120]
உயர்ந்து ஓங்கிய	[மதுரை.65]
வெறுத்து ஒழுகிய	[மதுரை.73]
புலத்து ஒழிய	[மதுரை.349]
எழுந்து ஒலிப்ப	[மதுரை.360]
பகத்து இரட்ட	[மதுரை.299]
இயைந்து ஆர்ப்ப	[மலைபடு.333]

4.2.10.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

வினையெச்சம் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிவது மட்டும் அல்லாமல் மற்றொரு வினையெச்சத்தைக் கொண்டு முடிவதையும் சங்க இலக்கிய பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

ஏற்று எழுந்து	[மதுரை.147]
கொண்டு அருளி	[சிறுபாண்.13]

செயிர்த்து நோக்கி

[பட்டின.280]

உண்டு படு

[மலைபடு.338]

4.2.10.4. செய்து வினையெச்சம் + எதிர்மறை செய்து வினையெச்சம்

வினையெச்சம் எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தைக் கொண்டும் பொருள் முடிவு பெறும்.

சான்று

தேர்ந்து உண்ணாது

[நெடுநல்.46]

4.2.10.5. செய்து வினையெச்சம் + செய வினையெச்சம்

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் செய வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

எழுந்து ஆட

[மதுரை.27]

4.2.10.6. செய்து வினையெச்சம் + செய்யும் வினையெச்சம்

‘செய்து’ வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ‘செய்யும்’ வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பின்னால் இணைந்துள்ளதைக் கீழேக் காணலாம்.

சான்று

புகன்று உறைதும்

[மதுரை. 147]

புகன்று என்னும் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் உறைதும் என்னும் செய்யும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பின்னால் இணைந்துள்ளது.

4.2.10.7. கூட்டு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

தமிழில் ஒரு பெயரெச்ச வினையைச் சார்ந்து வேறொரு பெயரெச்ச வினையோ வினையெச்ச வினையோ வருவதில்லை. ஆனால், ஒரு வினையெச்ச வினையைச் சார்ந்து வேறொரு பெயரெச்ச வினையோ வினையெச்ச வினையோ வரலாம். அவற்றுடன் வினைசார் ஒட்டுகளும் இணையும்.

‘செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன்’ மற்றொரு வினையெச்சம் இணைந்து பொருள் முற்று பெறுவதைக் கூட்டு வினையெச்சம் என்றும் கூறலாம்.

சான்று

இகந்து நோக்கு வினங்க

[மதுரை.13]

உயர்ந்து ஓங்கிய விழுச் சிறப்பின்

[மதுரை.59]

கொண்டு நீங்கிய விழுச் சிறப்பின்

[மதுரை.69]

ஏந்திய ம்லிந்து வீழ் அரிப்பனி	[நெடுநல்.164]
அமர்ந்து ஏத்தி, தொழுஉப் பரவி	[திருமுரு.251]
அறிந்து இயக்க இயங்கா	[சிறுபாண்.37]
தீர்ந்து கிளர்ந்து விளங்க	[மதுரை.9]
முற்றி ஊர்ந்து பெற்ற	[சிறுபாண்.257,258]
பயின்று இனிது இருந்து	[பொருந.116]

இசந்து நோக்கு, உயர்ந்து ஓங்கிய, கொண்டு நீங்கிய, அமர்ந்து ஏத்தி, தொழுஉப் பரவி, உற வணங்கி, அறிந்து இயக்க, கனிந்து இருளிய, கொண்டு அருளி என்று இரண்டு இரண்டு செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இணைந்து வந்துள்ளதை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. மேலும் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கீழேக் காணலாம்.

சான்று

கனிந்து இருளிய	[சிறுபாண்.14]
கொண்டு அருளி	[சிறுபாண்.13]
வென்று எழு	[நெடுநல்.87]
அறுத்துத் தூங்க	[திருமுரு.237]
செறிந்து விளங்கு	[சிறுபாண்.209]
பணிந்து ஏந்து	[திருமுரு.146]
நின்று ஊட்டி	[சிறுபாண்.245]
உயிர்த்து ஒழுகி	[பொருந.239]
நடுங்கத் தோன்றி	[பொருந.232]
வெறுத்து ஒழுகிய	[மதுரை.73]
தின்று மழுங்கி	[பொருந.118]

4.2.10.8. கூட்டு டிசய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'ஆங்கு' உடன்,

அன்ன

இரண்டு வினையெச்சங்கள் இணைந்து வருவதைக் கூட்டு வினையெச்சம் எனலாம். இந்த கூட்டு வினையெச்சத்துடன் வினைசார் ஓட்டுகளும் இணைவதையும் காணலாம்.

சான்று

ஏற்றி காய்ந்து உடன்	- உடன்	[மதுரை. 377]
துவன்றிப் பல உடன்	- உடன்	[மலைபடு.346]
ஆர்ப்பு எழுந்தாங்கு	- ஆங்கு	[மதுரை.619]
திறந்து மோந்து அன்ன	- அன்ன	[மதுரை.567]
எழுஉதப் புணர்ந்தன்ன	- அன்ன	[பெரும்பாண்.48]

படுத்து வைத்தன்ன - அன்ன [மலைபடு.15]

எடுத்து நிறுத்தன்ன - அன்ன [மலைபடு.16]

கூட்டு வினையெச்சத்திற்கு பின் உடன், ஆங்கு, அன்ன முதலான ஒட்டுக்கள் இணைந்து வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

4.2.10.9. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

வினையெச்சம் ஒரு வினைமுற்றைக் கொண்டு தான் முடியும். ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்துடனும் , எதிர்காலப் பெயரெச்சத்துடனும் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

4.2.10.9.1. செய்து + இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்

சான்று

அயர்ந்து எடுத்த	[மதுரை.366]
உண்டு சிரித்த	[சிறுபாண்.198]
தீர்ந்து பொலிந்த	[மதுரை.602]
புகழ்ந்து ஏத்த	[மதுரை.778]
விளைந்து முதிர்ந்த	[மதுரை.135]
நயந்துவந்த	[மதுரை.571]
இகந்து விளங்கும்	[திருமுரு.19]
தொட்டு உண்ட	[திருமுரு.53]
உண்டு எஞ்சிய	[குறிஞ்.206]

4.2.10.9.2. செய்து + எதிர்காலப் பெயரெச்சம்

சான்று

பிரிந்து உறையும்	[திருமுரு.63]
அமர்ந்து விளங்கும்	[திருமுரு.153]
இமிழ்ந்து ஒலிக்கும்	[மதுரை.111]
ஈர்ந்து நிலம் தோயும்	[சிறுபாண்.19]
புணர்ந்து உறையவும்	[பட்டின.251]
ஓடி ஆடவும்	[பட்டின.295]
காத்து உறையும்	[மலைபடு.279]

4.2.10.9.3. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + எதிர்மறை பெயரெச்சம்

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துட எதிர்மறை பெயரெச்சம் இணைந்துள்ளது.

சான்று

தேர்ந்து உண்ணாத	[நெடுநல்.46]
-----------------	--------------

4.2.10.9.4. எதிர்மறை செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + பெயரெச்சம்

எதிர்மறை செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துட பெயரெச்சம் இணைந்துள்ளது.

சான்று

அறியாது எடுத்த புண்புறச் சேவல் [மலைபடு.147]

4.2.10.9.5. எதிர்மறை பெயரெச்சம் + பெயரெச்சம்

ஈறு கெட்ட எதிர்மறை பெயரெச்சத்துடன் மற்றொரு ஈறு கெட்ட எதிர்மறை பெயரெச்சம் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

தொல்பசி அறியாத் துளங்கா இருக்கை [பெரும்பாண்.253]
இவ்வாறெல்லாம் வினையெச்சங்களுடன் இணைந்து வினை இணைவுச் சொற்கள் உருவாகின்றன. இவற்றில் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் அதிக அளவில் வினைகள் முன்னும் பின்னும் இணைந்து வந்த நிலையை மேலே காணமுடிந்தது.

4.2.10.9.6. செய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

‘செய’ வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் ‘செய்து’ வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் பின்னால் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

கெட எரிபரப்பி	[மதுரை.126]
விழுச் சிறப்பின்	[மதுரை.134]
காணம் போகி	[மதுரை.148]
அழியக் கடந்து	[மதுரை.189]
செல உண்டு	[மதுரை.228]
நடுங்கத் தோன்றி	[பொருந. 232]

கெட, விழு, காணம், அறிய, செல முதலான செய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் எரிபரப்பின், சிறப்பு, போகி, கடந்து, உண்டு போன்ற செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்கள் பின்னால் இணைந்துள்ளது.

4.2.10.9.7. செய்யு வினையெச்சம் + செய்து வினையெச்சம்

விடுபு என்னும் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் உடையூஉத் என்னும் செய்யு வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சான்று

கண்ணிடுபு உடையூஉத் [மதுரை. 305]

4.2.10.9.8. செய்யு வினையெச்சம் + செய்து, செய்ய, செய

போற்றுபு, மெல்குபு, வளைகுபு, முதலான செய்யு வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் நோக்கிநும், பெயரா, நொரிதர முதலான செய்து, செய்யார் செய செய்யு* வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இணைந்துள்ளது.

சான்று

போற்றுபு நோக்கி	[பொருந.151]
வளைகுபு நொரிதர	[குறிஞ். 132]
தோன்றுபு மறைய	[மதுரை.452]
கல்சேர்பு மறைய	[குறிஞ்.216]
மெல்குபு பெயரா	[சிறுபாண்.45]

1) செய + கூட்டு செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

வகை பெற எழுந்து மூழ்கி	[மதுரை.357]
புலவுப் படக்கொன்று ஓட்டி	[மதுரை.370]

2) செய + செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

சான்று

அணி பெற வந்து	[குறிஞ்.136]
கனின் பெறக் கட்டி	[குறிஞ்.104]
தயக்கு அறக் கட்டி	[குறிஞ்.125]
மேவரக் கிளந்து	[குறிஞ்.138]
முனை கெடச் சென்று	[பட்டின.238]
தலை தவச் சென்று	[பட்டின.239]

3) செய + எதிர்மறை செய்து

சான்று

புக மிகாது	[மதுரை.424]
தரத் தர மிகாது	[மதுரை.426]

4) செய + பெயரெச்சம்

சான்று

தர வந்த	[மதுரை.347]
பெறப் புனைந்த	[நெநல்.57]
உற நிவந்த	[நெடுநல்.60]

4.2.10.9.9. செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் + அன் விருதி

செய்யா வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'அன்' என்ற ஆண்பால் விருதி இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

பெறாஅன் [குறிஞ்.243]

உறாஅன் [குறிஞ்.243]

4.2.10.10. பெயரெச்சம் + வினைப் பின்னொட்டு

பார்த்த, கேட்ட, சொன்ன முதலான பெயரெச்சக் கிளவிகள் தம்மைச் சார்ந்துவரப் பெயரை வேண்டி நிற்பதால் பெயரெச்சங்கள் என்ற பெயரைப் பெறும். சில வேளைகளில் பெயரெ வேண்டாமல் வினைசார் பின்னொட்டுக்களைப் பெற விரும்பும். அவ்வாறு பின்னொட்டுக்களைப் பெற்ற பின் வினைவடிவம் கொள்ளும். பின், முன் கால், கடை, காலை, வழி, வரை இடத்து, பின்னர், பின்றை, அளவில், உடன், தொட்டு, தொறும், தோறும் காலை, ஆங்கு முதலான பின்னொட்டுகள் தனித்து நின்று பொருள்தராது. அது பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் இணைந்து தன் பொருளை உணர்த்தும். பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வரும்போது வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்தும் வகையில் ஒரு சொல் நீர்மை பெற்று கூட்டு வினையெச்சமாகத் தோன்றுகின்றன. இந்தக் கருத்தைப் பின்வரும் தொடர்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

4.2.10.10.1. பெயரெச்சம் + 'பின்', 'பின்னர்' என்ற வினைசார் ஒட்டு [பின் வகை]

'பின்' என்ற வினைப்பின்னொட்டிற்கு மாற்று வடிவங்களும் உண்டு. அவை பின்னர், பின்றை, பின்பு, பின்னை, பற்றாங்கு என்பனவாகும். இவை முறையே தீர்த்தபின், முடிந்தபின்னர், முடிந்தபின்றை, சென்றபின்னை, முடிந்தபின்பு, கலந்தபின் என்று பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வரும்.

சான்று

பின் - தீர்த்த பின் [சிறுபாண்.248]

பின்னர் - கொடுத்த பின்னர் [குறிஞ்.174]

4.2.10.10.2. பெயரெச்சம் + 'பின்றை' என்ற வினைசார் ஒட்டு [பின் வகை]

'பின்றை' என்பது 'பின்' என்ற வினைப் பின்னொட்டின் மாற்று வடிவம். இவை பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்

சான்று

கழிந்த பின்றை [பெரும்பாண்.147]

இறந்த பின்றை [பெரும்பாண்.205]

இழிந்த பின்றை [பெரும்பாண்.238]

சென்ற பின்றை

[மதுரை.620]

‘கழிந்த, இறந்த, இழிந்த, சென்ற’ என்ற பெயரெச்சத்துடன் ‘பின்றை’ என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன. மேலும் சில நேரங்களில் ‘பின்றை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு ‘செய்ய’ வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடனும் இணையும்

சான்று

கழிப்பிய பின்றை

[திருமுரு.102]

நீங்கிய பின்றை

[திருமுரு.404]

பழிச்சிய பின்றை

[மலைபடு.538]

4.2.10.10.3. பெயரெச்சம் + ‘முன்’ என்ற வினைசார் ஒட்டு [முன் வகை]

‘முன்’ என்ற வினைப்பின்னொட்டிற்கும் மாற்று வடிவங்கள் உள்ளன. அவை முன்னம், முனம், அளவை, ஊங்கு என்பன முன் எனும் வினைப் பின்னொட்டுப் பொருளினவாய் வருதலான் அவையும் இவ்வகையில் அடங்குகின்றன. இவை முறையே கூடாமுன், வாராமுன், வஞ்சியாமுன்னம், செப்பிடாமுனம், நொடிக்கும்ளவில், காணாலுங்கு என்று பெயரெச்சத்துடன் இணையும்.

4.2.10.10.4. பெயரெச்சம் + ‘அளவை’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு எதிர்மறை ‘செய்த’ வாய்ப்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் இணையும் என்பதைக் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

கேளா அளவை

[பொருந.52]

அளவை என்ற வினைப்பின்னொட்டு செய்ய வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடனும், செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து வரும்.

சான்று

எய்திய அளவை

[பொருந.92]

அறி அளவையின்

[பொருந.128]

4.2.10.10.5. பெயரெச்சம் + ‘பொழுது’ என்ற வினைசார் ஒட்டு [பொழுது வகை]

பொழுது என்ற வினைப்பின்னொட்டில் அதன் மாற்று வடிவங்கள் அதிகமான அளவில் காணப்படுகின்றன. அவை கால், கடை, கலை, வழி, இடத்து, ஆங்கு, உழி, காலை, உளி, அளவில், அளவின்கண், வேலையில், காலத்தில், ஞான்று, போதின்கண், போதளவு எல்லை, எல்லையுள் என்பனவும் இப் பொழுது வகையில் அடங்குகின்றன. இப்பொழுது

வகை பின்னொட்டுக்கள் அனைத்தும் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினைப் பொருளை உருவாக்குகின்றன.

4.2.10.10.6. பெயரெச்சம் + 'கால்' என்ற வினைசார் ஒட்டு

பெயரெச்சங்களுடன் 'கால்' என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்து வரும்.

சான்று

திரள் கால்	[பெரும்பாண்.380]
வறை கால்	[பெரும்பாண்.133]
கணைக் கால்	[பெரும்பாண்.213]
கொடுங் கால்	[பெரும்பாண்.216]
உறை கால்	[பெரும்பாண்.300]
புனல் கால்	[பெரும்பாண்.380]
இருங் கால்	[மலைபடு.265]

'திரள் வறை' என்ற பெயருடன் 'கால்' என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதையும் காணமுடிகின்றன.

4.2.10.10.7. பெயரெச்சம் + 'காலை' என்ற வினைசார் ஒட்டு

பெயரெச்சத்துடன் இணையும் காலை என்ற வினைப் பின்னொட்டு

சான்று

அயின்ற காலை	[பொருந்.116]
அறுஅறு காலை	[நெடுநல்.104]

'அயின்ற, அறு' என்ற பெயரெச்சத்துடன் 'காலை' என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

4.2.10.10.8. பெயரெச்சம் + 'வழி' என்ற வினைசார் ஒட்டு

'வழி' என்ற வினைப்பின்னொட்டு பெயரெச்சத்துடனும், பெயருடனும், வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து வருவதை சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

சான்று

குடை வழி	[குறிஞ்.57]
நண்ணு வழி	[குறிஞ்.184]
அவ் வழி	[குறிஞ்.186]
பெரு வழி	[பெரும்பாண்.8]

4.2.10.10.9. பெயரெச்சம் + 'படி' என்ற வினைசார் ஒட்டு

‘படி’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு வகையில் படி, ஆறு, வண்ணம், வகை, விதம் என்பன இடம்பெறும். இவைகள் செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் எழுந்த படி, கழிந்தவாறு, திகழும் வண்ணம் என்று பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வரும்.

சான்று

நிலவு வெளிப்படினும் [குறிஞ்.241]

4.2.10.10.10. பெயரெச்சம் + ‘ஆறு’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

பெயரெச்சத்தோடு ‘ஆறு’ என்பதும் இணைந்து வினையெச்சப் பொருளைத் தருவதைக் காணலாம்.

சான்று

நிரம்பிய ஆறு [மலைபடு.284]

அறிந்த வாறே [திருமுரு.249]

4.2.10.10.11. பெயரெச்சம் + ‘வண்ணம்’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்துடன் ‘வண்ணம்’ என்ற வினைசார் ஒட்டு இணைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சான்று

நிகழ்ந்த வண்ணம் [குறிஞ்.33]

4.2.10.10.12. பெயரெச்சம் + ‘தொறும்’ என்ற வினைசார் ஒட்டு [தொறும் வகை]

‘தொறும்’ என்ற வினைப்பின்னொட்டில் தொறும், தோறும், பொழுதெல்லாம் எனும் வினைப் பின்னொட்டுகள் இடம்பெறுகின்றன. தொறும், தோறும், பொழுதெல்லாம் என்ற வினைப்பின்னொட்டு பெயரெச்சத்துடனும், பெயருடனும், வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து வந்து வினையெச்சப் பொருளைத் தருவதைச் சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணலாம்.

1) பெயர் + ‘தொறும்’

தொறும் என்ற வினைப்பின்னொட்டு பெயரெச்சத்துடன் மட்டுமின்றி பெயருடனும் இணையும்.

சான்று

பொழில் தொறும் [பெரும்பாண்.380]

ஊர் தொறும் [மலைபடு.450]

வயின்தொறும் [பெரும்பாண்.133]

இருனி தொறும்	[மலைபடு.109]
குழிதொறும்	[மலைபடு.127]
மனைதொறும்	[மலைபடு.185]
குடை தொறும்	[மலைபடு.295]
ஆலைதொறும்	[மலைபடு.340]

‘பொழில், வயின்’ என்ற பெயருடன் ‘தொறும்;’ என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

2] செய்யும் வாய்பாடு + ‘தொறும்’

தொறும் என்ற வினைப்பின்னொட்டு செய்யும் வாய்பாட்டுடனும் இணையும் என்பதைக் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

துன்னும் தொறும்	[குறிஞ்.130]
வருதொறும்	[குறிஞ்.239]
நினைத்தொறும்	[குறிஞ்.251]
நுழைதொறும்	[மலைபடு.329]

‘துன்னும், வரும்’ என்ற எதிர்காலப் பெயரெச்சத்துடன் ‘தொறும்;’ என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

3] செய்யும் வாய்பாடு + ‘தோறும்’

தோறும் என்ற வினைப்பின்னொட்டு செய்யும் வாய்பாட்டுடனும் இணையும் என்பதைக் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

அறை தோறும்	[மலைபடு.150]
மாதிரம் தோறும்	[மலைபடு.293]
வருந்தோறும் திருந்து	[குறிஞ்.127]

4.2.10.10.13. பெயரெச்சம் + ‘பொழுது’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

பொழுது என்ற வினைப்பின்னொட்டு செய்த, செய்யும் வாய்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

சான்று

மடிந்த பொழுதின்	[குறிஞ்.156]
மாறு பொழுது	[குறிஞ்.135]
புகு பொழுதில்	[பொருந்.188]

4.2.10.10.14. பெயரெச்சம் + ‘வரைவகை’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

‘வரை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டில் துணையும், ‘வரை’ என்பன இடம்பெறுகின்றன. துணையும், வரை என்ற வினைப்பின்னொட்டு செய்த, செய்யும் வாய்பாட்டுடன் இணையும் என்பதைக் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

செய்யும் + வரை

சான்று

ஒங்கும் வரைப்பின்	[மதுரை.229]
தூங்கும் வரைப்பின்	[மலைபடு.212]
வாரிக் கொள்ளா வரை	[மலைபடு.572]
இன் நெடு வரை	[மலைபடு.315]

4.2.10.10.15. பெயரெச்சம் + ‘உடன்’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

உடன் என்ற வினைப்பின்னொட்டில் உடன், அளவில், அக்கணத்தில், ஆங்கு என்னும்

வினைப்பின்னொட்டுகள் அடங்குகின்றன. இவைகள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

பொருந்திய அளவினில் திரியாது	[மலைபடு.33]
நீசில மொழியா அளவை	[சிறுபாண்.235]

4.2.10.10.16. பெயரெச்சம் + ‘கண்ணும்’ என்ற வினைசார் ஒட்டு

போதிலும், அகத்தும், கடைத்தும், கண்ணும், என்பன இவ்வகையில் அடங்கும் வினைப்பின்னொட்டுகளாகும். இவை சொன்னபோதிலும், உற்றக் கண்ணும், மலங்கின அகத்தும், செய்தவக்கண்ணும் என்று பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வரும்.

சான்று

கலம் பெறும் கண்ணுளர் ஒக்கல் தலைவ	[மலைபடு.50]
கடுக்கலித்து எழுந்த கண் அகன் சிலம்பில்	[மலைபடு.14]
பொருத கண் அகன் செறுவின்	[பெரும்பாண்.210]
மண் ஆர் முழுவின் கண்ணும் ஓம்பி	[மலைபடு.382]
பகன்றைக் கண்ணிப் பழையர்	[மலைபடு.459]

மேற்காணும் வினைப் பின்னொட்டுக்கள் அனைத்தும் முக்காலத்தை உணர்த்தும் பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருளைத் தருவதைக் காணமுடிகின்றது. பார்த்த அளவில், கேட்டவுடன், சொன்ன தொட்டு முதலான

சொற்றொடர்கள் ஒரு சொல் நீர்மையில் நின்று வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்தக் கண்டோம். இவ்வாறு பெயரெச்சக் கிளவிகளுடன் இணைந்து வந்து வினையெச்சமாக மாற்றவல்ல ஆற்றல் பெற்ற அளவில், தொட்டு முதலான கிளவிகளையே இங்கு வினைசார் ஓட்டு என்று கூறுகிறோம். பிறகு, பின்பு, பின்னர், பின்னால், பின்னாலே, மாத்திரத்தில், மாதிரி, வழி, வாக்கில் முதலான கிளவிகளும் இந்த வகையில் அடங்கும். இவையும் செய்வென் எச்சக் கிளவிகளுடன் இணைந்து வந்து ஒருசொல் நீர்மையில் கூட்டு வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்தும் நிலையில் வினைசார் ஓட்டுகள் எனப்படும்.

வரும், நடக்கும், காணும், கேட்கும் முதலான கிளவிகள் செய்யுமென் பெயரெச்ச வினைகள் என்பது நாம் அறிந்தவை. சில இடங்களில் தோறும், பொருட்டு, முன், முன்பு, என, என்று, போது, வரை, வரையில், வரைக்கும், வரையிலும் முதலான கிளவிகள் எதிர்காலப் பெயரெச்சங்களுடன் இணைந்து வந்து ஒரு சொல் நீர்மையாகிக் கூட்டு வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்தி நிற்பதையும் காணமுடிகின்றன.

4.2.10.11. வினையெச்சம் + வினைப்பின்னொட்டு

பின், முன், உடன் முதலான சில வினைப்பின்னொட்டுகள் பெயரெச்சக் கிளவிகளோடு மட்டுமல்லாது பெயர்களுடனும், தொழிற்பெயர்களுடனும், செயற்கு வாய்பாட்டுச் சொற்களுடனும் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடனும் இணைந்து வந்து வினைக் கூறுகளை உருவாக்கி இருப்பதைக் சான்றின் மூலம் அறியலாம்.

4.2.10.11.1. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'பின்' என்ற வினைப்பின்னொட்டு

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'பின்' என்ற சொல் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

கொடுப் பின்	[குறிஞ்.30]
கடுந்துப் பின்	[மதுரை.32]
அடுப் பின்	[மதுரை.29]
சூர்ப் பின்	[மதுரை.33]
ஒதுங்கிப் பின் பெயராய்	[மதுரை.3]
அருந்துப் பின்	[மதுரை.40]
மருப் பின்	[முல்லை.34]
கொடுப் பினும்	[மலைபடு.74]
வைப் பின்	[மலைபடு.95]

4.2.10.11.2. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் + 'முன்' என்ற

கினைப்பின்னொட்டு

செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'முன்' என்ற சொல் இணைவதைக் காணலாம்.

சான்று

தொழுதுமுன் நிற்குவிர் ஆயின் [திருமுரு.150]
இவ்வாறு உடன், பின், முன் என்ற வினைப்பின்னொட்டுக்கள் வினையெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

4.2.10.11.3. செய்து வாய்ப்பாட்டு கிளையெச்சம் + 'உடன்' என்ற

கினைப்பின்னொட்டு

செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'உடன்' என்ற சொல் இணைந்துள்ளதை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

ந்து உடன் காண	[திருமுரு.174]
புணர்ந்து உடன் கொணர்ந்த	[மதுரை.323]
காய்ந்து உடன்	[மதுரை.377]

4.2.10.12. பெயரெச்சம் + பல்வேறு சொற்கள்

பெயரெச்சத்துடன் ஆங்கு, அன்ன, அன்று, அன்றே முதலான சொற்கள் இணைந்து வினைப் பொருளைக் கொடுகின்றன.

4.2.10.12.1. 'செய்த' + 'ஆங்கு' என்ற சொல்

'செய்த' வாய்ப்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் 'ஆங்கு' என்ற வினைப்பின்னொட்டு இணையும்.

சான்று

சொரிந் தாங்கு	[பெரும்பாண்.24]
படிந்தாங்கு	[பெரும்பாண்.73]
பயின்று ஆங்கு	[மதுரை.325]
பயின்று ஆங்கு	[மதுரை.330]
நிமிர்ந்தாங்கு	[பெரும்பாண்.484]
படர்ந் தாங்கு	[பெரும்பாண்.427]
நேர்ந்தாங்கு	[பெரும்பாண்.384]

'சொரிந்த, படிந்த, பயின்ற, நிமிந்த, படர்ந்த, நேர்ந்த' என்ற பெயரெச்சத்துடன் 'ஆங்கு' என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றன.

4.2.10.12.2. செய்த வாய்ப்பாட்டு பெயரெச்சம் + அன்ன என்ற சொல்

மேலும் செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் அன்ன, அன்று, அன்றே போன்ற சில சொற்கள் இணைந்து வருவதையும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

கண்டன்ன	[பொருந.130]
புத்தன்ன	[திருமுரு.169]
கிளர்ந் தன்ன	[திருமுரு.170]
எழுந் தன்ன	[திருமுரு.171]
இடித்தன்ன	[திருமுரு.172]
ஆர்த்தன்ன	[திருமுரு.212]
இழிந்தன்ன	[மலைபடு.214]
துணிந்தன்ன	[மலைபடு.247]
அதிர்ந்தன்ன	[குறிஞ்.49]

4.2.10.12.3. செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் + அன்று என்ற சொல்

செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் 'அன்று' என்ற சொல் இணைந்துள்ளதை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

விரிந்தன்று	[திருமுரு.92]
இகந்தன்று இலனே	[குறிஞ்.244]
தீர்ந்தன்றும் இலனே	[குறிஞ்.245]
வந்தன்று	[மலைபடு.96]

4.2.10.12.4. செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் + அன்றே என்ற சொல்

செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் 'அன்றே' என்ற சொல் இணைந்துள்ளதை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணலாம்.

சான்று

அமர்ந் தன்றே	[திருமுரு.102]
கொடுத்தன்றே	[திருமுரு.94]
ஆர்த்தன்றே.	[மதுரை.426]

இவ்வாறு செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சத்துடன் அன்ன, அன்று, அன்றே என்ற சொற்கள் இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

4.2.10.12.1. எதிர்மறை பெயரெச்சம் + பெயரெச்சம்

ஈறு கெட்ட எதிர்மறை பெயரெச்சத்துடன் மற்றொரு ஈறு கெட்ட எதிர்மறை பெயரெச்சம் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

சான்று

தொல்பசி அறியாத் துளங்கா இருக்கை [பெரும்பாண்.253]
இவ்வாறு எதிர்மறை பெயரெச்சம் மற்றொரு எதிர்மறை பெயரெச்சத்துடன் இணைந்துள்ளன. மேற்கூறிய வினை இணைவுகளில் செய் வாய்பாட்டு வினையுடனும், செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடனும் அதிக அளவில் வினைகள் முன்னும் பின்னும் இணைந்து வந்த நிலையைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் காணமுடிகின்றன.

4.3. தொகுப்புரை

- ❖ கூட்டுவினைகள் எல்லாம் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தருவதுடன் தனிவினைகளைப் போல பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளை எடுத்து வருதலும் காணத்தக்கன.
- ❖ மேற்காணும் தொடர்களில் வேற்றுமை உருபை ஏற்று வந்த பெயர்களை சார்ந்து வினைகள் இணைந்து வந்துள்ளன. இந்த கிளவிகளைத் தொடர் அமைப்பிலிருந்து

நீக்கிவிட்டால் எஞ்சியுள்ள சொற்கள் குறிப்பிட்ட தொடர்பு பொருளை உணர்த்துவதில்லை. எனவே இதுபோன்ற வேற்றுமை உருபுகள் தொடரமைப்பில் பெயருடன் இணைந்து நின்று வினைப் பொருளைக் காட்டி நிற்கின்றன.

- ❖ பற்றி, தவிர, விட, ஆகிய கிளவிகள் முறையே பற்று, தவிர, விடு, ஆகிய வினைச் சொற்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. இடத்து, அளவில், இடையில் ஆகிய கிளவிகள் முறையே இடம், அளவு, இடை ஆகிய பெயர்ச் சொற்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. இந்தக் கிளவிகள் பெயர் அல்லது வினையை அடியாகக் கொண்டு தோன்றிய போதிலும் நாளடைவில் தத்தமக்குரிய பெயர் அல்லது வினைத்தன்மையை இழந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ அதனால் இதுபோன்ற கிளவிகள் தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்துவதில்லை. இந்தக் கிளவிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போழுது மீண்டும் இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்றுத் தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளும் பெயருடனோ அல்லது வினையுடனோ இணைந்து நின்று வினையின் பொருளை விளக்கி நிற்கும்.
- ❖ ஓட்டுக்களும் விசுதிகளும் வினையுடன் இணைந்து நின்று வினைப்பொருளைக் காட்டி நிற்பதைக் காணமுடிகின்றன.
- ❖ பின், முன், கால், காலை, முதலான பின்னருபுகள் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் வழக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றன. அத்தகைய கிளவிகள் பெரும்பான்மை பெயரெச்சங்களுடனும், சிறுபான்மை பெயருடனும், வினையெச்சங்களுடனும் இணைந்து நின்று வினைச்சொல்லைக் கொண்டு முடிகின்றன.
- ❖ இவற்றில் சில ஓத்த வடிவக் கிளவிகள் வினையைச் சார்ந்து நின்று வினையெச்சம் முதலான பொருளை உணர்த்துகின்றன. பின், முன், கால், கடை என்னும் ஒரே வடிவக் கிளவிகளில் ஒன்று பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து நின்று கூட்டு வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்துவதைக் காண்கிறோம். வினையெச்சக் கிளவிகளுடனும் இணைந்து நின்று வினையெச்சப் பொருளை உணர்த்துவதைக் காண்கின்றோம்.
- ❖ சொற்கள் முழுச் சொற்களாகத் தனித்தன்மையுடன் தனித்து இயங்கிய நிலைமாறி நாளடைவில் இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்று இடைச்சொல் நிலையில் பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து பல்வேறு வகையாக இயங்கி இடத்திற்கேற்பப் பல்வேறு பொருளைத் தரும்.

- ❖ புதியபுதிய சொற்கள் உருவாவதற்கும் முழுச் சொற்களில் இருந்து திரிந்து வந்த சொற்கள் உறுதுணையாகும். இத்தகைய இலக்கணக் கூறுகள் மொழியில் தோன்றி நின்று நாளடைவில் மறைவதும் மாறுவதும் இயல்பு.
- ❖ எனவே, அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் புதிது புதிதாக மொழியில் காணப்படும் இலக்கியக் கூறுகள் அனைத்தும் பதிவு செய்யப்படவேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்த ஆய்வு ஏதாவது ஒருவகையில் உதவும் என்று உறுதியாக நம்புகிறோம்.

சான்றாதாரங்கள்

1. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 462.
2. பத்துப்பாட்டு நாராயண வேலுப்பிள்ளை பக்4
3. இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம், டாக்டர் பொற்கோ, ப. 35.
4. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 10.
5. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, நூற்பா. 204.
6. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், சொல்லதிகாரம், நூற்பா. 357.

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்ற தலைப்பினைப் பெற்ற இவ்ஆய்வேட்டில் இடம்பெற்றுள்ள நான்கு இயல்களிலும் கண்டறியப்பட்ட கருத்துகளும் ஆய்வு முடிவுகளும் இறுதி இயலான இவ்இயலில் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கிய ஆய்வில் சங்க இலக்கியங்களும் இலக்கண ஆய்வில் தொல்காப்பியமும் காலத்தால் மட்டும் அல்லாமல் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறையாலும் முதலிலேயே நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் இரு தொகுதிகள் தமிழரின் தொன்மையான மரபை வெளிப்படுத்துவதோடு தமிழ்மொழியின் இலக்கணக் கட்டமைப்பு மாண்பினையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

“தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்” என்னும் முதல் இயலில் தொல்காப்பிய வினையியலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. வினைச் சொற்களைப் பகுக்கும்போது உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத்திணை என்ற மூன்று திணை அடிப்படையிலேயே சொற்களைப் பகுக்கின்றார் தொல்காப்பியர். தன்மை, முன்னிலை படர்க்கை (ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால்) ஆகியவற்றை உயர்திணையில் அடக்குகின்றார். தமிழ் மொழியில் பால்காட்டுபவையே திணையைக் காட்டும் நிலை முதலிய சிறப்புக்கள் இவ்இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இடைச்சொற்கள், தனித்து நின்று இயங்கும் ஆற்றல் கொண்ட பெயர், வினையின் செயல்பாட்டினை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. பெயர், வினையின் பண்பை வெளிப்படுத்தும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் இன்றியமையாததாக இருப்பதால் நான்கு வகைச் சொற்களுள் அவை சிறப்பானதாகக் கருதப்பெறுகின்றன. பிற்கால இலக்கணங்களில் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்கள் செய்யப் பெற்று இருந்தாலும் தொல்காப்பியரின் சொற்பாடுபாடு - குறிப்பாகத் திணைப் பாடுபாடு என்றென்றும் போற்றுதற்குரிய சிறப்பினைப் பெற்றதாகும்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பல்வேறு வினைக்கூறுகளாகிய வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று ஆகிய இவற்றுடன் இணையும் பல்வேறு மொழிக்கூறுகளின் இணைவுகளின் தன்மைகளும் இவ்இயலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தன்வினை, பிறவினை, காரணவினை, துணைவினை, வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர்,

வியங்கோள் வினைமுற்று, தனிவினை, கூட்டுவினை போன்ற வினைக்கூறுகளுடன் ஏனைய இலக்கணக்கூறுகள் முன்னும், பின்னும் இணைந்து வந்து வினைஇணைவுகள் பலவற்றை உருவாக்கியிருப்பதை இவ் ஆய்வின் வழி காணமுடிகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்தில் வினைஇணைவுகள் [எட்டுத்தொகையில் பின்னிணைவுகள்]” என்ற இரண்டாம் இயலில் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் கூறும் வினையெச்ச விருதிகள் பற்றியும் அவ்விருதிகள் வினையடியுடன் முறையாக இணையும்போது உருவாகும் ஒன்பது வகை வினையெச்சங்கள் குறித்தும் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பத்துவகை எச்சங்களும் பெயருடனோ வினையுடனோ இணைந்து வினைமுற்றைக் கொண்டு முற்றுப்பெற்று நிற்கும். பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியவை. செய்த, செய்யும், என்ற பெயரெச்ச வடிவங்களும் வினைவடிவமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வினைவடிவமான (பகுதி வினையுடன்) வினையெச்சத்துடனும் பெயரெச்சத்துடனும் பெயரும் வினையும் முறையே இணைந்துள்ளமை சங்க இலக்கியத் தொகையில் எட்டுத்தொகை நூல்களின் பாடல் அடிகளின் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும், எளிது, அரிது, சிறிது, பெரிது, முதலான கிளவிகள் யாவும் குறிப்புவினைகளாகும். மேலும், வேறு, இல்லை போன்ற சொற்கள் பயனிலைகளாக வந்து குறிப்பு வினைகளாகச் செயல்படுகின்றன. எச்சவினைகள் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்ற இரண்டு நிலையில் அமைகின்றன. வினையெச்சங்களுடன் மற்றொரு வினையும் துணைவினைகளும் பின்னால் இணைந்து செயல்படுகின்றன.

ஒரு வினையெச்சம் இரட்டித்து கூட்டுவினையெச்சமாக அமையும் நிலையைக் காண முடிகின்றது. சான்றாகச் செயவென் எச்சமும் செய்து என்னும் வாய்பாட்டு எச்சமும் பலவிடங்களில் இரட்டித்து வருகின்றன. பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, தொறும் என்ற வினைப்பின்னொட்டுக்கள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்ச வடிவம் பெற்று வினைமுற்றைக் கொண்டு பொருள் முடிவுபெறுவதையும் இவ் இயலின்கண் சான்றுகளின் வழிக் காண முடிகின்றது.

‘செய்த’ என்ற பெயரெச்சத்தை அடுத்துப் ‘பின்’ என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது. ‘முன்’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு ‘செய்யும்’ என்ற பெயரெச்சத்தோடும் ‘செய்யா’ என்ற எதிர்மறை பெயரெச்சத்தின் பின்னும் இணைந்து வினைஇணைவுகளை உருவாக்கி நிற்கும் நிலையை இங்கு உணரலாம். மேலும், பெயரெச்சத்தை அடுத்துப் ‘படி, ஆறு, வண்ணம், வரை தொறும்’ முதலான கிளவிகள் இணைந்து கூட்டு வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றன. சான்றாகச் சொன்னபடி, செய்தபடி, கேட்டபடி முதலான வாய்பாட்டுக் கிளவிகள் இந்த வகையில் அமைந்திருப்பதை இரண்டாம் இயலில் காணமுடிகின்றது. ‘ஊங்கு’ என்னும் வினைப்பின்னொட்டு சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமே வந்துள்ளது. ‘வரை’ எனும் வினைப்பின்னொட்டு நற்றிணையில் காணப்படுகின்றது.

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் பல்வேறு பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இப்பின்னொட்டு எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து நான்கு இடங்களில் ஒரு நிகழ்ச்சியின் இறுதியையும் இரு இடங்களில் தலைமைவினையையும் பெயரெச்ச வினையையும் ஒரு இடத்தில் பெயரெச்ச வினையை அடுத்து உடனே தலைமை வினை இடம்பெறுவதையும் குறிக்கின்றது. இரு இடங்களில் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழ்வதை அடுத்துத் தலைமைவினை நிகழ்வதைக் காட்டுகின்றது. பன்னிரண்டு இடங்களில் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழும்முன் தலைமைவினை நிகழ்வதை உணர்த்துகின்றது. சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகையில் வினைப்பின்னொட்டுகள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருள் தரும் நிலையையும் இவ்இயலில் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“சங்க இலக்கிய வினைஇணைவுகள் [எட்டுத்தொகை நூல்களில் முன்னிணைவு]” என்னும் மூன்றாம் இயலில் வினைமுன்னிணைவு பற்றிய கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள் பெயரொடும் வினையோடும் சேர்ந்து வரும். தனித்து வரும் தன்மை இல்லாதன. இத்தன்மை கொண்ட இடைச்சொற்களும், உரிச்சொற்களும் தான் சாரப்படும் மொழியை முன்னடுத்து வினையுடன் இணைந்து வினைமுன்னிணைவை உருவாக்கியிருப்பதை இவ்இயலின் வழி அறியமுடிகின்றது. எனவே, வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் சில இடைச்சொற்களும் உரிச்சொற்களும் வினைகளுடன் இணைந்து முன்னிணைவாகச் செயல்படும் நிலையை

எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள சான்றுகள் பல (அந்திற் கச்சினன், கழலினன் (அகம். 76:6), அம்ம வாழி (ஐங். 40:1) எடுத்துரைக்கின்றன.

உரிச்சொற்கள் பெரும்பாலும் அடைபோல முன்னால் இணைந்து பொருள் வெளிப்படுத்தும் இயல்பை அறியமுடிகின்றது. “நளிகொள்” (புறம்.109:2) என்னும் தொடரில் ‘கொள்’ என்ற வினைக்கு முன்னால் ‘நளி’ (பெருமை) என்ற உரிச்சொல் இணைந்துள்ளது. இத்தகைய முன்னிணைவுகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் இருந்து எடுத்துரைப்பதன் மூலம் பழந்தமிழ் மொழி அமைப்பினை விரிவாய் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

வினைக்கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்ற வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகியவற்றுடன் தொழிற்பெயர்கள் முன்னிணைவாக செயல்படும் திறம் குறித்து ஆராயப்பட்டிருப்பதை இவ்இயலில் காணமுடிகின்றது. சான்றாக, ஒழிதல் கேட்டு (நற். 43:12), வருதலும் வரும் (குறுந். 88:4), கழுஉ மறந்த (குறுந். 279:5) என்னும் தொடர்களில் ‘கேட்டு’ என்ற வினையெச்சம், ‘வரும்’ என்ற செய்யும் வாய்பாட்டு பெயரெச்சம், மறந்த என்ற செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் ஆகியவற்றுடன் ஒழிதல், வருதல், கழுஉதல் முதலான தொழிற்பெயர் இணைந்து முன்னிணைவாக அமைந்திருக்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னிணைவாகவும், பின்னிணைவாகவும் செயல்படும் திறம் குறித்தும் இவ்இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. சில வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் பின்னிணைவாக வந்து இணைவதை இரண்டாம் இயலில் காணமுடிகின்றது. மேலும், சில வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் முன்னிணைவாக இணைந்திருக்கும் நிலை குறித்து மூன்றாம் இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகிய வினைக்கூறுகளுடன் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னிணைவாக இணைந்துள்ளன. சான்றாகக் களிறு பல பூட்டி (பதிற். 44:16) இரவலர்க்கு ஈயும் (புறம். 119:6) என்னும் சான்றுகளில் பூட்டி என்ற வினையெச்சம் ஈயும் என்ற பெயரெச்சம் ஆகிய வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் களிறு, இரவலர் என்ற பெயர்கள் இணைந்துள்ளன.

கூட்டுவினைகள் எல்லாம் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தருகின்றன. தனி வினைகளும் பல சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன

இவற்றுடன் வினைக்கூறுகள் பல முன்னிணைவாக இணைந்து வரும் நிலையினையும் இவ்இயல் உணர்த்துகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் [பத்துப்பாட்டில் – பின்னிணைவுகள், முன்னிணைவுகள்]” என்னும் நான்காம் இயலில் தனிவினை, கூட்டுவினை, ஆகியன குறித்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்இயலின் வழி பல்வேறு சொற்களுடன் ஒரு வினையாக்க வினை இணைந்து நின்று வினையை உருவாக்கும் நிலையை அறியமுடிகின்றது. பெயர், வினை, குறிப்பு வினை, குறிப்பு வினையெச்சம், செய்தென் எச்சம், செயவென் எச்சம், இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள், உம்மைத்தொகை முதலான இலக்கணக் கூறுகள் பல்வேறு வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வினையிணைவாக உருவாகும் திறத்தையும் இவ்இயலில் காணமுடிகின்றது.

ஐ. ஆல். கு. இன், இல் போன்ற வேற்றுமைகளுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வந்து வினைப் பொருளைக் காட்டி நிற்கும் நிலை குறித்துச் சங்க இலக்கிய சான்றுகளின் மூலம் இவ்இயலில் எடுத்துக் காட்டி விளக்கப்பட்டுள்ளன. ‘மார்’ என்ற விசுதியானது வினைக்கூறோடு இணைந்து பல்லோர் படர்க்கை வினைச்சொல்லாக வரும் நிலைக்கான சங்க இலக்கியச் சான்றும் (கொண்மார், திருமுரு.174) எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது

பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து நின்று தாம் இயங்கும் முறையால் வினைவடிவம் கொள்ளும் சொற்கள் சில உள்ளன அவை வினைவழிக் கிளவிகள் எனப்படும். ஆ, ஆகு, ஆகி, ஆக, ஆயின், ஆயினும் என்பன வினைவழிக் கிளவிகள் எனப்படும். இக்கிளவிகள் பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து வினைவடிவம் கொள்வதைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் மூலம் (நின்றனன் ஆக, குறிஞ். 152), உள்ளீடு ஆக மலைபடு. 442) பலவிடங்களில் இவ்ஆய்வேட்டில் காணமுடிகின்றது.

இவ்இயலின்கண் பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகள் செயல்படும் திறம் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. பற்றி, தவிர, விட, ஆகிய கிளவிகள் முறையே பற்று, தவிர், விடு, ஆகிய வினைச் சொற்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. இடத்து, அளவில், இடையில் ஆகிய கிளவிகள் முறையே இடம், அளவு, இடை ஆகிய பெயர்ச் சொற்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. இந்தக் கிளவிகள் பெயர் அல்லது வினையை அடியாகக் கொண்டு தோன்றிய போதிலும் நாளடைவில் தத்தமக்குரிய பெயர் அல்லது வினைத்தன்மையை

இழந்து காணப்படுகின்றன. அதனால் இதுபோன்ற கிளவிகள் தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்துவதில்லை. இந்தக் கிளவிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது மீண்டும் இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்றுத் தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளும் பெயருடனோ அல்லது வினையுடனோ இணைந்து நின்று வினையின் பொருளை விளக்கி நிற்கின்றன இந்நிலைகளைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி இவ்இயலில் காணமுடிகின்றது.

ஓட்டுக்களும் விசுதிகளும் வினையுடன் இணைந்து நின்று வினைப்பொருளை உணர்த்தி நிற்பதையும் இவ்இயல் உணர்த்துகின்றது. வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியவையாகும். வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வினை வரும் என்பது இலக்கண இயல்பு. ஆனால் சில இடங்களில் பெயரெச்சத்தைத் தொடர்ந்தும் வினை வரும். நிலையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகின்றது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பின், முன், கால், கடை (தொல்.சொல். 224) போன்ற பின்னொட்டுக்கள் பெயரெச்சத்துடன் இணையும் நிலையும் காணலாகின்றது. அவ்வாறு இணைந்தபின் அவை மற்றொரு வினைச்சொல்லைப் பெற்று பொருள் முடிகின்றது. இவற்றை நோக்கும் போது பெயரெச்சம் வினையைத் தொடர்ந்து வரும் நிலை காணலாகின்றது. இத்தகைய தன்மை கொண்ட வினை இணைவுகளைச் சங்க இலக்கியப் பத்துப் பாட்டில் பல இடங்களில் காணமுடிகின்றது.

சொற்கள் முழுச் சொற்களாகத் தனித்தன்மையுடன் தனித்து இயங்கிய நிலைமாறி நாளடைவில் இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்று இடைச்சொல் நிலையில் பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து பல்வேறு வகையாக இயங்கி இடத்திற்கேற்ப பல்வேறு பொருளைத் தரும். புதிய புதிய சொற்கள் உருவாவதற்கும் முழுச் சொற்களில் இருந்து திரிந்து வந்த சொற்கள் உறுதுணையாக நிற்கும் சங்க இலக்கியத்தில் முழுச் சொற்கள் பல இடைச்சொற்களாய் மாறிவரும் நிலையினையும் காணலாம். வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும்போது ஒருசெயலைச் சார்ந்ததாகவும் பல்வேறுபட்ட செயல்களின் தொடர்ச்சியாகவும் அமைகின்றன. இத்தகைய வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருவதைப் பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல் அடிகள் பல (இடிந்து இயற்றியிட்டு (மதுரை.730) எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய வினை இணைவுகளாகிய இலக்கணக் கூறுகள் மொழியில் தோன்றி நின்று நாளடைவில் மறைவதும் மாறுவதும் இயல்பே ஆகும். எனவே, அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் புதிது புதிதாக மொழியில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகள் யாவையும்

பதிவு செய்யப்படவேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்த ஆய்வு பழந்தமிழினது இலக்கணக் கட்டமைப்பை இக்காலத்தவரும் அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு “சங்க இலக்கியத்தில் வினைஇணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பிலான இவ் ஆய்வேடானது பல்வேறு ஆய்வு நெறிகளைப் பின்பற்றி அவற்றிற்கு இணங்க நேரிய முறையினில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வினைக்கூறுகளும் அவற்றுடன் முன்னும், பின்னும் இணையும் சொற்களும் கண்டறியப்பட்டு சங்க இலக்கியப் பாடல் தொடர்களின் வழி உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவை அனைத்தையும் விரிவாக அறியும் நோக்கத்துடனும் மொழிக்கு வளம் பெருக்கும் எண்ணத்துடனும் இவ் ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆய்வுத்தலைப்புகள்/ மேலாய்வுக் களங்கள்

- ❖ இதுவரை ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் உள்ள வினைக்கூறுகளை விடுத்து மேலும் பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கணக்கூறுகளை ஆய்வு செய்தல் .
- ❖ ஆய்வேட்டின் எல்லையை கருத்தில் கொண்டு சங்க இலக்கிய வரையறையுடன் இவ்ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனவே, எஞ்சிய தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களில் ஏராளமான வினைக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலும் வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வு செய்தல்
- ❖ தமிழ்மொழியில் உள்ள இலக்கியங்களில் ஓர் அங்கமாக உள்ளது சங்க இலக்கியம். இவ்இலக்கியத்தில் மக்கள் உரையாடல் மூலம் தோன்றும் வினைக்கூறுகளைக் கண்டறிந்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகளையும் இக்கால இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகளையும் ஒப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகள் அனைத்தும் இக்கால இலக்கியத்தில் பயன்பாட்டில் உள்ளதா என்பதைக் குறித்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகளே இக்கால இலக்கியத்தில் உள்ள வினைகளுக்கு முன்னோடி என்பதைக் குறித்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள பாடல்களில் வினைஇணைவுகளைப் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரித்தறிந்து புள்ளி விவரத்துடன் ஆய்வு செய்தல்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. ஆலிஸ், அ.,
பதிற்றுப்பத்து (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட் அம்பத்தூர்.
சென்னை - 600 098.
முதல் பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004
2. இராமசுப்பிரமணியம். வ.த.,
தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்
(மூலமும் விளக்கவுரையும்)
பூம்புகார் பதிப்பகம்
127, (எ. எண் : 63)
பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)
சென்னை - 600 108.
முதற்பதிப்பு: மே, 2008.
3. கழக வெளியீடு
இலக்கண விளக்கம் எழுத்ததிகாரம்
சொல்லதிகாரம் மூலமும் உரையும்
கழக வெளியீடு.
4. கோவிந்தராசனார். கா.ர.,
நேமிநாதம் (மூலமும் உரையும்)
வெளியிடுவோர் எம் வெற்றியரசி
மனை எண் - 9, கதவு எண் - 26
சோசப் குடியிருப்பு, ஆதம்பாக்கம்
சென்னை - 600 088.
முதற்பதிப்பு: 2004.
5. சண்முகம் பிள்ளை. மு.,
தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்
இளம்புரணம்
9, பாரதி நகர், முதல் தெரு. தி. நகர்
சென்னை - 600 007.
மறுபதிப்பு: 2015.

6. சண்முகம். செ.வை.,

சுவாமிநாதம் (முலமும் விருத்தி
உரையும்)

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

அண்ணாமலைநகர்

முதற்பதிப்பு: 1976.

7. சரவணத்தமிழன்

தமிழ் நூல்

தமிழன் அச்சகம்,

கொளு இயற்றமிழ்ப் பயிற்றகம்,

திருவாரூர்.

முதற்பதிப்பு: 2003.

8. சாமிநாதையர். உ.வே.,

புறநானூறு முலமும் உரையும்

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

நூல் நிலையம்,

எண்.2, அருண்டேல்

கடற்கரைச்சாலை,

பெசன்ட், நகர், சென்னை - 600 090.

முதற்பதிப்பு: 1918.

9. சுப்பிரமணியன். ச.வே.,

நொன்னூல் விளக்கம்

தமிழ்ப் பதிப்பகம்

2. கால்வாய்கரைச் சாலை

கஸ்தூரிபாய் நகர்

அடையாறு, சென்னை - 600 020.

முதற்பதிப்பு: மே 1978.

10. சுப்பிரமணியன். ச.வே.,

வீர சோழியம்

தமிழ்ப் பதிப்பகம்

1. கால்வாய்கரைச் சாலை

கஸ்தூரிபாய் நகர்

அடையாறு, சென்னை - 600 020.

இரண்டாம் பதிப்பு: 1979.

11. கம்பிரமணியன். பெ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

பரீபாடல் (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

12. செய்யால். இரா.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

அகநானூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

13. தட்சிணாமூர்த்தி. அ.,

ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

14. நாகராசன். வீ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

15. நாகராசன். வீ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

மதுரைக்காஞ்சி

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

16. நாகராசன். வீ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

நெடுநல்வாடை

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்.

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

17. நாகராசன். வீ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

குறிஞ்சிப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்.

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

18. நாகராசன். வீ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

பட்டினப்பாலை

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

19. நாகராசன். வீ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

மலைபடுகடாம்(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

20. பாலசுப்பிரமணியன். கு.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

நற்றிகை (மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

21. பாலசுப்பிரமணியன். கு.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

புறநானூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

22. மோகன். இரா.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

திருமுருகாற்றுப்படை

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்.

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

23. மோகன். இரா.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

பொருநராற்றுப்படை

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

24. மோகன். இரா.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

சிறுபாணாற்றுப்படை

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

25. மோகன். இரா.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

பெரும்பாணாற்றுப்படை

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

26. மோகன். இரா,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

முல்லைப்பாட்டு

(மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

27. விசுவநாதன். அ.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்.

சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 2004.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. இளங்குமரனார். இரா.,

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
இளம்பூரணம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

2. சிங்காரவேலர் தெரு

தியாகராயர் நகர்

சென்னை - 600 017.

முதற்பதிப்பு: 2003.

2. இளங்குமரனார். இரா.,

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
தெய்வச்சீலையம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

2. சிங்காரவேலர் தெரு

தியாகராயர் நகர்

சென்னை - 600 017.

முதற்பதிப்பு: 2003.

3. இளங்குமரனார். இரா.,

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
நச்சினர்க்கினியம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

2. சிங்காரவேலர் தெரு

தியாகராயர் நகர்

சென்னை - 600 017.

4. இளங்குமரனார், இரா.,

முதற்பதிப்பு: 2003.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

2, சிங்காரவேலர் தெரு

தியாகராயர் நகர்

சென்னை — 600 017.

முதற்பதிப்பு: 2003.

5. இளவரசு ,சோ. ம.,

நன்னூல் சொல்லதிகாரம்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை

சென்னை — 600 108.

மறுபதிப்பு: 2001.

6. இன்னாசி. சூ.,

மொழியியல்

மாரியகம் 21, வேலவன் தெரு

வளசரவாக்கம், சென்னை - 600 087.

7. கண்ணன். இரா.,

நன்னூல் உரைவளம்

சொல்லதிகாரம், வினையியல்

உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

தரமணி சென்னை - 600 113.

முதற்பதிப்பு: 2010.

8. கண்ணன். இரா.,

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்

உரைவளம், வினையியல்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை

தரமணி, சென்னை — 600 113.

முதற்பதிப்பு: 2010.

9. கழகப் புலவர் குழு

நன்னூல் காண்டிகை

உரை சொல்லதிகாரம்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிமிடெட், 79, பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே,

சென்னை - 600 108

- முதற்பதிப்பு - 1985.
10. கோதண்டராமன். பொன்.,
தன்வினை, பிறவினை
மொழியியல் அனைத்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற் கழகம்
அண்ணாமலை நகர்
சிதம்பரம்.
11. சாமிநாதையர். உ.வே.,
நன்னூல் மூலம்
லாஜர்னல் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப் பெற்றன.
சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு: 1935.
12. சுப்பிரமணியன், ச.வே.,
தமிழ் இலக்கண நூல்கள் மூலம்
முழுவதும்-குறிப்பு விளக்கங்களுடன்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத் தெரு, சிதம்பரம் - 608 001.
முதற்பதிப்பு: 24, மார்ச் 2007.
13. சுபாஷ் சந்திரபோஸ். ச.,
வினைப் யாகுபாட்டில் எச்சங்கள்
தமிழினி 67, பீட்டர்ஸ் சாலை,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 600014.
முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர் 2008.
14. சுவாமிநாத தேசிகர். ஸ்ரீ.,
இலக்கண கொத்து
வித்தியாநுபாலயைந்திர சாலையில்
மூன்றாம் பதிப்பு.
15. சேனாவரையம்
தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
கணேசையர் பதிப்பு
சுன்னாகம் வட - இலங்கைத்
தமிழ் நூற் பதிப்பகம்
முதற்பதிப்பு: 1938.
16. சொல்லாக்கியம்
தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
பொருளும் விளக்கமும்
சொல்லாக்கியம் வெளியீடு,
1/1 மண்ணடி.

- அம்மன் கோவில் தெரு,
சங்கர் அடுக்ககம், ஆதம்பாக்கம்,
சென்னை — 600 088.
முதற்பதிப்பு: 2018.
17. திருஞானசம்பந்தம். ச.,
நன்னூல் — சொல்லதிகாரம்
காண்டிகை உரை
கதிர் பதிப்பகம்
திருவையாறு - 613 204.
முதற்பதிப்பு: 2008.
18. திருந்திளையன். செ.யா.,
தமிழ் இலக்கணக் கூறுகள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம், 31
சிங்கர் தெரு
பாரிமுனை, சென்னை - 600108.
19. திருஞானசம்பந்தம். ச.,
நொல்காப்பியம் — சொல்லதிகாரம்
மூலமும் உரையும்
கதிர் பதிப்பகம் திருவையாறு
முதற்பதிப்பு: 2013.
20. தேவநேயம் பாவாணர்
தமிழ் இலக்கணம்
சாய்ராம் பதிப்பகம்,
20, சாஸ்திரி தெரு, மாங்காடு ,
சென்னை - 600 122.
முதற்பதிப்பு: 2010.
21. தேவிரா
நன்னூல் சொல்லதிகாரம்
நந்தினி பதிப்பகம்
38/16, முதல் தெரு,
அண்ணாநகர் மேற்கு விரிவாக்கம்
முதற்பதிப்பு: 2013.
22. பாலசுந்தரம். ச.,
மொழி இலக்கண வரலாற்றுச்
சீந்தனைகள்
தாமரை வெளியீட்டகம்
367, மேல வீதி, தஞ்சாவூர் - 613 009.

முதற்பதிப்பு: நவம்பர் 1998.

23. புலியூர்க் கேசிகள்

தொல்காப்பியம் (முழுவதும்)

மோனார்க் கிராபிக்ஸ்

104, பெரியார் பாதை

சூளைமேடு

சென்னை - 600 094.

மறு பதிப்பு: 2012.

24. பொற்கோ

இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம்

பூம்பொழில் வெளியீடு

சாஸ்திரி நகர், அடையாறு

சென்னை - 600 020,

தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முதற்பதிப்பு: 2002.

25. பொன்னையா. மோ.ச.சு.,

நன்னூல் ஆராய்ச்சித்

தெளிவுரை (எழுத்து)

சியோன் பதிப்பகம்

பங்கசம் காலனி

மதுரை - 9.

26. மாணிக்கம். அ.,

நன்னூல் காண்டிகையுரை

பூம்புகார் பதிப்பகம்

63, பிராட்டே,

சென்னை - 600 108.

27. மாதையன். பெ.,

தமிழ் அகராதிகளில்

வினைப்பதிவமைப்பு

நெறிமுறைகள்

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட், 41

சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்

சென்னை - 600 098.

28. மீனாட்சியம்மையார்

தொல்காப்பியம் -

சொல்லதிகாரம் மூலம்

சுன்னாகம், திருமகள்

29. வடிவேலன். இரா.,

அமுத்தகத்தில் பதிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பதிப்பு: 1955.

நன்னூல் – சொல்லதிகாரம்

காண்டிகையுரையும், வீளக்கமும்

சாரதா பதிப்பகம், 6/16, தோப்பு

வேங்கடாசலம் தெரு

திருவல்லிக்கேணி

சென்னை – 600 005.

முதற்பதிப்பு: 2006.

30. விவேகானந்தன். நா.,

தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம்

மூலமும் புதிய தெளிவுரையும்

74, மேலச்சூரன்குடி

தொழிற்பேட்டை, அஞ்சல்

நாகர்கோவில் - 629 004.

முதற்பதிப்பு: 2017.

31. வில்வபதி. கோ.,

நன்னூல் மூலமும் உரையும்

பழனியப்பா பிரதாஸ்

25, பீட்டர்ஸ் சாலை, சென்னை - 600 004.

இரண்டாம் பதிப்பு: 2010.

32. வெங்கடேசன். இரா.,

தமிழ் இலக்கணப் பதிப்பு

வரலாறு

சேகர் பதிப்பகம், 66

பெரியார் தெரு, எம்.ஜி.ஆர்.நகர்

சென்னை - 600 078.

33. வெள்ளைவாரணர். க.,

தொல்காப்பியம் – நன்னூல்

சொல்லதிகாரம் வினை

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்.

மறு அச்சு: சூன் 2010.

34. வெள்ளைவாரணம். தா.ம.,

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரம்

இளம்பூரணம்

மோகன் பதிப்பகம், சென்னை.

முதற்பதிப்பு: 1984.

சார்பு ஆதாரங்கள்

ஆய்வேடுகள்

1. அஜந்தா. வெ.,

முல்லைப்பாட்டு - ஆய்வும்

அகராதியும்

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 004.

செப்டம்பர் - 2014.

2. இரவிச்சந்திரன். கா.,

தமிழிலக்கணப் பதிப்பு வரலாறு

(கி. பி. 1800 முதல் 1950 வரை)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

தரமணி, சென்னை - 600 113.

ஆண்டு - 2011.

3. இலட்சுமி. கா.,

தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சியும்

வகைமையும்

மாநிலக் கல்லூரி

சென்னை - 600 005.

ஆண்டு - 2012.

4. கீதா. ஜா.,

நொல்கார்ப்பியத்தில் இடைச்சொற்கள்

தமிழ்ப் பேரகராதித் திருத்தப்பணித்

திட்டம், சென்னை - 600 005.

ஆண்டு - 2013.

ஆய்வுக்கட்டுரைகள்

5. அகத்தியலிங்கம். ச.,

இலக்கண. இலக்கிய ஆய்வுக்

கட்டுரைகள்

அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகம்

அண்ணாமலை நகர், சிதம்பரம்.

6. அகத்தியலிங்கம். ச.,

நேரக்கிளவியும் காலக்கிளவியும்

ஏழாவது சுருத்தரங்கு

ஆய்வுக்கோவை, நாகர்கோவில்.

7. பொன்னையா. மோ.ச.சு.,

நன்னூல் ஆராய்ச்சித் தெளிவுரை
அருள்நாதர் பதிப்பகம்
ரயிலார் நகர், மதுரை – 18.

8. சுப்பிரமணியன், ச. வே.,

வீரசோழியம் ஒரு திறனாய்வு
தமிழ்ப் பதிப்பகம்
20, கால்வாய்க்கரைச் சாலை
கஸ்தூரிபாய் நகர்
அடையாறு, சென்னை - 600 020.
முதற்பதிப்பு: 1977.

சாங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
முனைவர் (பிஎச்.டி..) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

தீருமதி டா. கிருஷ்ணவேணி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

ஆய்வு நெறியாளர்

முனைவர் (தீருமதி) ந. கலைவாணி
எம்.ஏ. (தமிழ்), எம்.ஃபில்., எம்.ஏ. (மொழியியல்), எம்.ஏ. (ஆங்கிலம்), பிஎட்., பிஎச்.டி.,
மலையாளம் (சான்றிதழ்),
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004.

தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004.

மே - 2019

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்ற தலைப்பினைப் பெற்ற இவ்ஆய்வேட்டில் இடம்பெற்றுள்ள நான்கு இயல்களிலும் கண்டறியப்பட்ட கருத்துகளும் ஆய்வு முடிவுகளும் இறுதி இயலான இவ்இயலில் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கிய ஆய்வில் சங்க இலக்கியங்களும் இலக்கண ஆய்வில் தொல்காப்பியமும் காலத்தால் மட்டும் அல்லாமல் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறையாலும் முதலிலேயே நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் இரு தொகுதிகள் தமிழரின் தொன்மையான மரபை வெளிப்படுத்துவதோடு தமிழ்மொழியின் இலக்கணக் கட்டமைப்பு மாண்பிணையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

“தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைக்கூறுகள்” என்னும் முதல் இயலில் தொல்காப்பிய வினையியலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. வினைச் சொற்களைப் பகுக்கும்போது உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத்திணை என்ற மூன்று திணை அடிப்படையிலேயே சொற்களைப் பகுக்கின்றார் தொல்காப்பியர். தன்மை, முன்னிலை படர்க்கை (ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால்) ஆகியவற்றை உயர்திணையில் அடக்குகின்றார். தமிழ் மொழியில் பால்காட்டுபவையே திணையைக் காட்டும் நிலை முதலிய சிறப்புக்கள் இவ்இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இடைச்சொற்கள், தனித்து நின்று இயங்கும் ஆற்றல் கொண்ட பெயர், வினையின் செயல்பாட்டினை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. பெயர், வினையின் பண்பை வெளிப்படுத்தும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் இன்றியமையாததாக இருப்பதால் நான்கு வகைச் சொற்களுள் அவை சிறப்பானதாகக் கருதப்பெறுகின்றன. பிற்கால இலக்கணங்களில் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்கள் செய்யப் பெற்று இருந்தாலும் தொல்காப்பியரின் சொற்பாடுபாடு - குறிப்பாகத் திணைப் பாடுபாடு என்றென்றும் போற்றுதற்குரிய சிறப்பினைப் பெற்றதாகும்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பல்வேறு வினைக்கூறுகளாகிய வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர், வியங்கோள் வினைமுற்று ஆகிய இவற்றுடன் இணையும் பல்வேறு மொழிக்கூறுகளின் இணைவுகளின் தன்மைகளும் இவ்இயலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தன்வினை, பிறவினை, காரணவினை, துணைவினை, வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர்,

வியங்கோள் வினைமுற்று, தனிவினை, கூட்டுவினை போன்ற வினைக்கூறுகளுடன் ஏனைய இலக்கணக்கூறுகள் முன்னும், பின்னும் இணைந்து வந்து வினைஇணைவுகள் பலவற்றை உருவாக்கியிருப்பதை இவ் ஆய்வின் வழி காணமுடிகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்தில் வினைஇணைவுகள் [எட்டுத்தொகையில் பின்னிணைவுகள்]” என்ற இரண்டாம் இயலில் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் கூறும் வினையெச்ச விருதிகள் பற்றியும் அவ்விருதிகள் வினையடியுடன் முறையாக இணையும்போது உருவாகும் ஒன்பது வகை வினையெச்சங்கள் குறித்தும் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பத்துவகை எச்சங்களும் பெயருடனோ வினையுடனோ இணைந்து வினைமுற்றைக் கொண்டு முற்றுப்பெற்று நிற்கும். பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியவை. செய்த, செய்யும், என்ற பெயரெச்ச வடிவங்களும் வினைவடிவமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வினைவடிவமான (பகுதி வினையுடன்) வினையெச்சத்துடனும் பெயரெச்சத்துடனும் பெயரும் வினையும் முறையே இணைந்துள்ளமை சங்க இலக்கியத் தொகையில் எட்டுத்தொகை நூல்களின் பாடல் அடிகளின் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும், எளிது, அரிது, சிறிது, பெரிது, முதலான கிளவிகள் யாவும் குறிப்புவினைகளாகும். மேலும், வேறு, இல்லை போன்ற சொற்கள் பயனிலைகளாக வந்து குறிப்பு வினைகளாகச் செயல்படுகின்றன. எச்சவினைகள் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்ற இரண்டு நிலையில் அமைகின்றன. வினையெச்சங்களுடன் மற்றொரு வினையும் துணைவினைகளும் பின்னால் இணைந்து செயல்படுகின்றன.

ஒரு வினையெச்சம் இரட்டித்து கூட்டுவினையெச்சமாக அமையும் நிலையைக் காண முடிகின்றது. சான்றாகச் செயவென் எச்சமும் செய்து என்னும் வாய்பாட்டு எச்சமும் பலவிடங்களில் இரட்டித்து வருகின்றன. பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, தொறும் என்ற வினைப்பின்னொட்டுக்கள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்ச வடிவம் பெற்று வினைமுற்றைக் கொண்டு பொருள் முடிவுபெறுவதையும் இவ் இயலின்கண் சான்றுகளின் வழிக் காண முடிகின்றது.

‘செய்த’ என்ற பெயரெச்சத்தை அடுத்துப் ‘பின்’ என்ற வினைப் பின்னொட்டு இணைந்து வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றது. ‘முன்’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு ‘செய்யும்’ என்ற பெயரெச்சத்தோடும் ‘செய்யா’ என்ற எதிர்மறை பெயரெச்சத்தின் பின்னும் இணைந்து வினைஇணைவுகளை உருவாக்கி நிற்கும் நிலையை இங்கு உணரலாம். மேலும், பெயரெச்சத்தை அடுத்துப் ‘படி, ஆறு, வண்ணம், வரை தொறும்’ முதலான கிளவிகள் இணைந்து கூட்டு வினையெச்சங்களை உருவாக்குகின்றன. சான்றாகச் சொன்னபடி, செய்தபடி, கேட்டபடி முதலான வாய்பாட்டுக் கிளவிகள் இந்த வகையில் அமைந்திருப்பதை இரண்டாம் இயலில் காணமுடிகின்றது. ‘ஊங்கு’ என்னும் வினைப்பின்னொட்டு சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமே வந்துள்ளது. ‘வரை’ எனும் வினைப்பின்னொட்டு நற்றிணையில் காணப்படுகின்றது.

‘அளவை’ என்ற வினைப்பின்னொட்டு பழந்தமிழ் இலக்கியமாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் பல்வேறு பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இப்பின்னொட்டு எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து நான்கு இடங்களில் ஒரு நிகழ்ச்சியின் இறுதியையும் இரு இடங்களில் தலைமைவினையையும் பெயரெச்ச வினையையும் ஒரு இடத்தில் பெயரெச்ச வினையை அடுத்து உடனே தலைமை வினை இடம்பெறுவதையும் குறிக்கின்றது. இரு இடங்களில் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழ்வதை அடுத்துத் தலைமைவினை நிகழ்வதைக் காட்டுகின்றது. பன்னிரண்டு இடங்களில் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வந்து பெயரெச்ச வினை நிகழும்முன் தலைமைவினை நிகழ்வதை உணர்த்துகின்றது. சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகையில் வினைப்பின்னொட்டுகள் பெயரெச்சத்துடன் இணைந்து வினையெச்சப் பொருள் தரும் நிலையையும் இவ்இயலில் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“சங்க இலக்கிய வினைஇணைவுகள் [எட்டுத்தொகை நூல்களில் முன்னிணைவு]” என்னும் மூன்றாம் இயலில் வினைமுன்னிணைவு பற்றிய கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள் பெயரொடும் வினையோடும் சேர்ந்து வரும். தனித்து வரும் தன்மை இல்லாதன. இத்தன்மை கொண்ட இடைச்சொற்களும், உரிச்சொற்களும் தான் சாரப்படும் மொழியை முன்னடுத்து வினையுடன் இணைந்து வினைமுன்னிணைவை உருவாக்கியிருப்பதை இவ்இயலின் வழி அறியமுடிகின்றது. எனவே, வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் சில இடைச்சொற்களும் உரிச்சொற்களும் வினைகளுடன் இணைந்து முன்னிணைவாகச் செயல்படும் நிலையை

எட்டுத்தொகை நூல்களில் உள்ள சான்றுகள் பல (அந்திற் கச்சினன், கழலினன் (அகம். 76:6), அம்ம வாழி (ஐங். 40:1) எடுத்துரைக்கின்றன.

உரிச்சொற்கள் பெரும்பாலும் அடைபோல முன்னால் இணைந்து பொருள் வெளிப்படுத்தும் இயல்பை அறியமுடிகின்றது. “நளிகொள்” (புறம்.109:2) என்னும் தொடரில் ‘கொள்’ என்ற வினைக்கு முன்னால் ‘நளி’ (பெருமை) என்ற உரிச்சொல் இணைந்துள்ளது. இத்தகைய முன்னிணைவுகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் இருந்து எடுத்துரைப்பதன் மூலம் பழந்தமிழ் மொழி அமைப்பினை விரிவாய் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

வினைக்கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்ற வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகியவற்றுடன் தொழிற்பெயர்கள் முன்னிணைவாக செயல்படும் திறம் குறித்து ஆராயப்பட்டிருப்பதை இவ்இயலில் காணமுடிகின்றது. சான்றாக, ஒழிதல் கேட்டு (நற். 43:12), வருதலும் வரும் (குறுந். 88:4), கழுஉ மறந்த (குறுந். 279:5) என்னும் தொடர்களில் ‘கேட்டு’ என்ற வினையெச்சம், ‘வரும்’ என்ற செய்யும் வாய்பாட்டு பெயரெச்சம், மறந்த என்ற செய்த வாய்பாட்டு பெயரெச்சம் ஆகியவற்றுடன் ஒழிதல், வருதல், கழுஉதல் முதலான தொழிற்பெயர் இணைந்து முன்னிணைவாக அமைந்திருக்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் வினைக்கூறுகளுடன் முன்னிணைவாகவும், பின்னிணைவாகவும் செயல்படும் திறம் குறித்தும் இவ்இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. சில வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் பின்னிணைவாக வந்து இணைவதை இரண்டாம் இயலில் காணமுடிகின்றது. மேலும், சில வினாப் பதிலிடு பெயர்கள் முன்னிணைவாக இணைந்திருக்கும் நிலை குறித்து மூன்றாம் இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகிய வினைக்கூறுகளுடன் பெயர்ச்சொற்கள் முன்னிணைவாக இணைந்துள்ளன. சான்றாகக் களிறு பல பூட்டி (பதிற். 44:16) இரவலர்க்கு ஈயும் (புறம். 119:6) என்னும் சான்றுகளில் பூட்டி என்ற வினையெச்சம் ஈயும் என்ற பெயரெச்சம் ஆகிய வினைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் களிறு, இரவலர் என்ற பெயர்கள் இணைந்துள்ளன.

கூட்டுவினைகள் எல்லாம் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் நின்று ஒரு வினைப் பொருளைத் தருகின்றன. தனி வினைகளும் பல சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன

இவற்றுடன் வினைக்கூறுகள் பல முன்னிணைவாக இணைந்து வரும் நிலையினையும் இவ்இயல் உணர்த்துகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்தில் வினை இணைவுகள் [பத்துப்பாட்டில் – பின்னிணைவுகள், முன்னிணைவுகள்]” என்னும் நான்காம் இயலில் தனிவினை, கூட்டுவினை, ஆகியன குறித்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்இயலின் வழி பல்வேறு சொற்களுடன் ஒரு வினையாக்க வினை இணைந்து நின்று வினையை உருவாக்கும் நிலையை அறியமுடிகின்றது. பெயர், வினை, குறிப்பு வினை, குறிப்பு வினையெச்சம், செய்தென் எச்சம், செயவென் எச்சம், இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள், உம்மைத்தொகை முதலான இலக்கணக் கூறுகள் பல்வேறு வினைக்கூறுகளுடன் இணைந்து வினையிணைவாக உருவாகும் திறத்தையும் இவ்இயலில் காணமுடிகின்றது.

ஐ. ஆல். கு. இன், இல் போன்ற வேற்றுமைகளுடன் வினையாக்க வினைகள் இணைந்து வந்து வினைப் பொருளைக் காட்டி நிற்கும் நிலை குறித்துச் சங்க இலக்கிய சான்றுகளின் மூலம் இவ்இயலில் எடுத்துக் காட்டி விளக்கப்பட்டுள்ளன. ‘மார்’ என்ற விசுதியானது வினைக்கூறோடு இணைந்து பல்லோர் படர்க்கை வினைச்சொல்லாக வரும் நிலைக்கான சங்க இலக்கியச் சான்றும் (கொண்மார், திருமுரு.174) எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது

பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து நின்று தாம் இயங்கும் முறையால் வினைவடிவம் கொள்ளும் சொற்கள் சில உள்ளன அவை வினைவழிக் கிளவிகள் எனப்படும். ஆ, ஆகு, ஆகி, ஆக, ஆயின், ஆயினும் என்பன வினைவழிக் கிளவிகள் எனப்படும். இக்கிளவிகள் பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து வினைவடிவம் கொள்வதைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் மூலம் (நின்றனன் ஆக, குறிஞ். 152), உள்ளீடு ஆக மலைபடு. 442) பலவிடங்களில் இவ்ஆய்வேட்டில் காணமுடிகின்றது.

இவ்இயலின்கண் பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகள் செயல்படும் திறம் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. பற்றி, தவிர, விட, ஆகிய கிளவிகள் முறையே பற்று, தவிர், விடு, ஆகிய வினைச் சொற்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. இடத்து, அளவில், இடையில் ஆகிய கிளவிகள் முறையே இடம், அளவு, இடை ஆகிய பெயர்ச் சொற்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. இந்தக் கிளவிகள் பெயர் அல்லது வினையை அடியாகக் கொண்டு தோன்றிய போதிலும் நாளடைவில் தத்தமக்குரிய பெயர் அல்லது வினைத்தன்மையை

இழந்து காணப்படுகின்றன. அதனால் இதுபோன்ற கிளவிகள் தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்துவதில்லை. இந்தக் கிளவிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது மீண்டும் இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்றுத் தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளும் பெயருடனோ அல்லது வினையுடனோ இணைந்து நின்று வினையின் பொருளை விளக்கி நிற்கின்றன இந்நிலைகளைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி இவ்இயலில் காணமுடிகின்றது.

ஓட்டுக்களும் விசுதிகளும் வினையுடன் இணைந்து நின்று வினைப்பொருளை உணர்த்தி நிற்பதையும் இவ்இயல் உணர்த்துகின்றது. வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியவையாகும். வினையெச்சத்தைத் தொடர்ந்து வினை வரும் என்பது இலக்கண இயல்பு. ஆனால் சில இடங்களில் பெயரெச்சத்தைத் தொடர்ந்தும் வினை வரும். நிலையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகின்றது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பின், முன், கால், கடை (தொல்.சொல். 224) போன்ற பின்னொட்டுக்கள் பெயரெச்சத்துடன் இணையும் நிலையும் காணலாகின்றது. அவ்வாறு இணைந்தபின் அவை மற்றொரு வினைச்சொல்லைப் பெற்று பொருள் முடிகின்றது. இவற்றை நோக்கும் போது பெயரெச்சம் வினையைத் தொடர்ந்து வரும் நிலை காணலாகின்றது. இத்தகைய தன்மை கொண்ட வினை இணைவுகளைச் சங்க இலக்கியப் பத்துப் பாட்டில் பல இடங்களில் காணமுடிகின்றது.

சொற்கள் முழுச் சொற்களாகத் தனித்தன்மையுடன் தனித்து இயங்கிய நிலைமாறி நாளடைவில் இலக்கணச் செயலாக்கம் பெற்று இடைச்சொல் நிலையில் பெயர் அல்லது வினையுடன் இணைந்து பல்வேறு வகையாக இயங்கி இடத்திற்கேற்ப பல்வேறு பொருளைத் தரும். புதிய புதிய சொற்கள் உருவாவதற்கும் முழுச் சொற்களில் இருந்து திரிந்து வந்த சொற்கள் உறுதுணையாக நிற்கும் சங்க இலக்கியத்தில் முழுச் சொற்கள் பல இடைச்சொற்களாய் மாறிவரும் நிலையினையும் காணலாம். வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரும்போது ஒருசெயலைச் சார்ந்ததாகவும் பல்வேறுபட்ட செயல்களின் தொடர்ச்சியாகவும் அமைகின்றன. இத்தகைய வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருவதைப் பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல் அடிகள் பல (இடிந்து இயற்றியிட்டு (மதுரை.730) எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய வினை இணைவுகளாகிய இலக்கணக் கூறுகள் மொழியில் தோன்றி நின்று நாளடைவில் மறைவதும் மாறுவதும் இயல்பே ஆகும். எனவே, அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் புதிது புதிதாக மொழியில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகள் யாவையும்

பதிவு செய்யப்படவேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்த ஆய்வு பழந்தமிழினது இலக்கணக் கட்டமைப்பை இக்காலத்தவரும் அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு “சங்க இலக்கியத்தில் வினைஇணைவுகள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பிலான இவ் ஆய்வேடானது பல்வேறு ஆய்வு நெறிகளைப் பின்பற்றி அவற்றிற்கு இணங்க நேரிய முறையினில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வினைக்கூறுகளும் அவற்றுடன் முன்னும், பின்னும் இணையும் சொற்களும் கண்டறியப்பட்டு சங்க இலக்கியப் பாடல் தொடர்களின் வழி உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவை அனைத்தையும் விரிவாக அறியும் நோக்கத்துடனும் மொழிக்கு வளம் பெருக்கும் எண்ணத்துடனும் இவ் ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆய்வுத்தலைப்புகள்/ மேலாய்வுக் களங்கள்

- ❖ இதுவரை ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் உள்ள வினைக்கூறுகளை விடுத்து மேலும் பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கணக்கூறுகளை ஆய்வு செய்தல் .
- ❖ ஆய்வேட்டின் எல்லையை கருத்தில் கொண்டு சங்க இலக்கிய வரையறையுடன் இவ்ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனவே, எஞ்சிய தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களில் ஏராளமான வினைக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலும் வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வு செய்தல்
- ❖ தமிழ்மொழியில் உள்ள இலக்கியங்களில் ஓர் அங்கமாக உள்ளது சங்க இலக்கியம். இவ்இலக்கியத்தில் மக்கள் உரையாடல் மூலம் தோன்றும் வினைக்கூறுகளைக் கண்டறிந்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகளையும் இக்கால இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகளையும் ஒப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகள் அனைத்தும் இக்கால இலக்கியத்தில் பயன்பாட்டில் உள்ளதா என்பதைக் குறித்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வினைக்கூறுகளே இக்கால இலக்கியத்தில் உள்ள வினைகளுக்கு முன்னோடி என்பதைக் குறித்து ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள பாடல்களில் வினைஇணைவுகளைப் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரித்தறிந்து புள்ளி விவரத்துடன் ஆய்வு செய்தல்.

